

ကျွဲ

လက်ကလေးရဲ့မီးပြတိုက်

BURMESE
CLASSIC
.COM

DESIGN THEIN SHWE KYI

ဒို့တာပန်အရေးဆုံးဆုံး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချစ်အခြာအာဇာနည် တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့ဂုဏ်အကျိုး

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အခေါ်ပြစ်ပစ်ဖိနှိပ်အား ဆန့်ကျင်ခြင်း
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား
ဆန့်ကျင်ခြင်း

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား
ဆန့်ကျင်ခြင်း

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းခြင်း

နိုင်ငံရေးဦးဆောင်မှု

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး

အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု၊ နိုင်ငံရေး

စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဖိနပ်ကစားစီမံခန့်ခွဲမှု ဝင်ရောက်မှု၊ နိုင်ငံတော်တည်ဆောက်ရေး

မွန်စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

ဖိနှိပ်ရေးဦးဆောင်မှု

နိုက်ဒိုးရေးကို ဖိနှိပ်ဖြိုဖျက်တိုက်ခိုက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုပညာထောင်စုနှင့် အခြား

ဖိနှိပ်ရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး

ရေးရာကွက်ဖိနှိပ်ရေးစနစ် ဖိနှိပ်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအမြစ်များ စိတ်မချီ ဖိနှိပ်ရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်

တည်ဆောက်ရေး

နိုင်ငံတော်၏ဖိနှိပ်ရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်ပုံဖွံ့ဖြိုးအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ

တို့၏လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေးဦးဆောင်မှု

တစ်မျိုးသားသုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး

အမျိုးကွယ် ဓာတ်ရောင် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ

မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး

စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည်၊ ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး

တစ်မျိုးသားသုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြင်ပေးရေး

လက်ကလေးရဲ့မီးပြတိုက်

ဒို့ဖာဝန်အထူးဆုများ

ပြည်ထောင်စု ပုဏ္ဏားစု	ဒို့ဖာဝန်
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပုဏ္ဏားစု	ဒို့ဖာဝန်
အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့ဖာဝန်

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုခံမိရိုး အဆိုပြင်ပီပီများအား ဆန့်ကျင်ကြား
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မျှော်ယုတ်ယုက်ဆီသွေးများအား
ဆန့်ကျင်ကြား

နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား
ဆန့်ကျင်ကြား

ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချမှန်ကြား

နိုင်ငံရေးဦးစားညွှန်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး
စည်းကမ်းနိမ့်ညံ့သော စီမံကိန်းစီမံခန့်ခွဲမှု ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
မွဲစည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးစားညွှန်ချက် (၄) ရပ်

ပိုက်ပိုရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုပိုင်ဆိုင်ထူထောင်ရေးနှင့် အခြား
စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
ထွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပိုပြင်စွဲ ဖြစ်ပေါ်လာရေး

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အပတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်အိမ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
တည်ဆောက်ရေး

နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်ရပ်ကို ဖန်တီးပိုင်ဆိုင်မှုပိုင်ဆိုင်မှုအားဖြင့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူ
တို့၏သက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

ရုဏ်းရေးဦးစားညွှန်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားစိုက်မှု ပြင်ပေးရေး
အဖျိုးကွယ် တာဝီဂုဏ် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ
မထွေးကွက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး

စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်တင်ရေး

လက်ကလေးရုံးမိုးပြတိုက်

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်နီ (မြ-၀၄၄၀၆) (ဗဟိုစာပေ)

အမှတ် (၅၁)၊ အခန်း (၃၀၁)၊ ဆရာစံလမ်း၊ ဗဟိုရုံးဦးနယ်။

အတွင်းနှင့်အပြင်ဆောင်ပုံနှိပ်

ဦးကွင်ရင် (မြ-၀၄၄၁၃) (အခြေခံပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ ဧရာ/အနက်၊ ရန်ကင်း

အလုံဦးနယ်၊ ရန်ကင်းမြို့ ၊

မျက်နှာခုံးပရိမီ

သိန်းရွှေကြည်

အံ့တွင်းလမ်း

ကိုပေါက် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

မြန်မာ့စာပေ

စီမံကိန်းဗဟို

ရန် - ၀၁ - ၂၉၀၉၉၅

အခန်း (၁)

ယောက်ျား၊ မိန်းမ။

အုပ်စုလိုက်၊ နှစ်ယောက်တွဲ၊ တစ်ယောက်တည်း။

ရောင်စုံစီးဆောင်အောက်မှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ခြေမြောက်လက်

မြောက် တွန်းတွန်းထိုးထိုး။

စည်းချက်အလိုက် ကနေတာလည်းရှိသလို၊ မူးရူးချုပ်ချုပ် က၊ ချင်
သလိုက၊ နေတာလည်းရှိသည်။

ဒါတွေကို နှိုင်းမရ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်လို့ မမြင်၊ ကိုယ်ကိုယ်
တိုင် ဝင်ကချင်ကလိုက်၊ ဘားမှာ ဝိုင်ထိုင်သောက်ချင်သောက်လိုက်။
အတွဲနှင့်မဟုတ်ဘဲ ဝါသနာအလျောက် လာကတတ်သော မိန်းကလေး
ချောချောလေးတွေကို အိမ်ကလီ သွားရောချင်ရောလိုက်။ ကိုယ်ဆန္ဒရှိ

ဈေးနှုန်း

၀၅၅ • ၀၄
လုံမ
လက်ကလေးဆွဲပေးပြတိုက် / လုံမ ။ - ရန်ကင်း
ဗဟိုစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။
၂၃၂ - ၀၁ ၊ ၁၂ X ၁၈ စင်တီမီ
(၁) လက်ကလေးဆွဲပေးပြတိုက်

သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေရတာကို ပျော်မွေ့သည်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘာအချင်အနှောင် ကန့်သတ်မှုတွေမှ မရှိတော့။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖေဖေ သွားလေရာ သူ့ကိုခေါ်သွားတတ်ခဲ့တာ။

“ယောက်ျားဆိုတာ မလုပ်တတ်တာ မလုပ်တာ မရှိရအောင် လုပ်ကြည့်ရတယ်သား။ မကောင်းတာကောင်းတာ အတွေ့အကြုံရှာရတာ ပေါ့။ ဒါမှ သူများဆီက သင်စရာမလိုအောင် ကိုယ်ကတတ်မြောက်ပြီး သား ဖြစ်နေမှာ။ ဘယ်တော့မှ သူများကို ဆရာမတင်နဲ့၊ မင်းရဲ့ဆရာ က ဒယ်ဒီဖဲ၊ ဒယ်ဒီကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လိုပျော်အောင်၊ အသက်ရှည် အောင်နေလဲ အဲဒါကိုကြည့်”

ဖေဖေသင်ပေးသော မညာတွေက ငယ်ငယ်က အံဝင်ဝင်ကျ မှုမရှိသေး။ သူ့အတွက် အပျော်သက်သက်သာ ဖြစ်သည်။

“ရှင်နေချင်သလိုနေတာကို ကျွန်မ မပြောဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားကို အတတ်ကောင်းတွေ သင်ပေးပါနဲ့။ လောင်းကစားပိုင်း၊ စားသောက် သိုင်း၊ ကာရာအိုကေ မကောင်းတဲ့နေရာရဲ့ ခေါ်သွားတာ ကျွန်မ မကြိုက် တာ။ သားက ငယ်သေးလို့ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိသေးပေမယ့် အရွယ် ရောက်လာရင် ရှင်လို့ပဲ မကောင်းမှုမှာ ပျော်မွေ့သွားလိမ့်မယ်”

“ငါ့သား ငါ့လိုဖြစ်တာ ဘာထူးဆန်းလို့လဲ၊ မင်းလိုမျိုး ကိုယ့် ကိုယ်ကိုပဲချစ်တတ်တဲ့ လင်ယောက်ျားနဲ့ သားသမီးကို တန်ဖိုးထားရမှန်း မသိတဲ့စိတ်တွေ ဝင်မသွားရင် တော်ပြီ၊ မင်းလိုမိန်းမကြောင့် ငါက

ကိုယ့်တာသာအပျော်ရှာတတ်သွားတာ၊ ငါ့သားလည်း ဘယ်တော့မှ အထီး ကျန်မဖြစ်စေရဘူး ညှိမို့၊ ငါ့သားပျော်အောင် နေတတ်ဖို့ရရှိကံနေတာ”

ဒယ်ဒီနဲ့မာမိ ပဋိပက္ခကြားမှ ထိုစဉ်က သူ့ဘာမှန်းမလည် သေးပါ။ ဘာရယ်လို့မသိဘဲ၊ ဖေဖေနောက်က လိုက်ရတာတွေ လက်ညှိုး ထိုးပူဆာရတာ၊ တောင်းသမျှရနေတာတွေအတွက် သူ့ပျော်နေခဲ့သည်။

အလှအပမက်သော အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် ပစ္စည်း တွေလောက် သူ့ကိုရိုက်ရမှန်းမသိသည့် မေမေဥပေက္ခာတွေကိုလည်း သူ နာကျင်ရမှန်းမသိခဲ့။

သူ ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်အရွယ်လောက်မှာပဲ

“မယားငယ် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာမယ့် အထိတော့ ကျွန်မ သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ကိုမင်းထွဋ်ဆွေ၊ ပေါ်ပေါ်တင်တင် ခြေရှုပ်နေတာသိသိ ကြီးနဲ့ ကျွန်မဘာကြောင့် အောင်အည်းနေခဲ့တာလဲ အဲဒါသားလေးကြောင့် အခုသားကလည်း ရှင်ပုံသွင်းကောင်းလို့ ကျွန်မဘာပြောပြော နားထောင် တာ ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီတော့ မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်မှာလဲငါ့ကိုပြော”

“ကျွန်မ အိမ်ပေါ်ကဆင်းမယ်၊ မြန်မာပြည်မှာလည်း မနေဘူး”

“ဟား မင်း ရည်းစားဟောင်းက နိုင်ငံခြားမှာဆိုတော့၊ မင်း နိုင်ငံခြား သွားနေချင်မှာပေါ့၊ ဟိုက အခုထိ အိမ်ထောင်မပြတ် မင်းကို စောင့်နေတာ၊ သွား မင်းသွားချင်တဲ့နေရာသွား၊ အေး ငါဆိုတဲ့ကောင်နီ

ကလည်း ဝမ်းကိုးတူးကမ်းပဲခန်း၊ မင်းအခု အိမ်ပေါ်ကဆင်းရင် နှစ်ယောက်
လောက် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လိုရတယ်”

“သီတယ် မိန်းမတွေကို တန်ဖိုးထားရမှန်း မသိပေမယ့် မိန်းမ
မရှိရင်လည်း မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ၊ ဒီမယ် ကျွန်မကလည်း ရှင်ဘယ်လို
ယောက်ျားမှန်း မသိခဲ့လို့ မိဘစကားကို နားထောင်ခဲ့မိတာ၊ ဒီလိုရှုပ်ပွေ
နေတဲ့ ဝိုင်းလုံးမှန်းသာသိရင် အစတည်းက လျော်ကြေးပေး ကွာပစ်လိုက်
တယ်”

“အား ဒီမိန်းမ”

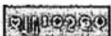
မြန်းဝင်းဆိုင်း နိုက်ပုတ်ဆဲဆိုဝံတွေကြားသည်။ အော်ဟစ်ကြိမ်း
မောင်းတာတွေ ဆူညံနေသော်လည်း ဘယ်သူနိုင်လို့ ဘယ်သူရှုံးမှန်း
တော့မသိ။

သူလိုလိုက်ရသည်က နောက်တစ်နေ့မနက် အိပ်ရာထကတည်း
က အိမ်မှာ မေမေမရှိတော့။

“ဒယ်ဒီ မာမီရော၊ မာမီဘယ်သွားလဲဟင်”

“မင်းမာမီက ဒယ်ဒီနဲ့သားကို မချစ်လို့ ဟိုးအဝေးကြီးကို
ထွက်သွားပြီ အဲဒီမှာ သူ့ချစ်တဲ့သူ ရှိတယ်၊ သူ့ချစ်တဲ့သူတို့ကို သွားနေမှာ၊
သားမဆိုရဘူး၊ မလွမ်းရဘူးနော်၊ ဒယ်ဒီက သားကို ပျော်အောင်ထားမှာ၊
လိုချင်တာတွေ ဝယ်ပေးမှာ”

သူ့ကိုပက်၍ပြောနေသော ဒယ်ဒီအသံက အက်ရှုတုန့်ယင်နေသ

လာ။ ငိုသံပေါက်နေသလား၊ သူ မခွဲခြားတတ်ခဲ့။ ထိုနေ့က နေရာအနှံ့
ဒယ်ဒီ ချီပိုးခေါ်သွားခဲ့တာပဲ သူမှတ်မိနေသည်။ စားစရာတွေလည်း
မျိုးစုံအောင် စားလိုက်၏။ ကစားစရာပစ္စည်းတွေလည်း သူ့အခန်းထဲမှာ
အပြည့်။

“မရ”

“ဟင်”

“ဘာငေါင်နေတာလဲ၊ ငေါင်နေတာ မင်းနဲ့မလိုက်ဘူး၊ လာကွာ
သွားလှုပ်မယ်၊ ဟိုဘက်မှာ အလန်းလေး တစ်ပွေတည်း”

သက်ပိုင်ဆွဲခေါ်မှ အတွေးစတွေပြတ်ကာ ဝိုက်ခွက်ကို တစ်ချက်
တည်းမော့ပြီး ထလိုက်လာခဲ့သည်။

စိမ်းနီပြာဝါ ရောင်စုံမီးတွေအောက်မှာ အဖြူရောင် နတ်သမီးက
ထင်သာမြင်သာ အဝေးအဝိုက်များနှင့်၊ ကိုယ်ဟန်သွယ်သွယ် လှုပ်ခတ်လေ
တိုင်း ရွှေအိုရောင် ဆံနွယ်များက မျက်နှာပေါ် နွဲ့ခနဲကျလိုက်၊ ကျောဘက်
ကို ခါခနဲရောက်သွားလိုက်။

ငြိနိုင်တာတွေ မျက်လုံးတစ်ချက် ကစားလိုက်သည့်အချိန်မှာ
အားလုံးက အငြိမ်းဖေယား။

“နာမည်လေး သိချင်တယ်”

သူမရဲ့ စည်းချက်တွေအတိုင်း လှုပ်လှုပ်လေးကပ်ကာ မေးတော့
ရီဝေဝေ မျက်ဝန်းများ တစ်ချက်ပင့်မော့လာ၏။ ချွေးစို့နေသော မျက်နှာ

လေးက ဝင်းဝင်းဝါဝါ။

အထာလာ၊ ဇယားလား သူ အတည်မပြုနိုင်သေး။

“ရှု၊ မဖြောင့်လား၊ စိတ်ကောက်မှာနော်”

ကောင်မလေး နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး ပြုံးယောင်သမ်းသွား၏။

ဆံ့နှယ်တွေကို နားရွက်နောက်မှာ သိမ်းညှပ်၍ ကနေခြင်းကို ရုပ်တန်ပစ်သည်။

“ကနေတာ အရှိန်ပျက်တယ်၊ ဝေးဝေးသွားပါလား”

“နာမည်လေးသိပြီးမှဆို ပိုင်သောက်ရင်းနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်လို့ ရတာပေါ့၊ တစ်လုံးလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်”

“အချစ်”

“ဝှတ်(ဒ်)တယ်၊ မောရင်လာနားနော်၊ ဟိုနားမှာရှိတယ်”

သူ မခိုတရုံပြုံးကာ နားနားကပ်ပြောပြီးမှ လှည့်ထွက်လာ ခဲ့သည်။ ဒီကောင်မလေး သေချာပေါက်လိုက်လာမှာ ထင်သည့်အတိုင်း ဆယ်မိနစ်ပြည့်အောင်ပင် မစောင့်လိုက်ရပါ။ သူ ထိုင်နေသော ဆိုဖာပုံ တခြမ်းက အိမ်နဲ့ဖြစ်သွားလျက် ...။

အခန်း (၂)

“မြူးရတီ နာမည်လေးကလန်းတယ်၊ လှူနဲ့နာမည်နဲ့လိုက်တယ် ကျွန်တော့်ကိုလည်း မှတ်ထားပါ နှိုင်းမရ”

“လမ်းမှာတွေ့ရင်ရော ခေါ်လို့ရလား”

ပိုင်ရှင်ရှိသလားလို့ စပ်စုလိုက်တာနှင့် အတူတူပဲဖြစ်သည်။ သူက နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးတွေ ကျွေးညွတ်သွားရုံ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ဒီမှာ အမြဲဆိုကြမှာပဲ၊ ခြူးက မီးရောင်စုံအောက်မှာ မြင်ရတာ ပိုပြီးလှတယ်”

“အဲလိုငြင်းလိုက်တာက ပိုပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိလို့ပဲ၊ တို့က ဒီနေရာ ကို ဝါသနာပါလို့ အပျော်ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ညစ်စရာ

ရှိတဲ့အချိန်ပဲ စိတ်ကိုပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခြစ်အောင်လာလွှင့်တာ၊ မင်းကတော့ ဒီနေရာမှာ တက်စုံရွက်ကုန် ပျော်မွေ့နေသလိုပဲ”

“အဟင်း”

လက်မလေးထောင်ကာ သူမပြောတာ မှန်ကန်သည့်အကြောင်း ထောက်ခံလိုက်၏။ ဒီနေရာမှာတွေ့သည့် မိန်းကလေးတွေကို ဒီနေရာမှာပဲ မေ့ထားတတ်ခဲ့သည့်အကြောင်းတော့ အားနာလို့မပြော ဖြစ်လိုက်ပေ။

သူ့ရှေ့က ဝိုင်ခွက်လေးက သူမလက်ထဲရောက်သွားခဲ့ပြီး

“ဝိုင်က အရောင်အမျိုးမျိုးနဲ့နော်၊ အနီအဖြူအဝါ ခရမ်းအနံ အရသာတွေလည်း မတူဘူး။ မရက ဝိုင်တစ်မျိုးတည်းကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်တတ်တာလား”

“ဟင့်အင်း အမျိုးမျိုးကို အရသာခံသောက်ကြည့်တာ၊ အနံ အရသာ အရောင်တွေ မတူသလို ခံစားရတာလည်း ဖီး(လီ)တစ်မျိုးစီပဲ ဒါနဲ့ခြူးရော ဘယ်ဟာကို အနှစ်သက်ဆုံးလဲ၊ ကျွန်တော့်လိုပဲ အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်ကြည့်နေတာလား”

အထာနှင့်အလွှာတွေကို ဓာတ်ခွဲစမ်းစစ်နေမှန်း သူမလည်းသိ ပေလိမ့်မည်။ တခြားမိန်းကလေးတွေလို လောလီပေါ့ပျက်သော ဖောင်း မဟုတ်တာကိုတော့ သတိထားမိ၏။

မျက်လုံးအရောင်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းဖျားတွေက အိမ်ကလီ အဆင် တွေမဟုတ်။ သူမမေးခွန်းကို မျက်ခုံးတစ်ချက်သာ ပင့်သွားလျက် လက်ထဲ

က ဝိုင်ခွက်လေးကို စားပွဲပေါ်ပြန်ချလိုက်ပြီး

“တစ်မျိုးတည်းကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်ဖူးတယ်၊ အဲဒီအတွက် ဆိုးကျိုးက၊ ကိုယ်လိုသလောက် အမြဲတမ်း ပြန်မရနိုင်တာပဲ။ ပစ္စည်း ပြတ်တဲ့အခါ၊ ကိုယ် ဆာလောင်နေတဲ့အချိန်မှာ အဆင်သင့်ရှိမနေတဲ့အခါ အရမ်းစိတ်ပင်ပန်းရတယ်။ အဲဒါကြောင့် မရလို့ပဲ အမျိုးမျိုးစမ်းသပ် ကြည့်ရင်ကောင်းမလားလို့၊ တစ်ခုမရှိရင် နောက်တစ်ခုနဲ့ ချက်ချင်း အစားထိုးလိုက်တဲ့အခါ နည်းနည်းစိတ်ပင်ပန်း သက်သာနိုင်တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

သူ လက်မလေးထောင်ကာ ထောက်ခံမိလိုက်ပြန်၏။ သူနှင့် သူမရဲ့အခြေအနေကို သက်ပိုင် ကနေရင်းက တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းရှိုး နေသည်။

သူ့အတွက် စိုးရိမ်နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ အားကျနေတာဖြစ်နိုင်၏။ ပြီးမှ တကယ်စွဲတဲ့ကောင်ဟု ပန်းပုတိကာ သွားရေတများများ ပြောပေ လိမ့်မည်။

“မရ”

“ပြောလေ ခြူး”

“သွားကရအောင်၊ သီချင်းသံမြူးလာတယ်”

“အိုကေ”

သူ့လက်ကမ်းပေးလိုက်သည့် အချိန်မှာ ခြူးရတီရဲ့ နုနုရွှေလက်

ကလေး သူလက်ထဲရောက်လာသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ မဟုတ်သော်လည်း
ကရတာတော့ အပေးအယူမျှ အဆင်ပြေနေသည်။

ရင်ဘတ်ချင်းထိကပ် ကနေပေမယ့် ရင်ခုန်သံမမြန်တာက
အသေအချာ...။

အခန်း (၃)

“ခေါက်”

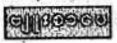
“ဟာ”

ခေါင်းကို အခေါက်ခံလိုက်ရတာတည်းက မေပန်းချီပန်း တန်းခနဲ
သိလိုက်သည်။ သူလက်ကလည်း ငြိမ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပါ။ ပိုးခနဲ
ပက်ခနဲ သူမခေါင်းကို ပြန်ခေါက်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“အား နှိုင်း အစုတ်ပလုတ်”

နဖူးကို ပွတ်၍ မေပန်းချီ မျက်နှာလေး ရှုံ့ပဲ့သွားတိ။ ပြူဝိုင်း
ကြည်လင်နေသော မျက်စောင်းလေးကလည်း ဒိုင်းခနဲ။

“လူကနေပေမယ့် ပညာကမနေမှန်း သိရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့အ
နောက်ကနေ ငါ့ခေါင်းကိုခေါက်တာလဲ”

“အံမယ် ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကိုယ်ခင်လို့ပေါ့”

“အေး ငါလည်း ခင်လို့ပြန်ခေါက်တာပေါ့၊ ငါ့သူငယ်ချင်း အချောအလှလေးကို နာကျင်စေလိုတဲ့စိတ်နဲ့ ခေါက်တာဟုတ်ပါ့မလား”

“ဟွန်း ပြောပုံကိုက မိန်းမကျမ်းကျောနေတဲ့ အထာနဲ့၊ ရွှံ့စရာ ကြီး”

“ပန်းချီနော် အဲလိုမပြောနဲ့၊ တကယ်ဆွဲထိုးမှာနော်”

“မဟုတ်လို့လား”

“ကဲ”

“အား”

“ဘာဖြစ်သွားလဲ”

“ငါ့နာခေါင်း ပြတ်ပါပြီ၊ သေနာ”

ချွန်မြမြနာခေါင်းလေးက သူ ဆွဲလိမ်ပစ်လိုက်သဖြင့် နီရဲတွတ် သွားသည်။ နာကျင်လွန်းသဖြင့် မေပန်းချီ မျက်ရည်တွေတောင် လည်ချင် ချင်။ သူမ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသောဖိုင်နှင့် သူ့ကျောကို ဗန်းခနဲထုကာ

“သူများသားသမီးကို ညှာညှာတာတာကို မရှိဘူး၊ ကဲ ပြော စမ်းပါ၊ မနေ့က ကျောင်းပိတ်တာဘယ်သွားနေတာလဲ၊ အခွေဝယ်ထွက် ဖယ်ဆိုပြီး စက်ဘီးနဲ့ရောက်လာသေးတယ်၊ နင့်အဖေလည်း မရှိ၊ နင် လည်းမရှိ ခြံတံခါးကြီးလည်း သော့ခတ်လို့”

“ဟုတ်တယ် ခြံစောင့် ဦးမောင်ကြီးလည်း ရွာခဏပြန်သွား

ကယ်၊ ဒယ်ဒီက ထုံးစံအတိုင်း ရှုံးပိတ်ရက်လည်း အိမ်ကပ်တာမှမဟုတ် တာ၊ တစ်ခါတလေ အိမ်ပြန်လာချင်မှလာတာ”

“နင်လည်း လမ်းမှာပဲ ဖျော်တာမဟုတ်လား”

“ဖအေတူသားလေ၊ နင်သိရဲ့သားနဲ့ လာပါဟာ ကန်တင်းမှာ သက်ပိုင် စောင့်နေလိမ့်မယ် သွားရအောင်”

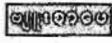
“ဖယ်ပါ ငါ့ဘာသာသွားမယ်”

သူမ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ခေါ်သော နှိုင်းမရလက်ကို မေပန်းချီ ပုတ်ချလိုက်သည်။ နှိုင်းမရက ဘယ်တော့မဆို လက်ရဲဇက်ရဲ။ မပြော ပဲမဆိုရတာလည်း မရှိသလို အားနာတတ်မှုလည်းမရှိ။ သူများတွေ ဝေဖန် သလို အရိုင်းအစိုင်းကောင်လို့တော့ မသတ်မှတ်ချင်ပါ။ နှိုင်းမရနှင့်က ဂုဏ်တန်းစံထက်သည်နှစ်မှာ ဆုံတာ။ ကျောင်းသားသစ်ဆိုပြီး သူမတို့ ကျောင်းကို ပြောင်းလာခဲ့သော နှိုင်းမရက ပေါ့တီးပေါ့ပျက် ဘာကိုမှ ကလေးအနက်မရှိ။ အစအနောက်လည်း သန်သလို၊ လူချင်လူခင်လည်း ပျားသည်။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေကသာ သူ့ကိုခင်ပြီး ယောက်ျားလေး တွေကတော့ သူ့ကိုမျက်မှန်းကျိုးကြသည်။

“ဆောင့်ကြားကြား ဘဝင်ပြင်နေတဲ့ကောင် ကြည့်လို့ကိုမရဘူး”

“မိန်းကလေးတွေရှေ့ဆို ရုပ်ကပြီတိတိနဲ့ ကျက်သရေကို မရှိ သူး”

အမျိုးမျိုးဝေဖန် သမုတ်မှုတွေကို နှိုင်းမရတို့က နည်းနည်းလေး

တောင် ဂရုမရှိကံ၊ မကြားချင်မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နေလည်းနေတတ် လွန်းသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားလာတာမျိုးဆိုလျှင် ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြန်တုံ့ပြန်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်သူ။ ထိုကောင် လေးအဖွဲ့နှင့် ချိန်းပွဲချသည်။ အတန်းပိုင်နှင့်ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့ အပြစ် ပေးခံရသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရန်ဖြစ်လို့အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးခန်း ရောက်လို့ ရောက်။ ဒါကြောင့်ပို့လည်း နှိုင်းမရကို မိမိနိုင်ဖမနိုင် ကောင်ဆိုးလေးရယ် လို့ သူမတို့ရဲ့ တစ်လမ်းကျော်မှာနေမှန်း သိခဲ့ရခြင်းပင်။

ဒါပေမဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ခြင်းက ဖိုးတွေ့ရွာနေသောကျောင်း ပြန်နေတစ်ရက်။

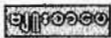
“ဘယ်ပန်းချီရေးလို့ မမိ ဘယ်ပန်းချီရေးလို့ မမိတော့သည်”

“ဟဲ့ ကုလားစိုးသန်း ချီးပုံထမ်း၊ ငါ့ကိုတာလို့ နောက်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုမစနဲ့နော် ငါမကြိုက်ဘူး”

“အောင်မာ နင်ရော ငါ့ကိုကုလားစိုးသန်း ချီးပုံထမ်းလို့ ဘာလို့ ခေါ်တာလဲ၊ ငါလည်းမကြိုက်ဘူး”

“ဪ နင်အခုစလို့ ငါပြန်ပြောတာလေ၊ ငါကဘယ်တော့မှ စပြီးသူများကို မနောက်ဘူး”

“ငါက နင်အရမ်းလှလို့ ချစ်စရာကောင်းလို့”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း လူလေးက လက်တောက်လောက်၊ အမွှေးကဖြင့် မနံ့သေးဘူး၊ နှာဘူးစကားတွေ လာပြောနေတယ်၊ အတန်း ပိုင်နဲ့တိုင်မယ် ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့တိုင်မယ်”

“တိုင်ခဲတိုင်ကြည့်လေ ဒါအတန်းထဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျောင်းအ ပြင်ရောက်နေပြီ၊ မိန်းကလေးကို ယောက်ျားလေးက ရည်းစားစကားပြော တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင့်ကိုငါချစ်တယ်”

“တောက်”

ကြက်တောင်နှစ်ဖက်စည်းလေး ခါခနဲဖြစ်သွားအောင် မျက် စောင်းထိုးလျက် တက်ခေါက်ပြီး ခါးထောက်လိုက်သည်။

မဲမဲကြုတ်ကြုတ် ကုလားစိုးသန်းက သွားကြီးဖွေးဖွေးနှင့် သူမ ဂျှော့မှာပြီတိတိ။ မိုးရွာရွာနှင့်မို့ ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ကျောင်းသူကျောင်း သားတွေ ဟိုပြေးဒီပြေး ဖြစ်သွား၍ လူကအနည်းငယ်ရှင်းနေ၏။

မိုးမရွာလောက်ဘူးမှတ်၍ ထီးမယူလာမိတာကြောင့် တစ်ကိုယ် လုံး မိုးရေတွေစိမ့်လို့ စိတ်တိုနေရသည့်အထဲ စိုးသန်းရဲ့ ကုလားကြက် ကျရွေးလို အပြုအမူကို သူမ မုန်းတီးသွားသည်။

“ဗုန်း”

“ဟာ နင်ဘာလုပ်တာလဲ”

ရင်ဘတ်ကို ဗုန်းခနဲ အထုခံလိုက်ရတော့ ကုလားစိုးသန်း မှုတ်သံဖြစ်သွားဟန်တူ၏။ သူမလက် ဆတ်ခနဲ လိမ်ချိုးလိုက်သည်။

“အား အံ့မယ်လေး လွှတ်စမ်းငါ့လက်ကိုလွှတ်”

“ငါ့ကိုပြန်တောင်းပန်မှ လွှတ်မယ် တောင်းပန်စမ်း”

“အောင်မာ ဘာလို့တောင်းပန်ရမှာလဲ အား နာတယ် နာတယ်”

“ဟိတ်ကောင်”

“ခွပ် ခွပ်”

“ဟင်”

ကျားဟိန်သံကဲ့သို့ အသံမျိုးဖြင့် အနားရောက်လာသူက နှိုင်းမရ။ ဘာမပြောညာမပြော ဆွဲထိုးချလိုက်တာ ကုလားစိုးသန်း ပုံပျက်ပန်းပျက် ပစ်လဲကာ မျော့မျော့ခွေခွေလေး ဖြစ်သွားသည်။

“အလကားကောင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဗလအားကိုးနဲ့ အနိုင်ကျင့်ရဲ့တယ်။ မင်းသတ္တိရှိရင် ငါနဲ့ဘယ်နေ့ ဘယ်နေရာမှာ ဖိုက်မလဲ၊ ကြိုက်တဲ့အချိန်စိန်ခေါ်လိုက် ကြားလားနွား”

မကျေမချမ်းပြောပြီး သူမဘက်ကိုလှည့်ကာ လက်ကလေးကို ဆောင်ခနဲ ဆွဲခေါ်သည်။

“လာ ဟိုဘက်လမ်းမှာနေတာ မဟုတ်လား ငါလိုက်လို့မယ်”

“အား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ခုနက လိပ်ချိုင်းခံထားရတာနာလို့”

“အား ဒီကောင်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ သူလည်းဟိုမှာ ထတောင်မထနိုင်တော့ဘဲနဲ့” သူမကပင် သူ့ကိုပြန်ဆွဲ၍ ခေါ်လာခဲ့ရသည်။ နှိုင်းမရ မဟုတ်မခံ ဒေါသကြီးတတ်တာ အခုမှလက်တွေ့သေချာသိ၏။ ကူညီတတ်သည့် စိတ်ကလေးက ခင်ဖိုကောင်းပါသည်။ ဒါကြောင့်လည်း နောက်နေ့ကစလို ကျောင်းသွားဖော်လို ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြတာ။

“ပန်းချီ ဟာ ဒီမှာတုတ်တုတ်မေ့လို့၊ ဘာမှလည်းမမှာဘဲနဲ့ ဘာငေါင်နေတာလဲ၊ ပွဲပျံကွာ”

“ဟင် အေး”

အခုမှ အတွေးက နိုးထကာ၊ ကင်နိုတင်းထဲရောက်လို့ ထိုင်နေရပြီမှန်း သတိထားမိသည်။ သက်ပိုင်က စပ်ဖြဖြ။

“ပန်းချီက ရည်းစားအကြောင်းတွေးနေတာ ထင်တယ်၊ မင်းက ဘာလို့မျက်ပိုး သွားလုပ်တာလဲ”

“ဟုတ်လား ပန်းချီ၊ နင့်မှာရည်စားရှိနေပြီလား”

“နင်အသိဆုံး ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘာ ငါ့လွဲချတာလဲ၊ အရင်ကလို နင့်ကိုအကြိုအပို့ လုပ်နေတာမှမဟုတ်တာ၊ ကျောင်းရောက်မှတွေ့ပြီး လမ်းမှာနင်ဘာဖြစ်လဲ ငါ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

“အေးဟေ့ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာရည်စားနှစ်ယောက်တောင်ရှိ

တယ်”

“တစ်ယောက်က ကုလားစိုးသန်း ချီးပုံထိုးမဟုတ်လား”

“ကောင်စုတ် လျှောက်ပြောတော့မယ်”

သူမအတွေးနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသည်မို့ စိတ်ဆိုးမို့ သတိမရဘဲ ရယ်လိုက်မိသည်။

“ငါလည်းနင်နဲ့စခင်တဲ့ အဲဒီအကြောင်း စဉ်းစားနေတာ၊ ငယ်ငယ်က အရမ်းရယ်စရာကောင်းတာပဲနော်၊ အဲဒီကုလားစိုးသန်းကြီး ဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး”

“ဘာလဲ သတိရနေတယ်ပေါ့၊ အဲဒီအချိန်တုန်းကသာ သူ့အချစ်ကို လက်ခံပြီး လက်ထပ်လိုက်ရင် ကုလားလေးတွေ ကုလားမလေးတွေ မွေးနေလောက်ပြီ”

“နှိုင်း မသာကောင် အစုတ်ပလုတ် အရမ်းညစ်ပတ်တယ်”

နှိုင်းမရ နောက်ကျောကို မေပန်းချီ တအုန်းအုန်းထုပစ်လိုက်သည်။ သူပြောချင်တာပြောရပြီဆို နှိုင်းမရက ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပြန်ပြီးမတုံ့ပြန်တာတိပါ။ တဟဲ့ဟဲ့နှင့် သဘောတွေကျနေတတ်သည်။ ရယ်စရာတွေ ပြောဆိုစနောက်ပြီးမှ အစားအသောက်တွေ မှာစားကြသည်။

“ဟိတ်ကောင် ဟိုမှာ မေသော်”

မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်သွားသလား ထင်လိုက်ပေမယ့် မေသော်က သူတို့အဖွဲ့ကို တကယ်မမြင်ဘဲ ကျော်သွားတာဖြစ်သည်။

“ငါလိုက်သွားဦးမယ်၊ ပန်းချီကို အတန်းထဲရောက်အောင် လိုက်ပို့လိုက်နော် သက်ပိုင်”

အားနာပါးနာ နှုတ်ဆက်ဖော်ပင်မရဘဲ ချိုမိုင်မိုင်နောက်က နှိုင်းမရ အပြေးလိုက်သွားသည်။ သူမရင်ဘတ်နေရာက ကျဉ်ခနဲ။ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ခံရလျှင် သူမက နှိုင်းမရအတွက် ဘာမှ အရေးမပါ။

ငါဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားလို့ ဘယ်သူ့ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ ဆိုတာမျိုးနှင့် သူမကို ကြိုတဲ့နေရာမှာ ထားပစ်ခဲ့တတ်တာ၊ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ကြုံသလို မှာပစ်ခဲ့တတ်တာ။

တကယ်တမ်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို အလေးအနက်ရှိ တတ်တာလေးကလွဲလျှင် နှိုင်းမရဘက်က ဒီထက်မပိုခဲ့။

သူမကရော။

ဟင့်အင်း တစ်ခါမှတော့ ဘယ်လိုဘယ်ညာ စိတ်ကူးပယဉ်ခဲ့ဘူးပါ။ မိန်းကလေးတွေနှင့် တွဲသွားတွဲလာ ရှိသည့်အချိန်တွေမှာမဲ၊ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ဝမ်းနည်းတတ်ခဲ့တာ။

ဒါပေမဲ့ နှိုင်းမရက ခင်ဖို့ကောင်းတာကလွဲလျှင် လူဂူပီလူပွေ။ ဂျလေဘီ ငပွေလေးပါ။

သူမအတွက် ကောင်ဆိုးလေးတစ်ယောက်ပေါ့...။

အခန်း (၄)

“ဆိုးတယ်ဆိုကတည်းက မကောင်းတာ အသိသာကြီးပဲ၊ သမီးကို အဲဒီကောင်လေးနဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ပါနဲ့လို့ မေမေဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

“သမီးတို့က ရိုးရိုးသားသား ခင်တော့ပါ မေမေရယ်”

“ဆန်းဆန်းပြားပြား ဖြစ်နေသလားလို့ ညည်းကိုငါမေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်တယ်ဆိုလည်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ အခုဟာက တွဲသွားတဲ့ လာလုပ်နေတယ်၊ ရည်းစားမဟုတ်လည်း အဲဒီဉာဉ်မကောင်းတဲ့ ကလေးကချေနဲ့ ပတ်သက်နေရင် ညည်းနာမည်ပျက်မှာပဲ”

“မေမေကလည်း”

“ညည်း ဆင်ခြေမပေးနဲ့ မိပန်းချီ”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ စားပွဲခုံကို ထုချလိုက်သည့်အတွက် ကော်ဖီခွက်တွေ ဘောင်ဘင်ခတ်သွားသည်။ သူမ ဆူဆောင့်ကာ ငိုချလိုက်ချင်ပေမယ့် ဝန်ခံလိုက်သလို ဖြစ်မှာစိုးတာကြောင့် မုန့်တစ်ခုကို ကောက်ပါးနေလိုက်၏။

ဖြေရှင်းသမျှကို ဆင်ခြေပေးသည်ဟု ထင်နေမှတော့ ဒီအတိုင်း ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံး။

“မအေက ဒင်းလူတန်းစေ့နေနိုင်ဖို့ ပင်ပင်ပန်းပန်း ကုန်းရုန်းကြိုးစားနေတာ၊ ဒင်းက ပညာကိုဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ကောင်းကောင်း မွန်မွန်သင်ပြီး မအေကို စိတ်ချမ်းသာအောင် မထားချင်ဘူး”

“မီးက ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“မေးပြန်ပြီ ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲနဲ့ အဲဒီဟာလေးနဲ့ အပေါင်းအသင်းလုပ်တာ မကြိုက်ပါဘူးဆို ညည်းဆင်ခြင်ပါလား။ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်ကျောင်းတက်တာပဲ ဘာအဖော်လိုလို့လဲ၊ ညီမဝမ်းကွဲ ယမ်းစော်ကို ခေါ်ထားဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူး”

“မယမင်းက မီးနဲ့အတူ မှမတူတဲ့ဟာကို”

“ဟဲ့ သူ့အတန်းကို ဝင်ပို့ဝင်ခေါ်၊ အတူသွားအတူပြန်လို့ ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဟိုမှာနေတော့လည်း ကျောင်းစခိုတ်ထောက်ရတာ အတူတူ အိမ်မှာဆို လက်တိုလက်တောင်းတောင် ခိုင်းလို့ရသေးတယ်”

“မေမေ့ သဘောပဲ မေမေရ၊ မေမေ့အမျိုးတွေက ကောင်းတာ”

လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ တောင်းရင်လည်းပေးနေတာကို မီးအငတ် အစားတွေ ယူယူဝတ်တယ်၊ ပိုက်ဆံဆိုလည်း နဲ့တာတစ်မျိုး၊ တောင်းတာ တစ်မျိုး၊ ကင်နိုတင်းတွေ ဘာတွေမှာဆိုပြီးဆို တစ်ဝတ်ပြု စားသွားတာ၊ မီးမှာပိုက်ဆံအပုံပါလား၊ မပါလားမသိ”

ဒါတော့လည်းဟုတ်သည်။ မရှိတာတွေများလွန်းတော့ လောဘ မသတ်နိုင် မရောင့်ရဲနိုင်။ ဘယ်လောက်ပေးပေး၊ ထောက်ပံ့ထောက်ပံ့ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာမရှိ။

အမြဲလိုအပ်တယ်ဆိုတာချည်းပင်။ ဒါပေမဲ့ အစ်မဖြစ်သူရဲ့ သား သမီးတွေမို့ ဥပေက္ခာပြုလို့ မဖြစ်ပေ။

အင်းခနဲ သက်ပြင်းချမိရင်း

“မေမေပြောတာ နားထောင်ဦး မေပန်းချို၊ သူတို့တွေက သမီးလို ပြည့်စုံအောင်မနေလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာပါ။ မမက အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းဘူး။ လင်က အရက်သမား၊ လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်ကိုင် မကျွေးဘူး။ အဲဒီတော့ သားသမီးတွေကို ပြည့်စုံအောင်မထားနိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ထောင်မကျခင်က မေမေအပေါ် အစ်မကြီးပီပီသသ တာဝန် ကျေခဲ့တယ် သမီး၊ သူ့မှာဆယ်တန်းတောင် ဆက်မဖြေဘဲ မေမေ့ကို အလုပ်လုပ်ပြီး ကျောင်းထားပေးခဲ့တယ်၊ ဖေဖေဆေးပင်စင်က ဝိသားစု

စားဝတ်နေရေးကို အပြည့်အဝ တာဝန်ယူနိုင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

“အခုကြီးကြီးမှ မရှိတော့တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မေမေမှာတာဝန် ပိုရှိလာတာပေါ့၊ ဖအေအရက်သမားက မမ မရှိလို့ အရက်မသောက်တော့ဘူး ဆိုပေမယ့် ဝိသားစု စားဝတ်နေရေး လောက်ငံအောက်တော့ ရှာမပေးနိုင်ဘူးလေ၊ ကလေးတွေ ပံ့ပိုးရေးဆုံးခန်းမတိုင်မှာစိုးလို့၊ မေမေ ထောက်ပံ့နေရ တာပါ”

“အဲလိုထောက်ပံ့ရုံတော့ မီးလည်းနားလည်ပါတယ်”

နားမလည်နိုင်တာ ခုနကပြောပြီးသားမို့ ဆက်ပြောမနေတော့။

ဒါကိုမေမေက သဘောပေါက်ကာ

“သမီးပြောချင်တာကို မေမေသိတယ်၊ ယမင်းချိုမီးကိုက ကျေးဇူးတရား နားမလည်ဘူး။ အသုံးအဖြုန်းမတတ်ဘူး။ လိုအပ်မှုလာ တယ်၊ တောင်းပြီးရင်လည်း စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ မသုံးဘူး”

“အဲဒါနည်းနည်းဆုံးမ သွန်သင်ပါလား မေမေ”

“မအေမရှိတော့လို့ အားငယ်နေကြတာ၊ စည်းကမ်းသွားတင်း ကျပ်ရင် နှိမ်သလို ဖိအားပေးသလို ဖြစ်သွားမှာ သမီး၊ ကိုယ့်မျက်စိအောက် မှာ ခေါ်ထားနိုင်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် မေမေက ယမင်းကို ခေါ်ထားချင်တာ”

ခုနကတော့ နှိုင်းမရနှင့် စိတ်မချသလိုလို့။

အကြောင်းအရာတွေ လွဲကုန်ပြီဟုသတိပေးလိုက်လည်း နှိုင်းမရနှင့်အကြောင်းက အစပြန်ပေါ်လာဦးမည်။ မသိသလို နေလိုက်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ပြီး

“ပြုပြင်ဆုံးမလို့ရမယ်ထင်ရင် မေမေခေါ်ထားချင်လည်း ခေါ်ထားပေါ့။ စည်းကမ်းနဲ့နေတတ်အောင်တော့ မေမေ ကြံ့ပြောထား”

“အခိုင်းအခိုင်းတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အဖေက အသက်သမား၊ မအေက သူ့အလုပ်နဲ့သူ့ဆိုတော့ ဆုံးမသွန်သင်အားနည်းခဲ့လို့ပါ။ သမီးကလည်း သူ့စိမ်းဆန်ဆန် မဆက်ဆံပါနဲ့။ သူတို့မှာ ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့ အားနည်းချက်ရှိတယ်။ သမီးက မိဘကံကောင်းလို့ ပြည့်စုံအောင် နေနိုင်ခဲ့တာ၊ နို့မို့ချသလို မဖြစ်ပါစေနဲ့”

“ဆင်းရဲတာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ကျင့်တရား အားနည်းချက်ရှိတာကိုပဲ ဆင်ခြင်တတ်ဖို့လိုတယ်။ ဆရာတစ်ယောက်က ပြောခဲ့တယ်။ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေဟာ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ကတိမတည်တာမဟုတ်ဘူး။ ကတိမတည်လို့ ပိုက်ဆံမရှိကြတာတဲ့ ဘာပဲလုပ်လုပ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားက ကောင်းဖို့ကတိတည်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ ဆင်းရဲချို့တဲ့လေ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းလေပဲတဲ့”

“အေးပါ မေမေနားလည်အောင် ပြောထားပါ့မယ်။ ယမင်းကလည်း သူ့ထက်အငယ်မို့ သမီးကိုချစ်ပါတယ်။ အရွယ်ရောက်လာတော့ လှချင်ပချင်တာပဲ ရှိတာပါ။ ကဲ သမီးမေကြီးကို စာရင်းတွေလုပ်နေတာ

ပငြီးသေးဘူးလား။ ပွဲရုံသွားရဦးမှာနဲ့ ကောင်စီတွေ အေးကုန်မယ်လို့ သွားခေါ်ချည်ဦး သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

နေရာက သူမသုတ်ခနဲ ထပြေးလာခဲ့သည်။ နှိုင်းမရနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာကို ပြန်ပြောင်းသွားမှာစိုးလို့ပါ။ ဘာပြောပြော သူမကလည်း ငရုမ္မာဆိုပြန်မပြော နားမထောင်။

ထခြူးအရာတွေထက် နှိုင်းမရနှင့် ပတ်သက်သော သူမကလည်း သွေးအေးအေးနှင့် ခေါင်းမာတတ်သည်။

ဒါကိုတော့ မေမေ သိလို့မဖြစ်။

“ဒယ်ဒီပြောတာ သေချာနားထောင်ဦး သား၊ အပျော်တဲ့ခဲတာ တွေ အဲလိုလုပ်ရတာ မထူးဆန်းဘူး၊ ကိုယ့်ဆန္ဒပြည့်ဝဖို့ဆို သူတို့ဆန္ဒ ဆည်းပေးလိုက်ရုံပဲ၊ အခုက ဒယ်ဒီလည်းအသက်ကြီးပြီ၊ အတည်တာ ကျလက်ထပ်”

“ဒယ်ဒီဘာသာ ဘယ်လိုပဲလက်ထပ်ထပ်၊ ဒီအိမ်ကိုခေါ်မလာ စေချင်တာ ဒယ်ဒီ၊ ဘဝကိုအလေးအနက် တည်ဆောက်ဖို့စဉ်းစားထား လည်း ဒယ်ဒီဘာသာ တခြားနေရာမှာနေဖို့ ကြည့်စိစဉ်ပါ”

“အဲလိုလုပ်လိုက်ရင် ဒီအိမ်ကြီးမှာ သားတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့ သားရယ်၊ သားကိုပစ်စလက်ခတ် မထားရက်ဘူး၊ ဒယ်ဒီ ဝိတ်မချဘူး သား”

“အဲဒါဆို မယူနဲ့ပေါ့”

နှိုင်းမရက ကလေးဆိုးတစ်ယောက်လိုပင် အသည်းပုံဖက်လုံး မလေးကိုပိုက်၍ နှုတ်ခမ်းစုကာပြောသည်။ သားကိုချစ်သောစိတ်နှင့် ပြုံး လိုက်မိသော်လည်း ဒီကိစ္စကို သားလက်ခံနားလည်လာသည်အထိ အ ကိုက်အခံ ရှင်းဖို့လိုပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။

ကိုယ်လည်း ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အတည်တကျလက်ထပ်ယူ ပုံ့အထိ အလေးအနက်ရှိခဲ့ဖူးတာတော့ မဟုတ်ပါ။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေရတာကိုပဲကြိုက်သည်။ ပါပေမဲ့ အခုတွဲဖြစ်နေသည့် မိန်းကလေးရဲ့ဘဝက အလွန်သနားစရာ

အခန်း(၅)

“မသိလို့မဟုတ်ဘူး၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်လို့ မရတော့တာ ဒယ်ဒီ၊ အပြင်မှာ ဘယ်လောက်ရှုပ်ရှုပ်၊ အိမ်ကိုတော့ အထုပ်လိုက်သယ် မလာပါနဲ့၊ အပြင်မှာပဲ ပြီးအောင်ရှင်းခဲ့ပါ”

“အဲလို ယတ်ပြတ်ပြောလို့ မရတော့ဘူး သား၊ ဘယ်သူ့ကိုဖြစ် ဖြစ် အတည်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့ခဲတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဒီတစ်ယောက်က”

နှိုင်းမရ ခေါင်းခါသည်။ ဘယ်လိုပြောပြော လက်မခံနိုင်။ သူ့စိမ်း မိန်းမတစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားလျှင် သားအချင်းတောင် စိတ်ဝမ်းကွဲ၊ သွေးကွဲနိုင်သည်မို့ သူဒီကိစ္စကို အလျှော့ပေးလို့မဖြစ်။

“အရင်လိုပဲ တိုက်ခန်းတစ်ခုခုမှာထားပြီး ဖြေရှင်းချင် ဖြေရှင်း လိုက်ပါ ဒယ်ဒီ၊ မာမိန်းအတူနေခဲ့တဲ့ဒီအိမ်ကို ဘယ်မိန်းမကိုမှ ခေါ်မလာခဲ့ ပါနဲ့”

ကောင်းသည်။

ငယ်ရွယ်သွက်လက် ထက်မြက်လှသူလေး၊ စကားပြောအခါ
ချိုသာသလို ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူမို့ အောက်ထက်ကျေမှုလည်းရှိနိုင်သည်။

ပြီးတော့ ကိုယ့်အသက်အရွယ်၊

ဒီထက်ဟိုင်းသွားလျှင် ဆေးပေးမီးပူဆိုတာမျိုးတောင် ကောင်း
ကောင်းရှာတွေ့ဖို့ မလွယ်တော့။

“ဟင်း”

မချစဘူး သက်ပြင်းချမိတော့ သားက နှုတ်လုံးတွေကြည့်အံ့
ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ မချီတင်ပြုံးလိုက်ကာ

“သား ဒီတစ်ခါတော့ ဒယ်ဒီကိုနားလည်ပေးပါ။ ဒယ်ဒီအိမ်
ထောင်ပြုပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တယ်”

“ဒယ်ဒီကို အိမ်ထောင်မပြုနိုင်လို့ သားပြောနေလို့လား။ ဒယ်ဒီ
ဘယ်လိုဆင်ခြေတွေပေးပြီး လက်ထပ်ထပ် အိမ်သားနဲ့မဆိုဘူး။ သား
ပြောတာက ဒီအိမ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါ်မလာခဲ့နဲ့၊ မာနီအမွေအနှစ်
တွေ ဘယ်သူမှ မောင်ပိုင်အစီးမခံနိုင်ဘူး ဒယ်ဒီ”

“သားတစ်ယောက်တည်း ခံစားချင်တာလား”

“ဗျာ ဒယ်ဒီဘာပြောလိုက်တယ်၊ သားက ဒါတွေကို မက်မော
လို့ ဒီလိုပြောတယ် ထင်နေတာလား။ အဲဒါဆိုလည်း ဒယ်ဒီသဘောပဲ
ဒယ်ဒီကြိုက်သလိုသာလုပ်တော့”

“သား”

ကဗျာကယာ တားဆီးလိုက်သော်လည်း သားကပြန်စောင်း
တောင်မခတ်ပေ။ သားစိတ်ဆိုးသွားပြီ ဖြစ်မှာ။

ဘယ်လိုချောမော့ ပျောင်းပျံ့ရမလဲ။ ဟိုတက်ကို စကားကျွံထား
တာတွေကလည်း ရှိနေသည်။ သားနဲ့လည်း စကားပြောအခင်မပြေ။
စိတ်တွေလေးလံစွာ ကာနဲ့ထွက်လာခဲ့ပြီ။ ကားပေါ်ရောက်မှ ယမင်းဆီ
ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းရသည်။

ရွှေဝင်ကနွန်းထဲက စားသောက်ဆိုင်များပင် ချိန်းလိုက်ပြီး ငှက်
ထဲ၍ မန်နေဂျာကို မှာစရာရှိတာ မှာမဲ့ရသေး၏။

“ကိုကြီး”

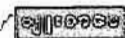
အရင်ရောက်နဲ့နေသော ယမင်းက အပြုံးနုပြုံးကြိုသည်။ ဒါတွေ
ကြောင့် သူ့အမောပြေနေရတာ။

“ယမင်း ဘာမှလည်း မမှာသေးပါလား”

“ကိုကြီးဆုန်းဆက်တော့ ယမင်းအိမ်မှာ မနက်စာ စားနေတာ၊
ကိုကြီးလာမှသောက်မယ်ဆိုပြီး ကော်ဒီတစ်ခွက်မှာထားတယ်”

အဲလို ခြိုးခြံရွှေတာတတ်တွေကြောင့် ဒီမိန်းကလေးကို အထင်
ကြီးစိတ်၊ တချို့ မိန်းကလေးတွေဆို ဟိုဟာဝယ်ပေး။ ဒီဟာဝယ်ပေးနှင့်
လောတနဲ့သာ ခုည်းကပ်တတ်သည်။

“ကိုကြီးရော ဘာစားမလဲ မှာလေ”

“ဟင့်အင်း ကိုကြီးလည်း သားနဲ့မနက်စာစားခဲ့ပါပြီ၊ ယမင်း လိုပဲ ကော်ဖီတစ်ခွက်ပေါ့”

ယမင်းက အလိုက်တသိပ်င် ကိုယ့်အတွက် စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်ကာ မှာပေးသည်။ အစားအသောက် ရောက်လာလျှင်လည်း တစ်ရှူးလေးနှင့် သုတ်ပေးတာကအစ ဂရုတစိုက်ရှိလွန်းသည်။

ကိုယ်ကအသက်ကြီးပေမယ့် အသက်နှစ်ဆယ်နီးပါး ငယ်သော သူမကို ဦးစားပေး အလိုလိုက်ရတယ်ဆိုတာ သိပ်မရှိ။

ဒါကြောင့်ပိုလည်း လက်ထပ်ဖို့အထိ အလေးအနက် ရည်ရွယ် ခဲ့မိတာ။

“ကိုကြီး ဒီနေ့မျက်နှာ မကောင်းပါလား၊ နေမကောင်းဘူးလား ဟင်”

“ကောင်းပါတယ်၊ သားနဲ့ကားပြော အဆင်မပြေဖြစ်လာလို့”

“ဟိုနေ့က ယမင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သားကိစ္စပြောတိုင်ပင် ကြည့် တယ်ဆိုတာ အဆင်မပြေခဲ့တာလား ကိုကြီး”

“ဟုတ်တယ် သားက လက်မခံဘူး၊ ခါးခါးသီးသီးပဲ လက်ထပ် တာကို ကန့်ကွက်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ တခြားမှာသွားနေ အိမ်ကိုခေါ်မလာ ခဲ့နဲ့တဲ့”

“ယမင်းက ဘယ်မှာနေနေ၊ ဘယ်လိုနေရနေရ ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုကြီးက ကိုကြီးသားကို စိတ်မချဘူးဆိုလို့”

“ကိုကြီးရဲ့မေတ္တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သားကိုသူ့အမေထားခဲ့တဲ့ အမေ့ ဖြစ်တွေကြောင့်လားလို့ မေးမိတယ်၊ အဲဒါကိုသား တော်တော်စိတ်ဆိုး သွားတာ”

“သူ့အမေနဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းထားတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်နော် ကိုကြီး”

“ဟုတ်ပါတယ် ကွာရှင်းပြီးမှ နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတာပါ၊ ဟိုကိုရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တယ်လို့ ကြားတယ်”

“သူတိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရက်ရက်ရောရော ထားပစ်ခဲ့တာတော့ အံ့ဩ မရပဲနော်၊ တချို့မိန်းမတွေလို နှစ်နာကြေး ဘာညာလည်းတောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့မိဘတွေတာကက ချမ်းသာတယ်လေ၊ ဒီလောက်ကို ဘယ် မက်မောပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ပညာလည်းတတ်၊ စီးပွားရေးလည်းလုပ်တတ် ကိုင်တတ်ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့်လည်း သူမောက်မာနိုင်အား ရှိတာပေါ့၊ ကယ်သူ့ကိုမဆို မတူမတန်တဲ့ ဆက်ဆံချင်တာ”

“ကိုကြီးအပေါ် အဲလိုပဲလား”

“အဲလိုပဲ မိဘတွေက ကိုကြီးတို့တာကက မပြည့်စုံမှန်းသိပေမယ့် ပိုသားတာကို သဘောကျပြီး သူတို့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ပေးစားခဲ့တာ၊ အဲဒါကိုသူက ပိုင်းလုံးလို့စွပ်ချွဲပြီး နှိပ်ချမှတ်ကားတယ်၊ ကိုကြီးက မခံချင်

၃၆

လှ

လက်ကလေးပျံ့ပါးပြုစုရန်

တော့ နေချင်သလိုနေပစ်လိုက်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေလေ အပြင်မှာအပျော်ရှာလေပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အောက်ကျခံပေါင်းဖဲ့ စိတ်ကူးမရှိဘူး။”

“ယမင်းအပေါ်ရော အဲလိုမာနနဲ့ ဆက်ဆံမှာလားဟင်”

တိုးလျှော့ မဝံ့မရဲအမေးကို သူကရှုဏာသက်သွားရသည်။ ကြင်နာစွာ ယမင်း လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး

“ကိုကြီးက အရွယ်လွန်နေပါပြီကွာ၊ ယမင်းအပေါ် အဲလို လုပ်ရက်ပါ့မလား။ ယမင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ သားကိုရအောင်ဖျောင်းဖျော့ ပါ။ အခုတော့ မလောပါနဲ့ဦးနော်၊ ယမင်းကို အားတော့နာပါတယ်”

“ရပါတယ်ကိုကြီးရယ်၊ ယမင်းက ဘာပြောနိုင်မှာလဲ ကိုကြီး ထားရာနေ စေရာသွားပါ။ သားတစ်ယောက်အဖေကို ချစ်မိမှတော့ ငြိငြိ ကန့်ကွက်တာကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားရမှာပေါ့။”

ဝမ်းနည်းအားငယ်ဟန်လေးနှင့် ပြောတော့ ရင်မှာထိခိုက်စိတ် မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။

မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝှေ့နေသော ထိုကောင်မလေးကို ဘယ်လို နှစ်သိမ့်အားပေးရမှန်းပင် မသိတော့။

“ယမင်း ရှေ့ပင်းသွားမလား ကြိုက်တာယူလေ ကိုကြီးဝယ် ပေးမယ်”

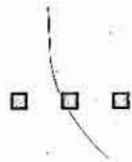
“ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်သလို ဟိုဟာဒီဟာ ဝယ်ပေးမယ်”

ပြီး မနှစ်သိမ့်ပါနဲ့ကိုကြီးရယ်၊ ယမင်းက ကိုကြီးဆီက ဘာကိုမှလိုချင်လို့ ပက်မောလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုကြောင့် ကိုကြီးကို ချစ်မိသွားခဲ့ တာပါ။”

“ယမင်းလေးရယ် အဲဒါတွေကြောင့် ယမင်းကို ကိုကြီးတန်ဖိုး တားမိတာပါ။ လက်ထပ်ဖို့ အမြန်ဆုံးကြိုးစားပါ့မယ်ကွယ်”

ပန်းပေါ် မေးလေးတင်ကာ သိမ့်သိမ့်လေးငိုရှိက်သလို ဟန်လှုပ် မှုရသော်လည်း ယမင်းသော်တာ နှုတ်ခမ်းပါးတို့မှာ ကျေနပ်သော အပြုံး ကို ဖြစ်ထွန်းသွားလေသည်။

ဒါတွေဟာ မာယာတွေနှင့် သွေးဆောင်သိမ်းသွင်းနေခဲ့တာဟု ယုံခဲ့ပါလျှင် ...။

အခန်း (၆)

ဒီလေးအတွင်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အရက်နဲ့တထောင်းခနဲ။

ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ဖုန်အလူးလူးနှင့် ခြစ်နေကာ သယ်ဟာမှ တောက်ပြောင်သန့်ရှင်းမှု မရှိ။

“ဟာ ဒေါ်လေး လာလည်တယ်၊ သားတွေအင်းသွားတော့မလို့ မုန့်ဖိုးပေး”

လွယ်အိတ်နှင့်ထွက်လာသော ငြိမ်းကိုက အခင်းဆုံးလတ်ငါ၊ ဖြန့်တီး။ ဘာကိုစွန့် ဘာကြောင့်လာတယ်ဆိုတာ မေး။ မသိတတ်တာကို မသိတတ်ဘူးလားဟု ပြောနေတော့ရော ဘာထူးမှာလဲ။

ဆလင်းဘက်(၆)အိတ်ထဲက တစ်ထောင်တန်ဆယ်ရွက်လောက် ဆွဲထုတ်ပြီး လှမ်းပေးကာ

“မင်းအဖေရော”
“အရက်ဘာကလို့ အခန်းထဲမှာ လူးလို့ခိုနေတယ်၊ ဒေါ်လေးလာ တာသိရင်တော့ နုလံထမှာပါ အရက်ဖိုးပေးခဲ့ရင်ပေါ့”

“ယမင်းရော”
“အပြင်သွားမလို့တင်တယ်၊ အလှပြင်နေတယ်”
“လှမ်းအော်လိုက်စမ်းဟယ်၊ နံစော်နေလို့ အနံ့တွေမခံနိုင်ဘူး၊ အိမ်အပြင်က စောင့်မယ်”

နှာခေါင်းပိတ်ထားလို့လည်း မကောင်းတာမို့ နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့ လှုပ်မိရင်း၊ အိမ်ရှေ့အပြင်မှာ ထိုင်စောင့်ရသည်။ ယမင်းက အရေးတယူ တန်းခနဲ ထွက်မလာပါ။

ခအအကြာ အလှပြင်လို့ပြီးမှ
“ဒေါ်လေး ဘာတွေပါလာသေးလဲ”

“ဆန်အိတ်နဲ့ဆီပုံပါတယ်၊ ငြိမ်းကို ကျောင်းမသွားခင် ကားပေါ်က သယ်ခိုင်းလိုက်ဦး”

“တဲ့ ငြိမ်းကို ကျောင်းသွားတော့မယ့်ဟာကို နောက်ပေးမှာ မျိုနို့လို့မပြီးတော့ဘူး၊ ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေသွားချဦးဟေ့”

အော်လိုက်ဟစ်လိုက်တာလည်း မိန်းကလေးပီပီသသ သိပ်မွေ့မှု မရှိပါ။ အခေါ်ရေမှာမို့ ဆင်ခြင်ရမုန်းလည်း မသိ။

“ဟင်းချက်စရာတွေ ပါသေးတယ်၊ ချက်သွားဦးလေ ညည်းက

အပြင်သွားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ် ကိစ္စရှိလို့ဒေါ်လေး၊ အရက်တစ်ပုလင်းလောက် တိုက်လိုက်ရင် အဖေ ထချက်နိုင်ပါတယ်”

စီရင်လိုက်တာလည်း ယူလာတဲ့သူကို ကျေးဇူးတင်အားနာရမှုနဲ့ မသိ ပေါ့ပျက်ပျက်ပင်။ ဒီလိုအတာတွေ အချိုးတွေပင်လျက်နှင့် ကိုယ်တိုင်က မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လာပေးမိတာ။

“ကဲ ညည်းသွားစရာရှိရယ်ဆိုလည်း ငါပြောတာတွေ သေချာနားထောင်ဦး”

“ပြောပါ အချိန်ရပါသေးတယ် ဒေါ်လေးရဲ့”

“အေးပါ အချိန်ရတယ်ဆိုလို့ တော်သေးတာပေါ့ ဒါနဲ့ညည်းက အပြင်သွားမလို့ဆိုတော့ ကျောင်းမတက်ဘူးလား။ နောက်ဆုံးနှစ်ကို ကျောင်းစာရော ကြိုးစားရဲ့လား”

“အောင်မှာပါ။ ဒေါ်လေးစိတ်မပူနဲ့ နောက်နှစ်ကျရင် ယမင်းအတွက် ကျောင်းစရိတ်မထောက်ပံ့ရပါဘူး”

“ဟင်”

ကိုယ်ပြောတာ ဒီသဘောမဟုတ်မှန်း သိသိကြီးနဲ့ ဧည့်လိုက်တာကို စိတ်ထဲအောင့်မျက်သွားသော်လည်း မဖြေရှင်းတော့ဘဲ သက်ပြင်းသာ ချမိသည်။

မိဘဆုံးမမှု သွန်သင်မှုနည်းပါးသော ကလေးတွေမှာ ဒီလိုအ

ပြစ် အနာအဆာရှိနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။

“ယမင်း ညည်းဒေါ်လေးတို့အိမ်မှာ လာနေတော့”

“ရှင်”

“အခု ညည်းကိုလာခေါ်တာ၊ အခုအိမ်မှာ ညည်းရှိနေတော့ ရော့ အိမ်အလုပ်တာမှမသုပ်ဘဲ၊ ဖအေ အရက်သမား ချက်ကျွေးတာပဲ ခြစ်သလိုစားနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဟိုကလည်း မသောက်ရ ဖနေနိုင်ဘဲ အားနည်းချက်ကြောင့် ညည်းတို့မောင်နှမကို မခိုင်ရဲ ပပြောရတဲ့ ချက်ပြုတ်ကျွေးနေရတယ်”

“ဒါကတော့ ယမင်းတို့က ကျောင်းသွားနေတာ သူဒီလောက်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့၊ ခိုက်ကားနင်းတယ်ဆိုတာလည်း သူ့အရက်ဖိုး သူ့ဓူတာ၊ အိမ်စရိတ်ထောက်ပံ့နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီလောက်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့”

“အေး ဖအေကိုတောင်ညည်းတို့ အဲလိုပြောရဲတယ်လား၊ ဖအေက အရက်သမားကြီးတာကြီး ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေနေ မလေးမစားပဲလုပ်ရ မပြောရဘူး မယမင်း၊ ဖအေက ဖအေပဲ ငရဲကြီးတတ်တယ်”

“အမှန်တရားပြောတာပဲ ဒေါ်လေးကလည်း”

“ထားပါတော့ ငါပဲမှားပါတယ်၊ အခုဒေါ်လေးပြောတာတော့ နားထောင်ရမယ်”

“အား မလိုက်ချင်ပါဘူး ဒေါ်လေးရာ၊ ပန်းချီပုံစံက သိပ်ဟာရိ”

တာမဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းမှာဆုံရင်တောင် အစ်မဝမ်းကွဲရယ်လို့ အရေးတယူ ဖော်ဖော်ရွှေရွှေ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်လာရင်လည်း သူ့ပစ္စည်းဆို ဟိုဟာဒီဟာ ကိုင်တာကြိုက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်လေးသမီးက ယမင်းတို့ ဆင်းရဲတယ်ဆိုပြီး မတူမတန် အရမ်းနှိမ်ချင်တာ။”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူးကွယ် သူက စည်းကမ်းရှိတာပါ။ သူ့ပစ္စည်း သူ့လည်းတန်းဖိုးထားတယ်။ ယမင်းတို့က ဖိနှပ်ဆိုလည်း ဒေါ်လေးဆီကို တစ်ရန်ပြီးတစ်ရန် ပူဆာတာ။ သူက ဖိနှပ်တစ်ရန်ကို ငါးလခြောက်လ စီးတာ အလှပြင်ပစ္စည်း တစ်ခါဝယ်ပြီဆို တစ်သက်လုံးသုံးရော”

“ဒေါ်လေးကလည်း သမီးဆို အပြစ်ကိုမမြင်ဘူး။ ယမင်းတို့ကလည်း သူ့ပစ္စည်းကို စည်းကမ်းမဲ့သုံးချင်လို့ သုံးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မသုံးဘူး မဝတ်ဘူး မစားဘူလို့ မက်မောသလို ဖြစ်နေတာပါ။ မိဘတွေကမှ ယမင်းတို့ကို ပြည့်စုံအောင် မထားခဲ့တာ”

အခုလိုပြောတော့လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ ပြည့်စုံအောင်မထားနိုင်သည့် မိဘတွေမှာ အပြစ်ရှိနေသည်။

“အဲဒီကိစ္စသမီးကို ဒေါ်လေးပြောထားပါတယ်ကွယ်။ ဒေါ်လေး မျက်စိကွယ်ရာမှာ ယမင်းတို့ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားရတာ စိတ်မချဘူး။ ယမင်းသတင်းတွေ ဒေါ်လေး သဲ့သဲ့ကြားတယ်။ အသက်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်နဲ့ ယမင်း ပတ်သက်နေတယ်ဆို”

“ပန်းချီ ပြောတာလား”

“ပန်းချီက သိတောင်မသိပါဘူး။ ဒီအကြောင်းဒေါ်လေးကို တစ်ခါမှလည်း မပြောဖူးဘူး။ ပန်းချီက သူ့ဘာသာနေတတ်တာ ယမင်းလည်း သိသားနဲ့”

“သိပါတယ်။ မိဘအချိန်အဝါနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နေနိုင်တယ်ဆိုတာ”

မအေရှေ့မှာတောင် ထေ့ငေါ့ရွဲ့စောင်း ပြောရဲနေတာကို သမီး ပန်းချီအပေါ် မလိုမုန်းထားစိတ်ရှိတာ သိသာနေသည်။ အနိမ့်အမြင့်၊ အပူနဲ့အအေး၊ သဟဇာတမညီမျှတာကို လူငယ်သဘာဝ မလိုစိတ်တော့ ရှိနိုင်တာ။

“ကဲပြောပါ ဒေါ်လေးအိမ် လိုက်နေမှာလား။ ယမင်း ဒေါ်လေး အိမ်လိုက်နေလည်း ငြိမ်းကိုတို့သားအဖကို ဒီလိုပဲ ထောက်ပံ့ပေးမှာပါ”

“ယမင်း စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဘာကိုစဉ်းစားမှာလဲ။ တခြားတိုင်ပင်စရာရှိနေလို့လား။ ယမင်း”

ဒေါ်လေး မေးခွန်းကိုဟုတ်တယ်ဟု မဖြေနိုင်သလို မဟုတ်ဘူးဟုလည်း မငြင်းနိုင်ပါ။

လိုက်သွားဖို့တွေဝေနေခြင်းက ဒေါ်လေးအုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရမှာစိုးလို့ပင်။

တစ်ဖက်က လိုက်သွားဖို့ ဆန္ဒရှိနေခြင်းကလည်း တော့

ဆုံဖို့ ခက်ခဲသွားလျှင် လက်ထပ်ဖို့ ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ ဇွတ်တရွတ် ဖြစ်လာနိုင်
သည်။ ကိုယ့်ဘက်က အလျှော့ပေးနေလို့ သားကို အကြောင်းပြပြီး
သွေးအေးနေတာ။

“ဆုံးဖြတ်ရ ဂုဏ်လောက်ခက်နေတာ၊ ဟိုတစ်ယောက်ကို
နောက် ဆံတင်းနေလို့လား ယမင်း”

“မ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရဲ့”

“အေး ဒေါ်လေးကတော့ အသက်ကြီးတဲ့သူနဲ့ လုံးဝ သဘော
မတူနိုင်ဘူးနော် ယမင်း၊ အရွယ်မမျှရင် အိမ်ထောင်ရေးမှာ ပြဿနာဖြစ်
နိုင်တယ်၊ လူပျိုလူလွတ်မဟုတ်ရင် ပိုဆိုးပြီပေါ့၊ အခု စဉ်းစားဆင်ခြင်
နိုင်မှ တော်ကာကျမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေးအိမ် ယမင်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ အဲဒီကနေ
ကျောင်းတက်ရမှာဆိုရင် မောင်လေးနဲ့အဖေ့ကိုတွေ့ဖို့ တစ်ပတ်တစ်ခါ
တော့ အိမ်ပြန်မယ်နော်”

မောင်နှင့်အဖေအတွက် ဘာဖြစ်ဖြစ် စိတ်တစ်ခု အေးသွားရ
သည်မို့ ကျေနပ်မိတာတော့ အမှန်။

အခန်း (၇)

“မှန်လား မှားလားတော့မသိဘူး၊ ဒီကိစ္စ လက်မခံနိုင်တဲ့အ
ကြောင်း ဒယ်ဒီကို အပြတ်ပြောလိုက်မယ်”

“မင်းဒယ်ဒီက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီအချိန်ထိ အနှောင်အဖွဲ့ကင်း
ကင်းလွတ်လွတ်ကြီးနေလာပြီမှ ဘာလို့ ချည်နှောင်ခံချင်နေတာလဲ”

“မသိဘူး၊ အမိဖမ်းခံရလို့နေမှာပေါ့၊ ဒယ်ဒီလိုလူအိုကြီးကို
အချစ်သီးသန့်နဲ့ ရွေးချယ်လက်ခံတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖယားတွေပါလာ
ရင် ငါနဲ့ငြိမှာ”

“ကြားနေရတာတော့ မင်းဒယ်ဒီ နွယ်နေတာ ငယ်ငယ်ချော
ချောလေးတဲ့နော်၊ အရင်ဟာတွေတုန်းက ခေါက်ထားနိုင်တယ်၊ ဒီတစ်
ယောက် ဒီအဆင့်ထိ တက်လာနိုင်တာ အိမ်ပေါ်ရောက်ရင်တော့ မင်း

မချောင်ဘူး”

သက်ပိုင် ခြိမ်းခြောက်ပြောတာ မဖြစ်နိုင်။ ဒီလိုဖြစ်နိုင်သည်ဆိုတာ သူ့လည်း ခန့်မှန်းတွေးထားပြီးသားပါ။

ဒါကြောင့်လည်း အခြေအနေကို ကြိုသိပြီးကန့်ကွက်နေတာ။

“ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီက ရှေ့ဆက်တိုးဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးသားဖြစ်မယ်။ ဇွတ်အတိုက်အခံလုပ်နေတာ၊ ဆင်ခြေတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးနဲ့ပေါ့ကွား၊ ငါလည်း စိတ်မရှည်လို့ ဒယ်ဒီသဘောပဲလို့ ပြောလိုက်သေးတယ်”

“မင်းဒယ်ဒီစိတ်ကြိုက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ အဲလို အရွဲ့တိုက်ပြောတာကို အမှန်လို့ တွေးချင်တွေးနေမှာ”

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရမလား၊ ရှောင်ပေးရမလား”

“အဲလို လုပ်လိုကတော့ ဟိုတစ်ဖက်က ဆင်တဲ့ချောက်ထဲ မင်း တန်းခနဲ ပြတ်ကျသွားမှာပဲ။ တကယ်လို့ ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် မင်း အဲဒီအိမ်ကနေ မခွာသင့်ဘူး။ မိထွေးငယ်ငယ် မောင်ပိုင်စီးသွားမှ မင်းတို့ ဟတ်ထိပြီးကျန်ခဲ့မှာ”

“တောက် အခုလိုအချိန်မှာ တွေ့ကြည့်ရင် ဖာဖီကို စိတ်နာတယ်”

“ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“မေမေသာ နိုင်ငံခြားထွက်မသွားဘဲ ဒယ်ဒီနဲ့လည်း မကွာရှင်း

ခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီနေ့လိုကိစ္စမျိုး ရှိလာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ ဘာများလဲလို့ အတိတ်က ဆွေးနေးပြီး ငယ်ကျီးငယ်နာ န်ဖော်မနေပါနဲ့။ ဟိုက သူ့မိသားစုနဲ့ပျော်နေပြီ။ မင်းချုပ်ကိုင်ရမှာက မင်းဒယ်ဒီပဲ”

ဒါတော့ ဟုတ်သည်။ အခုတလော ဒယ်ဒီ သူ့ကို သိပ်ဂရုစိုက်ခြင်း အလေးအနက်ထားခြင်းမရှိ။

သူ့စကားတွေလည်း မအောင်မြင်။ အရင်ကလို လုပ်ငန်းက အစ ဆွေးနေးတိုင်ပင်ခြင်းလည်းမရှိတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ဖို့သာ ပြင်းပြနေသည်။

“အဲဒီ မိန်းမအကြောင်း စုံစမ်းရအောင်ကွား၊ အသက်ကြီးကြီး ဘိုးတော်တွေကို စပွန်ဆာယူ ဝိုင်းလုံးလုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးဆိုရင် လျော်ကြေးပေးပြီး ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေခိုင်းမယ်။ ငါ့လို သားတစ်ယောက်ရှိနေတဲ့အတွက် ချူစားလို့မရဘူးဆိုတာ သိအောင်ပြောမယ်”

“မင်းဒယ်ဒီ မွန်နေပြီဆိုရင် အဲလိုလုပ်လည်း အလကားပဲ။ ဟိုဘက်က စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတာကောင်းလို့ မင်းဒယ်ဒီ ဒီလောက်ထိ အတိုက်အခံ လုပ်နေတာ အသိသာကြီးပဲ ဖြစ်နိုင်ရင် လိုက်လျောလိုက်”

“အာ”

“အဲဒါဆို မင်း ဒယ်ဒီကို ချုပ်ကိုင်နိုင်သလား”

နှိုင်းမရ ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းရမ်းပြမိတော့ သက်ပိုင် ပြုံး၏။

သူ့ပခုံးကိုလည်း ပုတ်လိုက်သေးကာ

“မင်းလည်း လုပ်ချင်ရာလုပ် အရွဲတိုက်ပါလား”

“နိုက်ကလပ်သွားရအောင်”

“ဒီနေ့တော့ မကဘူး။ ဘားထိုင်မယ်”

သက်ပိုင် မငြင်း။ အလွယ်တကူပင် ထလိုက်သာကာ နန်းတော်

ကလပ်ကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဒီနေ့ အရင်နေ့တွေထက် လူစည်၏။

“ဟိတ်ကောင် ဟိုမှာ မင်းမဒီ”

သက်ပိုင် မေးဝေါ့ပြတော့ ခြူးရတီ လှမ်းကြည့်နေတာနှင့်

အကြည့်ချင်းဆုံ၏။ ပိုင်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး သူမအနား လျှောက်လာ ခဲ့သည်။

“ထပ်ဆုံပြန်ပြီနော်၊ ဒီနေ့ စိတ်ညစ်စရာရှိလို့ ရောက်လာတာ လား”

ခြူးရတီ မချီတရိ ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်ပြု၏။

“တီးလုံးငြိမ်လွန်းတယ် စိတ်မပါဘူး”

သူ့ကို မျက်နှာလွှဲကာ ဆိုဖာထိုင်ခုံတွေရှိရာ သွားထိုင်တော့ သူ လိုက်လာပြီး စင်ထိုင်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံ တည်းတည်းကျယ် ကျယ်လေးတွေရှိ သူမအနား သူ ထိုင်ချလိုက်သည်အခါမှာ အသာချင်၊ ထိတွေ့ ပူးယက်သွား၏။

ခြူးရတီ မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်သွားသော်လည်း ယောက်ျားတစ် ယောက်နှင့် ထိတွေ့လိုက်ရလို့ ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်း ဖြစ်သွားခြင်း။ အနေ ငက်သွားခြင်းဆို။ အရောင်တင်ထားသော နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်လှုပ်ခတ် ခတ် ပြူးသွားတာပင် ဖြစ်လိုက်ရသေးသည်။

“မြင်ရတာ မလန်းတော့ တစ်မျိုးပဲ”

“ဒါဆို ဟိုအထဲကို သွားကာလေ”

“မင်းကို အဖော်လုပ်ပေးပါမယ်၊ ရင်ဖွင့်စရာရှိ ဖွင့်လေ”

“အဲလောက် မရင်းနှီးကြသေးဘူးထင်တယ်၊ တို့အိမ်က ပိသားဆုကိုစွဲပါ၊ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“တစ်ယောက်သောသူအတွက် စိတ်ပင်ပန်းနေရတာ မဟုတ် ဘူးလား”

“အဲဒါကလည်း ကြာလာတော့ မိသားစုကိစ္စလောက် အရေး မပါတော့ပါဘူး။ သူ ထားခဲ့တဲ့နေရာမှာ ပုံပျက်ပန်းပျက် မကျန်ခဲ့တာဘဲ တော်သေးတယ်။ တို့ကအသည်းနပေမယ့် ခံနိုင်ရည်ရှိအောင်တော့ ကြိုး ကားခိုင်ထယ်”

ခြူးရတီ ဣန္ဒြေကြီးလွန်းနေသည်။ သနားကရုဏာသက် မလာက်အောင်လည်း သူမ မျက်နှာက ပျော့နွဲ့မနေ။

“မင်းပုံစံကြည့်ရတာ အသက်အရွယ်နဲ့မလိုက် ရင့်ကျက်နေ လာသုံး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ရှက်ကွက်နေတာကလည်း ဒီနေရာနဲ့ မလိုက်ဖက်

ဘူး”

“ပြောပြီဦးလေ၊ ပျော်လို့ ဝါသနာပါလို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလို့”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်တော် မေ့သွားတယ်၊ ဒီလိုလုပ်လေ ကာရာအိုကောခန်းဘက်သွားပြီး သီချင်းအော်ဟစ်ဆိုလိုက်ပါလား။ ရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်နေတာတွေ ဖြည့်ချလိုက်ရင် အနည်းအများ ပေါ့သွားတာပေါ့”

“ဟင်း ဟင်း မရက အရမ်းအလိုက်သိပြီး ငရုစိုက်ထတ်တာပဲ”

သူမ ခွဲခွဲလေး သူ့ပခုံးပေါ် မသိသော ငိုတူယံလာသည်။ သူ စိမ်းအဆင့်ထက် ကျော်လွန်သွားပြီဆိုသည့် သဘော။

သူ့ ထရပ်တော့ သူမလည်း သူ့လက်တို့ တွဲခိုကာ ထရပ်၏။

ရင်းနှီးသည့်အဆင့်မှာ သူ့ဘက်က ထာရှုစိတ်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သူမကို စိတ်ပြေပျောက်စေချင်သည့် စေတနာဖြင့်...

အခန်း (၈)

“အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

အသံရှူးလေးဖြင့် အနားရောက်လာသော မေပန်းချီကို ကရုဗိုက်သလို ယမင်း မျက်လုံးတစ်ချက်သာ လှန်ကြည့်၏။

“ဘာဖြစ်လို့သဲ နင့်ဟာတွေကို ကိုင်တောင် မကြည့်ရဘူးလား”

“အခု ကိုင်ကြည့်ရုံတင်ဟုတ်လို့လား။ ရေမွှေးတွေဆွတ်၊ မိတ်ကပ်တွေလိမ်းနဲ့ ဝီရိုထဲက မီးအဝတ်တွေလည်း ဖွထားသေးတယ်”

“ပြောပြ ငါ သွားစရာရှိလို့ ဘယ်ဟာနဲ့ လိုက်မလဲ စမ်းဝတ်ကြည့်တာပါ။ အင်္ကျီအရောင်နဲ့လိုက်အောင် မိတ်ကပ်အရောင်လည်း ရွေးရမယားတယ်။ နွတ်ခမ်းနီရော ခရမ်းရောင်ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“မယမင်း”

“ဟဲ့ အော်မနေနဲ့၊ လာရွေးပေးစမ်း။ နင့်အခန်းထဲမှာရှိသမျှ

အကုန် ဒီတဲအောက်နေတာပဲ တကယ်”

မေပန်းချီ အတော်လေး စိတ်ညစ်စိတ်လေသွားသည်။ သူများ အိမ် လာနေပြီး မနေတတ် ပထိုင်တတ် အလိုက်ကမ်းဆိုးလည်းမသိ။ သူမက သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့တောင် စိတ်တိုင်းမကျလို့ အိမ်အကူမိန်းကလေး ကို ခိုင်းတာမဟုတ်။

ကိုယ့်ဘာသာ အိမ်ရာခင်း၊ စောင်ခေါင်းအုံးကအစ ခန်းထီးနှင့် လိုက်ဖက်အောင် အရောင်ရွေးချယ်ပြီး တစ်ပတ်တစ်ခါ လဲတာ။ အခန်းထဲ မှာရှိသော ပရိဘောဂတွေလည်း ဖုန်တစ်စက်မှမတင်စေရ။

မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲ ပြည့်စုံချမ်းသာနေပါစေ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ မိန်းမပီပီသသ အားလုံးတတ်မြောက်သင်ယူရမည်ဟု မေမေက ဆုံးမသွန်သင်ပေးသည်။

အခု တူမတွေကိုတော့ မေမေ ဘယ်လိုမှ ဆုံးမသွန်သင် မအုပ်ချုပ်နိုင်တော့ဘူးလား။ သူမရဲ့တစ်သီးတစ်သန့် အိမ်ခန်းအတွင်း မှာ တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ပွဲညစ်ပတ်လို့နေသည်။

“မယမင်း ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်ပါတော့၊ မယမင်း အခန်းထဲ မှာလည်း မေမေ အကုန်ဝယ်ထည့်ပေးထားတာပဲ”

“အသစ်တွေမဟုတ်ပါဘူးအေး၊ အဝတ်အစားတွေက ညည်း မဝတ်ချင်တော့တဲ့ အကျတွေပါ။ ပစ္စည်းဟေ့လည်း ပါကင်ပိတ်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ညည်းမသုံးချင်တဲ့ဟာတွေပဲဖြစ်မှာ။ အိမ်ရာခင်းကအစ

ညည်းလို သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်လေးတို့များ သမီးနဲ့တူမကို သိသိသာသာ ခွဲခြားတာပဲ အရမ်းလွန်တယ်”

ကျေးဇူးမတင်တတ်သော ပါးစပ်က ထွက်ပဲထွက်ရဲလွန်းသည်။ ကူမော်လောင်ဖက် ရမလား၊ ဒေါ်ထားမိသော မေမေမြော့ တူမတစ် ယောက် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ အိမ်လိုက်စားလိုက်၊ ကီဗီကြည့်လိုက် အလှပြင်လိုက် ဘော်ကြော့နေနေတာကို ဘာမှမပြောနိုင်ပေ။

သူမကတော့ ဒီလောက် စည်းပျက်ကမ်းပျက်ဖြစ်နေတာကို ပပြောဘဲ မနေနိုင်ပါ။ သူမ အခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ မမြင်ကွယ်ရာမှာ ထိုလည်း တော်သေး။ အခုတော့

“ကဲ မယမင်း အခန်းထဲက ထွက်ပါတော့၊ သွားပါတော့”

အခန်းဝအထိ လက်ဆွဲခေါ်ထုတ်တော့ လက်ကို ဖျတ်ခနဲ ရှမ်း ထွက်ရင်း ယမင်း ဆတ်ဆတ်ခါသွားသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲနေကာ

“နင် ငါ့ကို မတူမတန် သူခိုးသူဂုတ် ဆွဲထုတ်သလို လာမလုပ်

နဲ့ နင် ငါ့ကို အဲလိုဆက်ဆံလို့ နင်ကိုငါ မုန်းတာသိလား။ ဆွေမျိုးရင်းချာ ဖယ်လို့ တန်းတူသဘောထားမခံရဘူး။ နင်က ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်တဲ့ မိဘတွေကြောင့် နင် ကြီးကျယ်နေနိုင်တာပါ။ အေး ငါလည်း ပုင်တို့ထက် ချမ်းသာတဲ့သူကိုယူပြီး အဲလိုနေပြမယ်”

“မယမင်း နိဗ္ဗိချတယ်လို့ထင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ မီးက

မည်းကမ်းနဲ့နေတာ၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနေတာ၊ အခု မယမင်း လုပ်တာ

ကြည့်ပါဦး၊ တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ပွနေတာပဲ”

“ငါသာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရင် ဒါတွေ အားလုံး အိမ်ဖော်က ရှင်းပေးသွားမှာ၊ နင်လည်း ဘာမှပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ ပိုက်ဆံမရှိလို့ ချို့တဲ့လို့ အပြောခံနေရတာ၊ အငယ်က မလေးမစား နှိမ်ချဆက်ဆံတာကို ခံနေရတာ”

“ပိုက်ဆံရှိတောင် စည်းကမ်းမဲ့လို့တော့ မဖြစ်ဘူး မယမင်း၊ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် သူ့စည်းကမ်းဘောင်ထဲမှာ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းအောင်နေရမှာပဲ”

“ကိုယ်ကျင့်တရား မကောင်းရအောင် ငါက နင့်ပစ္စည်းတွေ ငွေတွေ ခိုးဖွက်နေလို့လား”

“မီးပြောတာ အဲလိုမဟုတ်ဘူး မယမင်း”

“အဲဒီသဘော သက်ရောက်နေတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီအိမ် ကို မလာချင်တာ၊ ငါတို့က ဆင်းရဲတော့ အမြဲမျက်နှာငယ်ရတယ်၊ ငါ ချမ်းသာအောင် လုပ်ပြမယ် သိလား မေပန်းချီ”

စကားပြောနေဆဲမှာ ယမင်း ဖုန်းလေးမြည်လာတာကြောင့် မေပန်းချီ အခန်းထဲက ဆောင့်အောင့်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ အဝတ်ဖုန်း နံပါတ်ကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါမှာတော့ ယမင်းနှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ကွေး ပြုံးမဲ့သွားတိ။

“ဟဲ့လို ကိုကြီး”

“ယ ယမင်း ဘယ်ပျောက်နေတာလဲကွာ၊ ကိုကြီးဆိုလည်း မလာဘူး၊ စုန်းလည်းဆက်လို့မရလို့ ကိုကြီး စိတ်ပူနေတာ”

“ခေါ်လေးက ယမင်းကို ဟိုအသံဒီအသံ ကြားလို့ဆိုပြီး သူ့ အိမ်မှာ ခေါ်ထားတယ်၊ ဘယ်မှလည်း ပေးမလွှတ်ဘူး၊ ကျောင်းသွားရင် ထောင် သူ့သမီးကားနဲ့ထည့်လွှတ်တာ ကိုကြီးချဲ့၊ ယမင်းလည်း ကိုကြီးကို ဂျွမ်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယမင်းတို့က ချို့တဲ့တော့ ပိုက်ဆံရှိတဲ့သူတို့ရဲ့ ဝိသေ့ကို မလွန်ဆန်ရဲဘူးလေ”

“ထမင်းရယ် ကိုကြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ယမင်းကိုပတွေ့ရ တာ ကိုကြီးရင်ထဲ ဟာတာတာနဲ့ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ဘူးကွာ”

“ကိုကြီးလည်း ကိုကြီးသားကိုမှ မလွန်ဆန်နိုင်တာ၊ ဘာတတ် ပိုင်မှာလဲ ကိုကြီးရယ်၊ ယမင်းကတော့ သူများအပြိုင်ရင်ခံဘဝနဲ့နေလာ ပုံရတော့ ကိုကြီးသား ဗြူငြင်မှာကို မခံစားရဲတော့ပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ယမင်းတို့ လခါခွဲ”

“ယမင်း ယမင်း အဲလိုမပြောပါနဲ့ကွာ၊ ကိုကြီး သားကို ကိုကြီး ပြုလည်အောင် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်၊ နောက်ဆုံး ပျံ့လက်မခံလည်း ကိုကြီးကတော့ ယမင်းကို လက်ထပ်မှာပဲ၊ သိလား ယမင်း၊ ကိုကြီးကို တစ်ခါလောက်တော့ လာတွေ့ပါဦးကွာနော်”

“အင်းငါ ယမင်းကြိုးစားပါမယ်၊ သူများအိပ်မှာနေရတော့ ဘာနေကျင့်အစားကျင့်နဲ့ အရမ်းမျက်နှာငယ်ရတာ၊ ယမင်းလည်း ဒီဘဝ

ကြီးထဲက ရုန်းထွက်ချင်လှပါပြီ ကိုကြီးရယ် ဒါပေမဲ့”

စကားလုံးတွေကို အဆုံးထိ မပြောတော့ဘဲ ဖြတ်တောက်ပစ်
လိုက်ပြီး ရွှိက်သံတို့ဖြင့် ရင်နှင့်စေ့လိုက်၏။ မျက်ရည်တို့က သံကွန်ချာ
တစ်ခုဖြစ်လျှင် ဦးမင်းထွဋ်တွေကို အမိအရ ဖမ်းအုပ်ဖို့ပင်...။

အခန်း (၉)

“အမိဖမ်းခံရအောင် ဒယ်ဒီ သူငယ်နှစ်စားမဟုတ်ဘူး သား၊
သူ့ဘက်က ဇွတ်အတင်း လက်ထပ်ပါလို့ တောင်းဆိုတာမရှိဘူး။ မတွေ့
အောင်တောင် သူ ရှောင်နေခဲ့တယ်။ သူတို့ အသိုက်အဝန်းကရှော
ဒယ်ဒီဘယ်လောက် ချမ်းသာတယ်ဆိုတာသိသိ အသက်အရွယ် ဒီလောက်
ကွာလွန်းတာကို ဘယ်လိုသဘောတူမှာလဲ”

“မတူရင်လည်း မယူနဲ့ပေါ့ဒယ်ဒီရာ၊ မိန်းမများယူလိုက်ရင်
တစ်ယောက်တည်းရမှာ မယူရင်အများကြီးရတယ် ဒယ်ဒီ”

“အဲဒီအိုင်ဒီယာကို ဒယ်ဒီ ကျင့်သုံးလာခဲ့တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့
အသက်ကြီးလာရင် အမိအတွယ်လိုလာတာပဲ သား၊ မင်းရော တစ်သက်
လုံး မိန်းမမယူဘဲနေမှာလား”

“နေမှာ လုံးဝမယူဘူး၊ ဒယ်ဒီလို နှလုံးသားကို အပဲမခံဘူး”

ဒယ်ဒီ”

“မင်းတကာယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ မတွေ့သေးလို့ ဒီစကားပြောတာပါ ကွာ၊ ချစ်တတ်လာရင် မင်းကိုကောင်က ပိုဆိုးမှာ”

သားကိုစိတ်တိုတိုနှင့် ထေ့ငေါ့ကာပင် ပြောမိသည်။ သားက ဘယ်လိုပြောပြော မတုန်မလှုပ်ပါ။ ယူချင်ယူ ဒီအိမ်မှာမနေနှင့်ဟု အပြတ် ပြောပြီးသားမို့ ကျန်သည့်အကြောင်းအရာကို စိတ်မဝင်စားတော့တာ လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကိုယ့်အတွက်ကလည်း တခြားနေရာမှာဆို ယမင်းကို တင့်တောင်းတင့်တယ်ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်အရည်အချင်း အစွမ်းအစက ထင်သလောက် အောင်မြင်မှုမှမရှိခဲ့ဘဲ။

အိမ်နဲ့လုပ်ငန်းက သားအမေနှင့်လက်ထပ်တုန်းက ယောက္ခမ တွေက လက်ဖွဲ့ခဲ့တာ၊ ဒါတောင် သူတို့သမီးနာမည်နဲ့ပါ။

အခုဒါတွေကို ညှိမိက မမက်မောဘဲ ဒါမှမဟုတ် သားသံယောဇဉ်ကြောင့် ထားပစ်ခဲ့လို့ကျန်ရစ်ခဲ့တာ။ အခုကိုယ်က ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို တောင် ဖိဖိစီးစီးမလုပ်ဘဲ မန်နေဂျာနဲ့လွှဲထားလို လွှဲထား၊ သွားချင်မှ သွား နေချင်သလိုနေခဲ့တာပင်။

ဒါကြောင့်လည်း လုပ်ငန်းက ထင်သလောက် မအောင်မြင်။ လုပ်ငန်းအလွှဲက အိမ်ခြံမြေအကျိုးဆောင်တဲ့။ ကိုယ့်လက်ထက်မှာ ပြစ်ပြောက်တာကနည်းနည်း။

“သား ဒီတစ်ခါတောင်းဆိုတာ တိုင်ပင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဆုံးဖြတ် ပြီးပြောတာ၊ ယမင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီး ဒယ်ဒီ ဒီအိမ်မှာနေမယ်၊ လုပ်ငန်း တွေကိုလည်း ပြန်ပြီးအောင်မြင်အောင်လုပ်မယ်၊ အတည်တကျ လေး လေးနက်နက်နေချင်တဲ့ ဒယ်ဒီစိတ်ကို အားပေးပါ၊ သားကိုလိုသေးမရှိ ထားခဲ့တာ သားမာမိပိုင်ဆိုင်မှုတွေကြောင့် ဆိုပေမယ့် ဒယ်ဒီမေတ္တာနဲ့ ပေးဆပ်ခဲ့တာတွေ သားနားလည်ပေးပါ၊ သားအခုမကျေနပ်ဘူးဆိုရင် လည်း ဒယ်ဒီကိုတော့ မဆန့်ကျင်ပါနဲ့”

“ဒါပဲမဟုတ်လား”

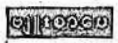
“ဟင်”

ဒယ်ဒီ အံ့အားသင့်နေဆဲမှာပင် ခြံဝင်းထဲကို ဆင်းလာခဲ့သည်။ (ဒယ်ဒီကိုတာမှ ပြောချင်စိတ်မရှိ။ လမ်းပေါ်မှာ ရှုပ်နေတုန်းကဘာမှ မ ဖြစ်ပေမယ့် အခုကိစ္စမှာတော့ ရင်ထဲက နာကျင်သည်။

သားတစ်ယောက်ဆန္ဒကို ဘာလို့စားမပေးချင်တာလဲ။ မာမိ ပိုတုန်းကလည်း လုပ်ချင်ရာလုပ်နေလို့ သူ့တာအမိမ့်သား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ပါဘတွေရဲ့ ပဋိပက္ခမှာ သားသမီးတွေ စိတ်ဒဏ်ရာမရဘူး ထင်လို့လား။

“ရွတ်ရွတ် နှိုင်းမရ ဟေ့နှိုင်း”

ခြံတံခါးပေါက်မှ ခေါ်သံကြောင့် တံခါးဖွင့်၍ အိမ်ရှေ့ထွက်လာ ပဲ့သည်။ စပို့ရှစ်အနီချိရဲ ဒူးအောက်မရောက်တရောက် အပျော့သား။ သားင်းဘီအနက်နှင့် စက်ဘီးကိုဒေါက်ထောက်လျက် ဆံ့ဆွယ်တွေက

တလွင့်လွင်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နင် နေ့လယ်ကအတန်းချိန် လွတ်တယ်မဟုတ်လား၊ စာအုပ် လာပေးတာ”

“ဖုန်းဆက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တဆန်းတဆန်းလာပေးနေ တယ်”

နေ့လယ်ကနေ ကျောင်းပြန်ချိန်ထိ မတွေ့ရလို့ လာတာကို နှိုင်းမရ သဘောမပေါက်ပါလား။ အလိုက်ကန်ဆုံးမသိ အလေးအနက်မခံ သော နှိုင်းမရကို နှုတ်ခမ်းလေးပင် စုမိသည်။

“နင်က အတန်းလစ်ပြီး ဘယ်သွားတာလဲ”

“ဘယ်သွားသွားပေါ့”

“ကောင်မလေးတွေနဲ့ သွားတွေ့တာမဟုတ်လား”

“စပ်စုလိုက်တာ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ခြေညှိ ချောဆက်သက်ဝနဲ့ အိမ်ထဲဝင်ဦး နင်ကို ခိုင်းစရာရှိလို့”

“ဘာ”

“ခြေညှိ လာပါဆိုမှ”

လူရော စက်ဘီးရော နှိုင်းမရက ဇွတ်အတင်း တွန်းခေါ်လာ သည်။ ခြံထဲက ဒါန်းလေးပေါ်မှာထိုင်ခိုင်းခဲ့ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ ကျောပြင်ကြီးကို မျက်စောင်ပစ်ထိုးလိုက်အံ့

နှိုင်းမရက ဒုတိယနေ့ပြန်ထွက်လာတာ လက်ထဲမှာ ပါဆယ်ဘူး လေးတစ်ခု ပါလာသည်။ သူမနားမှာ ဒါန်းလေး ညွတ်ခနဲဖြစ်အောင် ဖိခွဲလိုက်ဦး

“တခြားစော်ကိုလိုက်တာ မေသော်သိလို့ စိတ်ကောက်နေတယ် ဟ၊ ညနေကခွင့်မို့ ခေါ်တာလည်း ပါ မသွားဖြစ်လိုက်ဘူး၊ နင် ဒါလေး သွားပေးပြီး ပြေလည်အောင် ညှိပေးစင်းပါ”

“ငါက”

“အေးသေ ငါက မိန်းကလေးတွေကို သိပ်မချောတတ်ဘူး၊ နင်တို့မိန်းကလေးချင်းဆိုတော့ အဆင်ပြေမှာပါ”

“မေသော် စိတ်ကောက်တာကို မခံစားနိုင်ရင် တခြားပီနိုးက လေးတို ဘာလို့အိမ်ကလီ သွားလုပ်သေးလဲ၊ သွား ငါမလုပ်ပေးဘူး၊ နင့်အရှုပ်ထုတ်နင်ရှင်း”

“လုပ်ပါတာ ကူညီစစ်ဆေး ပန်းချီရား၊ ငါ့အပေါ် မိန်းကလေး ကပ်ယောက်တင်ရင် သူ့ထက်ပိုတင်းပစ်ချင်တာ၊ မေသော်ဒီလိုဖြစ်တာ လည်း တာဝန်ရှိထိလို့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပြေလည်သွားပြီးမှ ငါက စပြတ်ချင် တာ”

“ဟယ် အကုန်ပုတ်လိုက်တာ နှိုင်းရယ်၊ အားခွဲတဲ့မိန်းကလေး ကပ်ယောက်ကို နင်အဲလိုလုပ်ဝရားလား”

“ဘာအားခွဲတာလဲ ဒါနိုးကလေးတွေက သူတို့အလှနဲ့ သိမ်း

သွင်းပြီး ယောက်ျားတွေအပေါ်ကို ပိုပြီးတော့တောင် မာန်ကြီးသေးတယ် တကယ်တမ်းက ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေကမှ သနားစရာကောင်းတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိပြီဆိုရင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ရုန်းကန်ကြီး စားရ၊ လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ဒီမိန်းမကို မသေမချင်း တစ်သက်လုံး လုပ်ကျွေး၊ အိမ်ထောင်ရေး မတိန်းသိမ်းနိုင်၊ မိန်းမပင်သတဲ့ မိန်းကလေး ဆိုရင် စိတ်ဆင်းရဲလို့ သေပြီသာမှတ်၊ ဟိုမသွားနဲ့၊ ဒီမလာနဲ့ ဟိုလူနဲ့ မပေါင်းနဲ့ ချုပ်ချယ်သဝန်တိုတတ်တဲ့ မိန်းမတွေလို့ကတော့၊ တစ်သက် လုံး တစ်သက်တစ်ကျွန်း ထောင်ကျသလိုဖြစ်ပြီ”

“နင်တို့ကို ဘယ်သူက လက်ထပ်ပါယူပါ ဇွတ်အတင်း တောင်း ပန်နေလို့လဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဘူးထရင်ထတယ် မပြောကြဘူး”

“ဘာ”

“အား အစုတ်ပလုတ်ကောင်”

လက်က မြောက်ခနဲ တက်သွားလျက် သူမခေါင်းကို လက်သီး နှင့်ထုချလိုက်တော့ မေပန်းချီ ငယ်သံပါအောင်အော်လေသည်။ သူ့ကျော ပြင်ကို မညှာမတာ ပြန်ထုပြီး

“အိမ်မှာ စိတ်ညစ်လို့ထွက်လာပါတယ်ဆိုမှ စကားလုံးနဲ့ နှိပ် စက် ကိုယ်ထိလက်ရောက်နိုင်စက်နဲ့ ပြန်တော့မယ်”

“နေ နေပါဦး ငါမသိလို့ပါ ဘာဖြစ်လာတာလဲ ပြော”
ဆောင်ခနဲ ခုန်အထမှာ နှိုင်းမရ သူမလက်ကိုပြန်ဆွဲ ထိုင်ပိုင်း။

သည်။ သူ့ရင်ဘတ်ကို မကျေမချမ်း တံတောင်ဖြင့်တွက်ကာ မျက်စောင်း ထိုးတော့ သူ့ဟက်ခနဲပင် တစ်ဖက်လှည့်ကာ ရယ်မိ၏။ မေပန်းချီဆိုတာ မျက်စောင်းထိုးလည်း မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့် လှတာပါပဲ။ သူ အသာ မျက်နှာလွှဲကာ

“နင်အိမ်က ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းပါ၊ ဘာလဲ ငါနဲ့အပေါင်းအသင်း ပလုပ်ရဘူး ဘာညာ ဆိုညံ့ဆူညံလား”

“မဟုတ်ဘူး အိမ်မှာအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ ရောက်နေတယ်၊ သူ ကျောင်းကို လိုက်ပို့ရတာနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်လို့တောင် ပြောဖူးသေး တယ်လေ”

“အေး အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အရမ်း အနေအထိုင် ပက်စက်ပြီး စည်းကမ်းမရှိလို့ စိတ်ညစ် ဝနေတာ၊ အခြေအတင်းပြော ပြဿနာဖြစ်နေတာကို မေမေက တူမကို ပဖြိုငြင်ချင်တာနဲ့ မျက်နှာလွှဲနေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“နင်က သည်းခံတတ်ပါတယ်၊ ဘယ်လောက်တောင် ဆိုးလို့ ပြဿနာတတ်တဲ့အထိ ဖြစ်နေတာလဲ”

“အဓိကက အခြေအနေမတူတာကို တိုက်ခိုက်ချင်တာထင် တယ်၊ ငွေကြေးချို့တဲ့တိုင်း စည်းကမ်းမဲ့နေလို့ မရဘူး၊ ပြည့်စုံတိုင်းလည်း မဘာင်ကျော်လို့ မရဘူးဆိုတာကို သူ နားမလည်တာ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ မထင်အတန်းကို တိုင်းတွာမှ လူရာဝင်တာကို သူ သဘောမပေါက်တော့

ငါနဲ့သဟဇာတ မဖြစ်ဘူးပေါ့ဟာ”

“အေးလေ နင်က စည်းကမ်းချိုးပြီး မိန်းမပီသတာ ငါသိပါတယ်၊ ငါလည်း ဒီဘက်မှာဒယ်ဒီနဲ့ တော်တော်လေးကို သဟဇာတမဖြစ်ဘူး ညှိနှိုင်းလို့မရတဲ့ အခြေအနေဆိုးပဲ”

“အကြောင်းအရာက”

“ဒယ်ဒီ မိန်းမလိုချင်နေတယ်”

“ဟဲ့ ယူပစေပေါ့၊ နင့်မာမိနဲ့ကွဲတာပဲ ကြာကြာလျပြီ”

“ကောင်မလေးက ငယ်တယ် လည်တယ်၊ သက်ပိုင်စုံစမ်းနေ တာ မမှိုက်ဘူးဟာ”

“ကိုယ့်တာသာ စုံစမ်းကြည့်ဦးလေ၊ သက်ပိုင်စုံစမ်းတာ အတိ အကျ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာ”

“အဲဒီလောက်ထိတော့ အရေးတယူ စိတ်မဝင်စားချင်ဘူး၊ ငါ ဖြစ်စေချင်တာက အဲဒီမိန်းမကို ယူမယ်ဆိုရင် တခြားမှာသွားနေ၊ မာမိနဲ့တွဲမမြင်ချင်ဘူး၊ အဲဒီလောက်ပဲ”

“နင်ကလည်း နင့်ဒယ်ဒီ ခွဲထွက်သွားမှ ပိုပြီးဝမ်းနည်းစရာ မကောင်းဘူးလား”

မေပန်းချီစကားကြောင့် နှိုင်းမရ တွေခနဲ ဖြစ်သွား၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ဒယ်ဒီနှင့် စိတ်ဝမ်းကွဲ သွေး ကွဲ ဖြစ်ရတာတော့ စိတ်မကောင်းပါ။

ဘာဖြစ်ဖြစ် သားအဖဆိုပေမယ့် စိတ်တူကိုယ်တူ သူငယ်ချင်း ဝေပိုင်းပေါင်းခဲ့ကြတာ။ ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်မှုတွေမရှိ ပွင့်လင်းစွာ၊ သူများ သားအဖတွေထက် ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြစ် မမြင်ဘဲ နွေးထွေးခဲ့ကြတာ။

“နင်ပြောသလို ဒယ်ဒီခွဲထွက်သွားရင် ငါဝမ်းနည်းမိမှာ အမှန်ပဲ၊ မာမိမရှိတော့ ဒယ်ဒီနဲ့ပိုပြီး အနေနီးရင်းနီးတယ်၊ ဘယ်လိုအနေအထား ဖြစ်ဖြစ် ဒယ်ဒီငါအပေါ် ဖြည့်ဆည်းပေးဆပ်ခဲ့တယ်၊ မာမိက တစ်ခေါက် မတောင် ငါ့ကို သတိတရ လာကြည့်ခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“နင့်မာမိလည်း နင့်ကိုမှန်းမလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ နင့်ဒယ်ဒီ ။ရိုက်နဲ့တူနေတဲ့ နင့်ကို စိတ်မကောင်းလို့ လာမကြည့်တာဘဲဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့ နောက်အိမ်ထောင် နောက်သားသမီးတွေနဲ့ ဘယ်အားလပ်ပါ့ မလဲ၊ ကုန်ဆုံးသွားဖို့ အချိန်တွေအတွက် လူတွေရုန်းကန်နေရတာ ပသက်သာလှဘူးနော်၊ နင်မသိလို့”

“အေးပါ ငါက ဒယ်ဒီအိုင်ဒီယာထဲမှာ နစ်မြောရင်း ကျန်တာ တွေတာမှ သိပ်မသိဘဲ နေလာခဲ့တဲ့ကောင်ပါ၊ ပန်းချီ နင်ကတော့ တဖြည်း ဖြည်း ပိုပြီးရင့်ကျက်လာတယ် သိလား”

“မမြောက်နဲ့ မေသော်ကိုပေးခိုင်းတာ ငါပေးပေးဘူးနော်”

“အဲလိုကြေးလား၊ အဲဒီကိစ္စမကျညီရင် နင့်ကိုပေးတော့ဘူး”

“အံ့မယ်”

“ဟုတ်တယ် ခေါ်စေချင်လား၊ မခေါ်အောင်လား၊ နင်ဆုံးဖြတ်”

နှိုင်းမရက ငယ်ငယ်ကာလို့ မခေါ်ဘူး၊ ခေါ်မယ်ဆိုတိုင်းအတွက် လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်နှစ်ထပ် အကွင်းအထူးလုပ်၍ သူမဖွတ်နှာခရူကို ထိုးပေး၏။ အပြောင်အပျက် စနောက်ခြင်းလား၊ မသိပေမယ့် နှိုင်းမရနှင့်မခေါ်ဘဲ မနေနိုင်တာကြောင့်၊ ထိုလက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်အကွင်းကို ဖြတ်တောက်မပစ်နိုင်ဘဲ ညင်ညင်သာသာပင် မိနှိုင်းချလိုက်ရသည်။
ငါကတော့ အလေးအနက် ငြိတွယ်ခြင်းတွေနဲ့ပါ နှိုင်းမရရယ်။

အခန်း (၁၀)

“ဘာ ဒါကို နှိုင်းမရက ပေးခိုင်းတာ ဟုတ်လား၊ ငါကဘာလို့ ယူရတာလဲ၊ ဒီလောက်သစ္စာမရှိ ကတိမတည်တဲ့အကောင် ဘယ်တော့မှ လာမပတ်သက်ခဲ့လို့ ပြောလိုက်”

“အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ မေ့သော်ရမယ်၊ အဲဒီနေ့က နှိုင်းမရ တကယ်ကို မအားလို့ နှင်ဆီရောက်မလာတာပါ၊ သူ့အဖေ ကိစ္စတစ်ခုပိုင်း”

“အပိုတွေလာပြောမနေနဲ့ အကောင်မတစ်ယောက်နဲ့ တွဲတွဲကတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် တွေ့လိုက်တာ၊ ကြည့်နူးလို့ ပြုလို့ ပန်းတွေဖက်လို့ ပိုးမမြင် မလေမမြင် ကျွဲနေကြတာ၊ ဒါနဲ့နေပါဦး နင်ကနှိုင်းမရရဲ့ ဘာလဲ”

“ဟင်”

ဘယ်လိုပေးခွန်းလဲလို့ တန်းခနဲ ရန်ပြန်မတွေ့နိုင်။ နှိုင်းမရ

ပေးခိုင်းသော ဘူးလေးကိုကိုင်ပြီး မျက်လုံးလေးသာ ကလယ်ကလယ် ဖြစ်သွား၏။ မေသော်က မျက်စောင်းဝေ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ကာ

“တစ်ကျောင်းလုံးက နှင်နဲ့နှိုင်းမရကို ဘာလိုလိုထင်နေကြတာ နှင်က အခုလိုလာအောင်သွယ်နေတော့ အံ့ဩစရာပဲ”

“ဘာ”

“ဘာကို အံ့ဩသွားတာလဲ၊ နှိုင်းမရ ရှည်းစားဖြစ်တဲ့ ငါက၊ နှိုင်းမရနဲ့တွေ့ရဖို့ ခက်ခဲတယ်၊ နှင်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ အမြဲတမ်း တပူးတွဲတွဲ ဖက်လှဲတကင်းပဲ၊ သူငယ်ချင်းဆိုလို့ ငါ မနာလိုမဖြစ်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ ငါဘယ်လောက်အောက်ထားလဲ”

“မေသော် နှင့်ပြောတာကြီးကဟယ်၊ နှိုင်းမရနဲ့ငါက ရိုးရိုးသား သား သူငယ်ချင်းပါ၊ တစ်ရပ်ကွက်ထဲနေလို့ အတူသွား အတူလာ ဖြစ်နေ တာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်စောင်း အတင်းပြောချင်လာအောင် ငါတို့ မဆင်မခြင် မနေကြပါဘူး၊ သူကလည်း နှင်ကိုမြင်တာနဲ့ တန်းခနဲ အပြေးအလွှား နှင့်နောက်က လိုက်သွားတတ်တဲ့သူပါ”

“အို ဘာပြောပြော ဒီလောက် ဗရုတ်ဗရုတ်နဲ့ တည်ငြိမ်ရင့် ကျက်မှုမရှိတဲ့သူအတွက် တို့အချိန်ကုန် မခံနိုင်တော့ဘူး၊ အရမ်းစိတ်ရှုပ် ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟယ် ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့ဟယ်၊ နှိုင်းမရ က တခြားမိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားရင် နှင့်ကို ဒီလောက်ဆောင်ပေး

ပြီး ကျေနပ်အောင် ချောနေပါ့မလား၊ နောက်မှစိတ်ဆိုးပြေချင်လည်း ပြေပါ၊ အခု ဒါလေးယူသွားပါနော်”

“တော်ပြီ အဲလောက်အောက်ကျခံပြီး ပေးမနေနဲ့ ပန်းချီ”

“ဟင် နှိုင်း”

နှိုင်းမရက မေပန်းချီလက်ထဲက ပါဆယ်ဘူးလေးကို ဆွဲယူ၍ ဟိုးအဝေးရောက်အောင် လွှဲပစ်လိုက်သည်။ မေပန်းချီ အံ့ဩနေဆဲမှာ မေသော်က အံ့ကြိတ်တက်ခေါက်၏။

မေပန်းချီမှာ ကြားထဲက အနေခက်လို့ပါ။

“နှင် ဘယ်လိုကောင်လဲ ငါသိသွားပြီ နှိုင်းမရ”

“ဒီထက်စောပြီး သိခဲ့ရမှာ၊ နှင့်လိုသဘောထားသေးသိမ်ပြီး အပြစ်ပြောတတ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ အချိန်ကုန်ခံတဲ့ခွဲမိတာ နောင်တရ တယ်၊ အခုတော့ ငါ့စိတ်ထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီ လာပန်းချီသွားရအောင်”

“တောက်”

မေပန်းချီ လက်ကိုဆွဲကာ ထွက်လာခဲ့တော့ မေသော် ဆတ် ဆတ်ခါသွားလျက် တက်ခေါက်ကာ ကျန်ခဲ့၏။ အပြစ်အပျက်ကို ကဃနဏ ပသိသော ကျောင်းသူကျောင်းသားအချို့ရဲ့ လည်ပြန်စပ်ခုမှုကြောင့် မေပန်းချီ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲလျက် ရှက်ရွံ့ထူပူနေသည်။

“နှိုင်း လွှတ်စမ်းပါ ဒီလက်က လူတွေတစ်မျိုးမြင်ပြီး ဝိုင်းကြည့် နေကြပြီ”

“ကြည့်ကြည့်ဟာ ဂရုစိုက်စရာလိုလား”

နင်မလှီပေမယ့် ငါလိုတယ်။ ငါကမိန်းကလေးဟု စောဒက
မတက်ဖြစ်ဘဲ နှိုင်းမရဆွဲခေါ်ရာ ကင်နီတင်းထိ သက်ကန်ယက်ကန်
လိုက်လာရသည်။ သူမကိုဆို နှိုင်းမရအနိုင်ကွင်းကွင်းသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း

“မိန်းမတွေ အဲလိုအကျင့်စရိုက်ရှိလို့ ကြာရှည်ဆွဲပျက်တာ
နည်းနည်းလောက် လိုက်လျော့ ဦးစားပေးလိုက်ရင် သူတို့ကိုယ်သူတို့
အဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး ရောင့်တက်တော့တာပဲ”

“မိန်းကလေးပဲဟယ် သဝန်တိုတာ မနာလိုတာတော့ မှီနားဒါ
အားနွဲ့တဲ့ မိန်းကလေးစို့ ဦးစားပေးခံချင်ကြတာလည်း ယေဘုယျ။ နင်က
သာ ပြောလည်းပြောချင်စရာ ဖြစ်နေတာ”

“ငါက”

“အေးလေ မိန်းကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
တို့ပြီး အလေးအနက်လည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ များသွားလို့ ဟိုလူနဲ့ချိန်း
ထားတာလား ဒီလူနဲ့ချိန်းထားတာလား မမှတ်မိတော့တဲ့ တို့ခိုင်တွေထက်
ပြဿနာတွေဖြေရှင်း၊ စနာကံ့ဆုံးရှုံးမရရင်ငြက်၊ နင်ဘဝကို ဒီလိုပဲ
အပျော်အပျက်လို့ အောက်မေ့နေတော့မှာလား”

“နင်ငါ့ကို ဆရာကြီးလေသံနဲ့ မပြောစမ်းပါနဲ့။ မိန်းကလေးတွေ
ကရာ ဘယ်လောက်အလေးအနက် တန်ဖိုးထားဖို့ ထောင်အနုလိုလဲ”

“အေး နင်လည်း နင့်အဖေနဲ့ တစ်စချိက်တည်းပဲ”

“ဘာ ငါက ဒယ်ဒီနဲ့ဘာကိုတူတာလဲ”

“ဘာတော့ တူတယ်ဆိုတာ နင်ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံပြီးသားပါ။ ငါပြော
ပျင်တာက နှင့်အဖေလို တကယ်ချစ်တဲ့သူတွေရင် တားမရ ဆီးမရ
ထောင်းဖျလိုမရဖြစ်သွားမှာ။ အဖွဲ့အမှူး အသည်းအသန်ပေါ့”

မေပန်းချီစကားကြောင့် ဟွန်းခနဲ နှာမှုတ်ပြီးမှ နှိုင်းမရ နှာ
ခေါင်ဆူ့ ခေါင်းယမ်းပြသည်။

“ငါ့လိုဘောင်လား အဲလိုဖြစ်မှာ။ မချစ်တတ်လို့ အသည်းခွဲတမ်း
ကစားဆနတာ၊ ခံစားရမယ်ဆို အသက်ရှူသံတွေ ရပ်တန့်ပစ်လိုက်မယ်၊
နှိုင်းမရ ရာစဝင် အချိန်ခံသွား”

“ကြည့်”

ဘာကြောင့်ရယ်မည် ဆွတ်လင့်ချက်မဲ့သွားသလို တိုးတိတ်သော
ညည်းညူသံတစ်ချက်သာ ထွက်နိုင်ပြီး မေပန်းချီ ငြိမ်သက်သွားသည်။
နှိုင်းမရကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲပဲလား...။

အခန်း (၁၁)

“ဟဲ့ နင်ပြန်တော့မှာလား ပန်းချီ”
“ဟင် မယမင်း”

အနားမှာ နိုင်းမရလည်း ပါလာတာမို့ အနားကပ်ကာ ယမင်း နှုတ်ဆက်လိုက်တော့ မေပန်းချီ ဆတ်ခနဲ ထုန်သွားရသည်။ တခြား သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူတူ ကင်နိုတင်းထဲမှာ ထိုင်နေရင်း တွေ့ရင်တောင် တော်သေသည်။ အခုက သက်ပိုင်တို့နှင့်လမ်းခွဲပြီး ကားပိုက်ကားလျှောက် လာခါမှ

“ဟဲ့ အဲဒါဘယ်သူလဲ နင့်ရည်းစားလား”

ယမင်းက စုန်ချည်ဆန်ချည် အကဲခတ်ပြီးမှ ဒွဲတိုင်းစပ်စု၏။ နိုင်းမရက ယမင်းအထောက် မကြိုက်တာကြောင့် ထုတ်အော်တဲ့ပင် မျက်နှာ လွှဲပစ်သည်။ မေပန်းချီကတော့ မျက်နှာပူပူနှင့်

“မဟုတ်ပါဘူး မယမင်းကလည်း သူက မီးသူငယ်ချင်း နိုင်း မရ”

“ညော် ဒေါ်လေးက အပေါင်းအသင်း မလုပ်ရဘူး။ မပတ်သက် ရဘူးပြောထားတဲ့ ကောင်လေးပဲ။ နင်ကမိဘစကားကို ဆန့်ကျင်ပြီး”

“မယမင်း ဟို ပြန်မှာမဟုတ်လားဟင် မီး ကားထုတ်လိုက်ပြီး မယ် ခဏစောင့်နော်”

“ဟင့်အင်း ငါဒီနေ့ နှင့်ကားနဲ့ မလိုက်ဖြစ်ဘူးဆိုတာ လာပြော ထာ။ ငါပင်စရာလေးရှိလို့ နင့်မှာဧရာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလဲ ငါ့ကို ပေးစမ်း”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

နိုင်းမရကို အားနာလွန်းသည်မို့ မိုင်ထဲမှာ ပါလာသမျှ ပိုက်ဆံ တွေ ယမင်းလက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်ရသည်။

“ရှေ့ ဧရာ အိအေကုန်ယူသွားလို့က်နော်”

“ဒီနေ့ သဘောကောင်းပေးပါလား ပန်းချီ။ အရင်နေ့တွေက တော့ သူတောင်းစားကိုပေးသလို မသဘောရေစာနဲ့ ဒီကောင်လေးနဲ့ တွဲတွေ့တာ ဒေါ်လေးကို ထိုင်မှာစိုးလို့လား”

“ယေမင်းရယ် လျှောက်ပြောနေစမ်းပါနဲ့ မီးကိုစွ ပီးရှင်းပိုင်ပါ တယ်။ နိုင်းမရနဲ့ မီးနဲ့သာ သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်လည်း ပိုတာမဟုတ်ဘူး။ အားနာစရာကောင်းပါတယ်။ သွားပါတော့နော်”

“ဟွန်း၊ ဘယ်နေရာတွေတွေ့တော့၊ ငါ့ကို မတူသလို နှင်ထုတ်ဖို့ လောက်ပဲသိတယ်။ ငါက နှင့်အစ်မဆို ဒီကောင်လေးကို လူလူသူသူ ပိတ်ဆက်ပေးပါလား။ တကတည်း တွန့်တိုနေလိုက်တာ”

“ကျွတ်”

နှိုင်းမရဆိုမှ နားကြားပြင်ကတ်သလို စိတ်မရှည်စွာ ကျွတ်ခနဲ အသံမြည်လာပြီး ယမင်းကို ကျောခိုင်းလိုက်၏။ တခြားလူသားဆို မေပန်းချီ လက်ကို ဆွဲကာ၊ ခေါ်ထုတ်သွားမိမှာ အမှန်ပင်။ အခုက မေပန်းချီ အစ်မဆိုတာ ဖြစ်နေလို့။

“ပန်းချီ နှင့်အကောင်က ဘာအချိုးလဲ၊ နင်ဘာပြောထားလို့ နှင့်လိုမျိုး မတူမတန် ဖြစ်သွားတာလား”

“ကဲ ထင်ချင်သလိုသာ ထင်တော့၊ နှိုင်း လာသွားရအောင်”

ယမင်းကို သွားပါတော့လို့ ပြောတာမရတော့ နှိုင်းမရ လက်ကို လှမ်းဆွဲ၍ ကားပါကင်ကို ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ယမင်း ဘာတွေ ဗရွတ် ဗရွတ် ရေရွတ်ကျိန်ဆဲ ကျန်ခဲ့လည်းတော့မသိ။

နှိုင်းမရကားကို သက်ပိုင်ယူသွားတာမို့ သူမကားပေါ်မှာ ဒရိုင် ဘာနေရာက နှိုင်းမရ ဝင်ထိုင်၏။ ယမင်း ကြည့်နေဆဲမို့ နှိုင်းမရက ကားစက်နှိုးကာ ဝှမ်းဆဲ ထွက်လေသည်။

“နှင့်အစ်မ ပုံစံမခိုက်ပါဘူးဟာ နင်ပြောတော့ အဲလောက်မဆိုး သွားအောက်မေ့တာ၊ တော်တော်အဆင့်အတန်းမရှိ အလိုက်ကမ်းထိး

မသိတာဘဲနော်”

“နှင့်ကို အားနာပါတယ် နှိုင်းမရရယ်၊ မယမင်းက အဲလိုပဲ၊ ပါးစပ်စည်းကမ်းမရှိ သူပြောချင်ရာပြောတာ”

“ငါက ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နင်သာနှင့်အပေကို သူတိုင်လိုက်ရင် ပိုစိတ်ညစ်သွားမှာ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီလိုပဲ ရှင်းပြရတော့မှာပေါ့ မှားမလည် လို့ ဆူပူရိုက်ပုတ်လည်း ခံရပေါ့”

“ပန်းချီ”

စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ကားအရှိန်တောင် လျော့သွားလေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းအရိပ်ရသော သစ်ပင်အောက်မှာ သွားရပ်၍ ညှိုးငယ်နေ သော မေပန်းချီမျက်နှာလေးကို ခပ်ငေးငေးလေးကြည့်မိသည်။

ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လည်းမဟုတ် ဆန်းဆန်းပြားပြားလည်းမဟုတ် သော မေပန်းချီ အလှက ရင်ကိုအေးမြစေပါသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ ကာလာတွေမရှိ၊ ဖောင်အေးရှင်းခံပြီး သနပ်ခါးရေကျ မှန်ပွင့်ဖွေးဖွေးလေး ခွင့်သာ နေတတ်တာမို့ အနားမှာ သူမရှိနေလျှင် သနပ်ခါးရနံ့လေး အမြဲတမ်းသင်းနေတတ်သည်။

အဝတ်အစားဆိုလည်း လည်ဟိုက်တွေ လက်တစ်လုံးတွေ သူမ ပဝတ်၊ မရိုးမဆန်း ချည်ထည်လေးတွေ၊ စပိုရှပ်လေးတွေသာပတ်တတ် ပြီး ဒူးအောက်ရောက်သော စကားလေးတွေ၊ ဘောင်းဘီတိုလေးတွေဖြစ်

လုံလုံခြုံခြုံပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထာဘီနှင့် အကျီလက်စကလေးတွေ ဝတ်လာပါက ဝေးကြည့်ချင်လောက်အောင် ကျက်သရေရှိ၏။

“ဟဲ့ ဘာလို့ ကားရပ်ပြီး ငါ့ကို ထိုင်ကြည့်နေတာလဲ။ မြန်မြန်မောင်း၊ နောက်ကျရင် မေမေ ပိုပြီး ဒေါသဖြစ်လိမ့်မယ်”

“မဝှူးပါဘူးဟာ အရိုက်ခံ အဆွဲရမယ့်အတူတူ နောက်ကျမှပြန်လိုက် ပြီးရော”

“အဲလို အရွဲမတိုက်ချင်ပါဘူး။ နင်နဲ့မပတ်သက်နဲ့လို့ ပြောတာ မနာခံနိုင်တာကလွဲရင် မေမေ့ကို ငါ့ကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး။ ဖေဖေလည်း ငါတို့အတွက် စီးပွားရှာရတာ ပင်ပန်းတယ် မိဘကိုတောင် ပြန်အလုပ်အကျွေး မပြုရသေးဘဲနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲညွှော့ပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်သေးရင်နေ မစော်ကားသင့်ဘူး မဟုတ်လား”

“နင်က သမီးလိမ္မာလေးပါ။ လင်ကောင်းသားကောင်း ရှေ့သိလား”

“အဟင်း အရှူးစကား ကလေးစကားမှန်တတ်တော့ ငါ ကံကောင်းတာပေါ့”

“ဘာ နင် ငါ့ကို အရှူးနဲ့နှိုင်းတယ်ပေါ့။ နင်ကသာ အရူးမ မေပန်းချီ မေပန်းချီ အရှူးမ ဟား ဟား”

“နှိုင်းမရ အရှူး၊ အရှူး နှိုင်းမရ”

ကျေးဇူးတင်

ကားလေးထဲမှာ ရယ်သံတွေ စည်ပေမြူးတူးသွားသည်။ အတိတ်က ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ အနာဂတ်မှာ ဘာတွေဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူတို့ မျှော်လင့်ပေဟင်လေးအောင် သတိမရ။

မြစ်နီလျှင် ဒီလိုအချိန်လေးကို အမိအဖ ဖမ်းဆုပ်ထားချင်ခဲ့တာ။

ကျေးဇူးတင်

အခန်း (၁၂)

“ဖြန်း”

“မေမေ”

ထင်မှတ်မထားတာကြောင့် ငါးလေးတို့ကလေးရဲ့ မေမေကို အံ့ကြမည်တက် ကြောင်ငေးစွာ ကြည့်နေမိသည်။ မေမေက ဒေါသမပြေ သေးစွာ ဆိုဖာခုံထောင့်မှာ ပုံခနဲ ခွေကျခွေးသော သူမအနားမှာ ဝင် ထိုင်လျက်

“ညည်း ငါ ဘယ်လောက်ပြောပြော နားဆင်ပါလား ပန်းစို ဒီကောင်နဲ့ လူမြင်ကွင်းမှာတောင် ပလူးနေထင်မိရင်”

“ရှင်”

ယမင်းလက်ချက်မှန်း ဒက်ခနဲ သီလှိုက်ပေမယ့် ချွတ်ချွတ်ဖြေရှင်းဖို့ ချွတ်က ဆွဲအနေသည်။ ဒီလိုယုတ္တိမရှိ မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံ

ပြောလိမ့်မည်မထင်တာကြောင့်ပါ။

အမြင်ကို အမြင်အတိုင်း တိုင်တာတောတာလောက်ဆို တော် ဘားသည်။ အခုတော့

“ဒေသက ဝီ၊ ပွားစေ့ကို ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်အောင်မလုပ်ဘဲ လောင်းကစားလုပ် မိန်းမရှုပ်၊ သားကဆို အအထက်တောင် ဆိုးသေး။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာဖြစ်လို့ကံတယ်ဆို ဒီကောင်ပါ။ ရည်းစားက ရှိလို ငေါက်၊ ဘယ်မိန်းကလေးမှ အအော့ပေ သားရော အတည်တကျ လက်ထပ်ချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက် နာမည်ဆိုးနဲ့ ရာဇဝင်တွင် တွဲလှတွေကို ညည်း ဘာတွေမက်မောနေတာလဲ၊ တွယ်ကပ်နေတာလဲ မေပန်းချီ”

“မေမေရယ် ယမင်း ပုံကြီးဆွဲပြောတာကို ဘာလို့ ယုံနေတာ လဲ၊ သမီးတို့ ရိုးရိုးသားသား သူငယ်ချင်းတွေ၊ လူမြင်မတော်အောင် ပလူးပထဲ နေရအကြောင်း မရှိပါဘူး။”

“လက်ချင်းဆွဲ ပန်းချင်းဖက်တာ၊ အဲဒါ၊ ရိုးရိုးသားသား သူငယ် ချင်းလား။ မြိုင်ကွယ်ရာဆို ငါ တွေးထောင် မတွေ့ရဲဘူး။ ပြီးတော့ ခက်မရေ့မှာတောင် မရှိမသေ မသေးမစားနဲ့ဆို၊ အဲလောက် ပိုက်ရိုင်း လူဆီတိမရှိတဲ့ကောင်ကိုချွေးသား”

“လေးစားအောင် နေတတ်ပြောတတ်မှ လေးစားခံရမှာပေါ့။ ပထမ အခု မေမေတူမ ဘယ်လိုပြော ဘယ်လိုထင်ဆဲတယ်ဆိုတာ

မေမေ သိလို့လား”

“ဘာ”

“နှိုင်းမရနဲ့သူငယ်ချင်းတွေမို့ တွဲသားတွဲလာ ရှိတယ်ဆိုတာ မီး ဝန်ခံပါတယ်။ အဲဒီကိစ္စ မီး နားမထောင်နိုင်တာလည်း မီး မှားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မယမင်း ပြောသလို”

“အဲဒီလို ဆင်ခြေက ညည်းရဲ့လက်သုံးစကားလား။ မကောင်းတာကို မကောင်းမှန်းသိရက်နဲ့ ဘာလို့ မနာခံနိုင်တာလဲ။ မိန်းမကျန်းကျောတဲ့ကောင်က ဘာတွေမက်လုံးပေးထားလို့ ညည်း ခွဲလင်းနေတာလဲ”

“မေမေ”

စကားလုံးတွေ ဒီထက်ရင့်သီးလာမှာတော့ နားဖော်သာပေ။ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်ရအောင် ဘာတွေစွန်းထင်း မှားယွင်းနေလို့လဲ။

မေးခွန်းတွေက ရင်ထဲမှာပင် ပြည့်သိပ်လျှောက် မျက်ရည်တို့က တော့ သိုသိပ် သိမ်းဆည်းလို့မရနိုင်ဘဲ ပါးပြင်လေးငေါင် အဆီအတားမဲ့ ပြိုဆင်းလာသည်။ ဘာကို ဝမ်းနည်းနာကျင်နေမိမှန်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မသိ။

“ဪ ညည်းက ဒီကောင်အကြောင်း ပြောတာနဲ့ မျက်ရည် တောင်ကျတတ်နေပါလား မေမန်းချီး၊ အေး ညည်းကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထားလို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ မောင်ဥာဏ်လင်းနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးစားဖို့ စီစဉ်ရမယ်”

“ရှင်”

“အဲဒီကောင်နဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး။ သူငယ်ချင်းပါဆိုရင် ညည်း သက်သေပြရမယ်လေ။ မဆက်ဆံပါနဲ့လို့ ဒီလောက်တာဆီး ပိတ်ပင်နေတာကို ဂျပမရတာ၊ မောင်ဥာဏ်လင်းက နိုင်ငံခြားကို ပညာရေး ဒေါက်တာဘွဲ့ သွားယူတာ၊ မနက်ခြံမြန် ပြန်လာမယ်၊ ရန်ကုန်မှာ တစ်လလောက်နေပြီးမှ နယ်ကိုပြန်မှာ၊ ပညာတတ် ရှစ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ၊ ဟိုကောင်နဲ့ နှိုင်းမရအောင်ကို ကွာတယ်။ ညည်း ငြင်းဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

“မေမေရယ်”

“တော်ပြီ အဲဒီကောင်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဆိုတာ ငါ့ကို ယုံစေချင်ရင် ငါ စီစဉ်တာကို ညည်း လက်ကိုင်ခံရမယ် ဒါပဲ”

တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်မှာ သူမ မျက်ရည်ခံထိုးလို့ ဆင်ခြေပေးလို့ မရတော့ပေ။ မေဖေ့ကို အကူအညီတောင်းဖို့လည်း မေဖေက အနားမှာမရှိပါ။ စင်ကာပူကို ခရီးထွက်သွားတာ ဘယ်လောက်ကြာမည်ဆိုတာမသိ။ လှိုင်ငန်းကိစ္စနှင့် တခြားနိုင်ငံကိုပါ ခရီးဆက်ချင်ဆက်ရနိုင်သည်ဟု ပြောသွားသည်။

မေမေ့က ထွက်လာပြီး အခန်းထဲရောက်မှ မျက်ရည်တို့ကို သွန်ချပစ်လိုက်သည်။ ဘယ်သူ့ကို တိုင်တည်အကူအညီတောင်းရမလဲ။ အချိန်မှာ သတိရမိခဲ့တာ နှိုင်းမေရ။

နှိုင်းမေရ ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ အားရပါးရ ငိုချချင်စိတ်

တွေ ပြင်းပြနေသည်။ လက်တွေ့မှာတော့ ဖုန်းနံပါတ်တွေကိုသာ အားကိုး တာကြီး နိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။

“ဟယ်လို ပန်းချီ ပန်းချီ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ၊ ပြောလေ ငါ့ကိုပြော”

“...”

စကားသံ မကြားရဘဲ ရှိုက်သံတွေသာ သူ့နားထဲမှာ လွင့်ဖို့ နေသည်။ နှိုင်းမရ ရင်တွေပူကာ မေပန်းချီအတွက် စိုးရိမ်သွားသည်။ သူ့ကြောင့် မေပန်းချီ ဆူပူရိုက်သုတ်ခံနေရပြီလား။ ဘာတွေကို ဒီလောက်တောင် ဝမ်းနည်းနေလဲ မသိချေ။

“ပန်းချီ ငိုတာရပ်ပြီး ငါ့ကို တစ်ခုခုပြောပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ဟိုမိန်းမ အတိုင်အတော ထူလိုက်လို့ နှင့်ဒေမ နှင့်ကို ချိုက်နေဆူနေပြီ မဟုတ်လား။ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ နှင့်အမေကို လာချင်းပြပေးလဲ ပလား”

“ဟင့်အင်း နှင့်မလာပါနဲ့၊ မလာပါနဲ့ နှိုင်းရယ်၊ နောက်ဆုံး နှင့်နဲ့ငါ ဒီလိုတွေ့ခွင့် စကားပြောခွင့်တောင် ရှိတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာ ဘာလို့လဲ ပန်းချီ၊ နှင့်အမေက ငါနဲ့မေတ်သက်နဲ့လို့ ပြောတဲ့စကားကို နှင့် နားထောင်လိုက်ပြီလား”

“နှင့်နဲ့ငါ ရိုးရိုးသားသား သူငယ်ချင်းဆီဆိုတာကို သံကဲသေ့ပွဲ ဖို့ မေမေသဘောတူတဲ့ ဉာဏ်လင်းကို လက်ခံပေးလေတော့မယ်”

“ဘာ ဘာပြောတယ် ပန်းချီ”
ကိုယ့်ရဲ့ အထိတ်တလန့် ဖော်ပြနေကာ ကိုယ့်နားကိုပင် အာထွက် ပွားဝေသည်။ ဒီကိစ္စက ဒီလောက်ထိ မဖြစ်သင့်ပါ။

သူ့ကြောင့် မန်းချီက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖြုန်းခနဲ ကာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိ လက်ထပ်ရမှာလား။ သူ့နဲ့မေရင်းနိုး မပတ်သက် တော့ဘူးဆိုရင်ချေ။

ဟင့်အင်း ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်။ မေပန်းချီနှင့် ရင်းနှီးပတ်သက်မှု ပိုအောင် သူ ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါသည်။ ဟိုရည်းစား ဒီရည်းစားနှင့် သွား ကာချိန်းတွေပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေနိုင်အောင်လည်း ကြိုးစား ပြုသည်။ ဒါပေမဲ့

“အေသော် ကိုယ် ဒီနေ့ အတန်းထက်ပို နောက်ကျမယ် သိလား။ ကိုယ့်ကိုတောင်မနေနဲ့”

ဟုဆိုကာ မေပန်းချီနှင့် ကန်တင်းမှာပင် စကားတွေပြော၊ မနာကိန္နီ အချိန်တန်ခွဲသည်။ စန္ဒာမင်းနဲ့ဆိုလည်း ဒီအတိုင်း။

“ကျောင်းဆင်းရင် ကိုယ့်ကိုတောင်မနေနဲ့ နေ့လယ်က အတန်း ပြုလွတ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေဆီ စာအုပ်ငှားပြီး စာတွေကူးရဦးမယ်”
ဟု ဆင်ခြေပေးကာ မေပန်းချီနှင့်အတူ ပြန်ပြီး ရပ်ရှင်ကြည့် ပျားတာ ကုန်တိုက်တွေ မတ်ခဲ့ဖူးတာ။

ဒါတွေဟာ မသိပိတ်က မေပန်းချီနှင့်အတူ နေခွင့်ရသည်

အချိန်လေးတွေကို သာယာနေခဲ့မိတာ မဟုတ်ဘူးလား။

“နှိုင်း”

“ဟင် ဘာ ဘာလဲ”

“ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား၊ ဘာလို့ အသံထိတ်ထွားတာလဲ”

“ဪ အင်း ငါနဲ့သူငယ်ချင်းပါဆိုတာ သက်သေပြပို့ နင် ယောက်ျားယူပြီး သက်သေပြစရာလိုလို့လားဟာ၊ အရမ်းကြီးကျယ်လွန်း ရာမကျဘူးလား၊ နင်အမေ ဒီလိုစီစဉ်တာတွေ လွန်လွန်းတယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ ငါက မေ့စကားကိုမှ နားမတောင်နိုင် ခဲ့တာ၊ မေမေ စီစဉ်တာကို လွန်ဆန်ဖို့ ငါ့မှာ ဘာဆင်ခြေမှလည်း မရှိ ဘူးလေ”

“ပန်းချီ ငါနဲ့မခေါ်တော့ဘူးဆိုရင်ရော၊ အဲဒီလူနဲ့ မယူရတော့ ဘူးလား”

“အဲဒီလူကို လက်ထပ်မယ်ဆိုမှ ယုံမယ်တဲ့ ငါ့အတွက် ရှေ့ မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာအောင် အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပြီ”

“တောက် ဒီလိုအခြေအနေထိ ဖြစ်ထွားတာ ဟိုခါနီးကကြောင့် အဲဒီမိန်းမကို ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် ဆွဲထိုးပစ်မယ်”

“နှိုင်း”

“ဟင် ပန်းချီ”

ဒေါသဖြစ်ကာ သွေးရူးနေပေမယ့် ငြိမ်စွက်သော သူမရဲ့ခေါင်း

ကြောင့် ညင်သာစွာပင် ပြန်ထူးမိသည်။

“ငါ နင့်ကို နှုတ်ထောက်ရတော့မယ် ထင်တယ် နှိုင်းရယ်”

“ပန်း၊ ပန်းချီ အဲလိုမပြောပါနဲ့ဟာ၊ နင် နင်ယောက်ျားမယူရ ဘူး”

ထိုစကားကို ကတုန်ကယင် ပြောမိချိန်မှာ တစ်ခါမှ မငိုကြွေး ဘူးအသာ မျက်ရည်စက်က သူ့ပါးပြင်လေးပေါ် လိုင့်ဆန့်။

သူ အထိတ်တလန့်ပင် ထိုမျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးဖြင့် ပွတ်ထစ်သုတ်ကြည့်မိ၏။

တကယ်မျက်ရည်အစစ်ပါလား၊ မျက်ရည်ဆိုတာ နှလုံးသွေး ထွာတာတစ်ဆင့် ဖြစ်တည်လာတာတဲ့။

ဒါဆို ပန်းချီ ယောက်ျားယူသွားနားကို သူ့နှလုံးသားတွေက မသံစားနိုင်တော့တာပေါ့။

“နှိုင်း နှိုင်း”

မေပန်းချီ ခေါ်သံကို သူ ကြားပါသည်။ ပြန်ထူးဖို့ အင်အားမဲ့ မနေကာ ဖုန်းခလေးကို အသာအယာပင် ပိတ်လိုက်သည်။

ရင်ခုန်သံနှင့်နှည့်မှုတွေ ငါ့ရင်ထဲကို ညင်ညင်သာသာ စီးပျော မနေတယ် ပန်းချီ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

“တခြားမိန်းကလေးတွေအပေါ် မင်း ထင်သလို ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ငါ ဝန်ခံတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေပန်းချီအပေါ်မှာ အဲလို မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့နဲ့ဝေးရာတွေမှာမယ်ဆိုတာကို တွေးလိုက်ဆီတဲ့အချိန်မှာ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် မသိလိုက်ဘဲ မျက်ရည်တွေနေတယ်”

“ဘာကွ”

“ငါ ငယ်ငယ်က မာမိနဲ့ခွဲရတဲ့အချိန်တုန်းကလည်း မဝိုတတ် ခဲ့ဘူး။ တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လို့ သတိတရ မျက်ရည်ကျမိတာ မျိုးလည်း မရှိဘူး။ ရှည်းစားပေါင်းခြောက်များစွာနဲ့ ခွဲဖူးတယ်။ ဝမ်းနည်း ဖူးပေမယ့် အသိတောင်မရှိဘူး”

“မေပန်းချီကို ချစ်မိနေပြီလို့ မင်းကိုယ်မင်း ထင်နေတာလား”

“သေချာပြီလို့ ငါ ပြောရင် မင်း ယုံမှာလား”

လျှောက်တာလား၊ သရော်တာလား၊ မသိဘဲ သက်ပိုင် ခွဲခနဲ ရယ်သည်။ သူ ကသိကအောက်ပင် ခံရခက်သွား၏။

သက်ပိုင် ဇက်ပိုးကို ဖတ်ခနဲ အုပ်ပစ်လိုက်ကာ

“ပေ့ဘူးဆိုလည်း တည့်တည့်ပြောလေ၊ ရယ်နေတာက ငါ့ကို ရေကန်သလိုဖြစ်နေတယ် လအေ့”

“ယုံမှာလားလို့ မေးတဲ့ရုပ်က သနားကမားနဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ပေးတာကိုက ရယ်စရာအကောင်တယ်။ လေးလေးနက်နက် အလုံးကြီးတွေ ပထည့်စမ်းပါနဲ့။ မင်းနဲ့လုံးပဲ မလိုက်ပက်ဘူး”

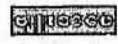
အခန်း (၁၃)

“ဘာကြောင့်လဲ သိချင်ရင် မင်းရင်ထဲကို မင်းဘာသာ ပြန်ဝင်ကြည့်မှပဲ ရတော့မယ်။ ငါကတော့ မင်းကို ဝေဖန်ရမှာ ခင်သန့်လန့်”

“ပြောပုံကိုက၊ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဟ မင်းက မိန်းကလေးတွေကို အကိုးသံသလို ထည့်လဲတဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးတွေကို အလေးအနက် တန်ဖိုးထားခဲ့ဖူးတာ ရှိလို့လား။ မေပန်းချီကိုလည်း အနေနီးလို့ အပျော်သာယာမိတာမျိုးပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

သက်ပိုင်စကားကို ဖွဲ့ပျက်ပျက်ဟု ထင်မြင်ကာ နှိုင်းမ၊ ခေါင်းတစ်ခင်းရမ်း၊ ဖြစ်လို့သွားသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ထိုထက်မက လေးပျော်သော အရာတွေ သိုအောင်းအမြစ်တွယ်နေပါသည်။

“ဒယ်ဒီ ပြောဖူးတယ်။ ငါချစ်တဲ့သူ မတွေ့သေးလို့ ကာနိုလန် တိုက်နေတာတဲ့။ မေပန်းချီပြောဖူးတယ်။ ငါလိုလူမျိုးက ထာကာသိုချစ်နဲ့ တွေ့ရင် ဒယ်ဒီထက်ပိုသိုးမှာတဲ့။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ငါလည်းမင်းလှိုဖိုး ရယ်ဖူးတယ်”

“ကိုယ်ချင်းစာတတ်သွားပြီပေါ့”

“အဲဒီအချိန်က အဲဒီလိုပြောတဲ့ ပန်းချီ၊ ဘယ်လောက်များ နာကျင်ခံစားသွားရမလဲ မသိဘူး”

“သူ့ရော မင်းကိုချစ်နေတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟင်”

“သူ့အမေတားဆီး ပိတ်ပင်နေတဲ့ကြားက မင်းကိုသံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်လို့ ဒီအခြေအနေတွေ ဖြစ်လာရတာမဟုတ်လား။ သမီးလှမှာ တစ်ယောက်က မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ငါ့ဘာကိုအထိုက်အခံလုပ်ခဲ့တယ် သိပ်အဝေးကြီး မတွေ့ဘဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ”

“ဒါဆို ပန်ချီလည်း ငါ့ကို”

ဝမ်းသာအားရမေးရင်းက ထိတ်ခနဲပင် ရင်ခန့်ရသေး၏။ ထို လုံးသံတွေနဲ့ဝေးသော နေရာမှာ စကားပြောနေကြပေမည် ရင်ဝဲ တစ်နေရာက ဝန်းဒိုင်းကျ ဆူညံနေတာ သွေ့ကုန်နှုန်းတွေပဲ ဖြစ်မည် ထင်သည်။

“ပိုင်များများသောက်ရင် မူးတယ်။ အနေနီးပါမျှရင် ချစ်ဝဂ္ဂ။”

ချစ်ဝဂ္ဂ

ကြတာပဲ။ ဟိုကယောကွေးယူရမှာပဲ ပြတ်တောက်သွားမှာစိုးပြီး စိတ်လှုပ် ရှားနဲ့လေ့ကပ်ဆိုရင်တော့”

“စကားလုံးတွေ မဖောင်းပွပါနဲ့။ အနေနီးလို့စိတ်လှုပ်ရှားတာ ထက်၊ ငါ့ရင်ထဲမှာပိုပြီး လေးနက်နေပါတယ်။ မေပန်းချီ ယောက်ျားယူရ တော့မယ်ဆိုတဲ့ စကားကြားလိုက်ရတဲ့ အချိန်မှာ ငါ့နားထဲ ငုံးခွဲခဲလိုက် ရသလိုပဲ”

“မင်း အထည်ပြောနေတာလား နှိုင်းမရ”

သက်ပိုင်အခုထိ မယုံမကြည် ဖြစ်နေဆဲပင်။ ဒါလည်း သက်ပိုင် အမြစ်မပြောသာ။ တကယ်လည်း ကိုယ်ကအချစ်နဲ့မှ မရင်းပိုးခဲ့ဘဲ။ သူ့လေးအလေးနက်နက် ခေါင်းညိုတံပြုမှ သက်ပိုင် သက်ပြင်းချလေသည်။

“မင်းဟိုနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်တယ်ဆို လည်း ပေါင်းဖက်ရဖို့တော့ မလွယ်ဘူး”

“ပန်းချီကို သူ့အိမ်ကယောက်ျားပေးစားမယ် ပြောလို့လား”

“မင်းကို လက်ကြောညံဖြူမှု မရှိတာက ပိုပြီးအရေးပါတယ်။ မေပန်းချီကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီစဉ်တာ မင်းနဲ့မပတ်သက်စေချင် တာကြောင့်လေ။ မေပန်းချီ ပိုပြီးနာကျင်အောင် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားတွေ ဖွင့်မပြောပဲစောနိုးကွာ”

“ဘာလို့လဲ”

“အဲဒီပြုယ်ကိုရှေ့က ပလ္လင်ခံထားတယ်လေ။ သူငယ်ချင်းတွေ

ချစ်ဝဂ္ဂ

ဆင့်နဲ့ လမ်းခွဲလိုက်တာက စိတ်သက်သာပါသေးတယ်။ အချစ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံပြီဆိုမှ နှစ်ယောက်လုံး ရင်နာရမှာပဲ”

“ပန်းချီကို ဒီအတိုင်း စွန့်လွှတ်လိုက်လို့ ပြောချင်တာလား။ အဲသလို လုပ်မယ်ဆို မင်းကိုတောင် ဝန်ခံဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပန်းချီကို အသိပေးလိုက်ရင် နာကျင်စေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ အဲဒါဆို အချစ်ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲကွ”

“အား”

တအားအော်ပြီး နှိုင်းမရ ခေါင်းကိုရုံကုတ်၍ ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖွပ်စ်၏။ အချစ်က အဲလို ပူလောင်ခြင်းလား။

ထွက်ပေါက်တွေပိတ်လို့ ပွင့်ထွက်သွားအောင် အော်ပစ်လိုက်လည်း ရင်ထဲမှာတင်းကျပ် ဆို့ပိတ်နေဆဲပင်။

“ဟိတ်ကောင် ဟိုမှာ ခြူးရတီ ရွေ့လာတယ်”

“ပြန်ရအောင်ကွာ”

“နေဦးလေ ဟိုက အနားရောက်လာပြီ”

ခြူးရတီ အပြုံးကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း အရင်လိုမပျော်ပေ့တော့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာသိ၏။ သက်ပိုင်က လက်ကုတ်ပြီး အလိုက်တသိ ထဲသွားသည်။

ဒီနေရာလာခဲ့မိတာကို မှားတာ။

“ထိုင်မယ်နော်”

မျက်နှာမသာမယာနှင့် မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေတော့ ခြူးရတီ ထိုင်မှီခွင့်တောင်းပြီး သူ့အနားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ စိတ်ကုဉ်းကျပ်လိုက်သည်မှာ ရွှေးပင်ပြန်၏။

“တို့လာတာတောင် အသိအမှတ်မပြုဘူး။ ဘာတွေလောင်နေတာလဲ ရင်ဖွင့်လေ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ။ မင်းဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ပါဘူး။ မင်းလည်းမင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံဖူးတာမှ မဟုတ်တာ”

“စပ်စုခွင့်မပြုရင်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့ တို့စိတ်ညစ်နေတဲ့အချိန်က ကရအောင်ဆိုပြီး တို့ကိုဖြေသိမ့်ဖူးတယ်နော်။ အခုလည်း ဘာကိစ္စမှန်းမသိပေမယ့် ပြန်ဖြေသိမ့်ပေးချင်တယ်။ ကာရအောင်လေ”

“ကျွန်တော် စိတ်မပါဘူး။ အခုပဲပြန်တော့မှာ။ ကျင့်တယ်ဆိုတာခြားအဖော်ရှာလိုက်ပါ”

“နင်ထုတ်တာသေချာတယ် ဆိုရင်တော့၊ ရိုင်းတယ်လို့ သတ်မှတ်လိုက်မယ်နော်”

အရယ်အရွန်းလို မထိတထိပြောနေသော်လည်း သူပြုံးပင်မပြုံးနိုင်။ အနားမှာ ခြူးရတီ ရှိနေတာ ကသိကအောက် ထူထူပူပူကြီးဖြစ်နေသည်မို့ မဒီလေးတွေနှင့် တွဲကနေသော သက်ပိုင်ကို သူ့အနားဆီ

နေမိသည်။ ဒီကောင်ဒီတစ်ခါ အလိုက်သိလွန်းတာက သူ့ကိုသာခဲတွင်ထဲ
ချထားခဲ့သလို ဖြစ်နေသည်။ သူ စိတ်ညစ်ညူ။ ဣန္ဒာ ထရပ်လိုက်သည်နှင့်
ခြူးရတီလည်း အတူတူရပ်လိုက်ပြီး

“တကယ်မလန်းတာဘဲ၊ တို့ဘာတူညီရမလဲ၊ ကာရာအိုကော
သွားဆိုမလား”

“ဟင့်အင်း ဒီနေ့တစ်ယောက်တည်း နေချင်နေတာ၊ ခွဲပြဲပြီး”

သူ အားနာမနေတော့ဘဲ ထထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့စိတ်အလျင်က မေပန်းချီဆီမှာပဲ လွင့်မျောနေကာ ...။

အခန်း (၁၄)

မိုးသားမြင်ကြီးက ကြည်လင်ပြာလဲ့ နေသာနေသော်လည်း
တိမ်တိုက်တွေက ဆင်း မြင်။ ကွဲ၊ ခွာ၊ အကောင်တစ်ထောင်နှင့်
တူနေလျက်၊ စီးချင်ထိုး ထိုးခွေတိုက်ခိုက်နေကြသည်။

ခဏအကြာမှာ မိုးကောင်းကင်ကြီး တစ်ခုလုံး အုံ့မည်းမိုး
မှောင်ကျသွားအံ့။ ထိုနောက် နာရီလက်တံရွေ့သကဲ့သို့ တချောက်ချောက်
ထအောတ်အောက်။

ပြီးတော့ တဝန်းဝန်း၊ တအုန်းအုန်း အသံတွေလည်း ကြားရ
သည်။ ဦးသံလား၊ လေသံလား၊ လျှပ်စီးလက်သလို ဖြိုးခနဲ ပျက်ခနဲ
ထင်းလက်သွားတဲ့ အရာတွေကိုလည်း မြင်ရကာ

“ဒယ်ဒီ”

နှိုင်းမရ အိမ်ရာပေါ်က လူလဲထလိုက်သည်။ တွတ်တီးတူ

တာ စကားသံ တိုသဲ့သဲ့။ ရယ်ဝပ်လွင်လွင်လည်း ကြားရကာ ချောက်ခနဲ တံခါးပိတ်သံ။

သူပြန်ခနဲထ၍ ဒယ်ဒီ အခန်းထဲခါးရှေ့ကို ရောက်သွားသည်။ ဒယ်ဒီနှင့်က အပေါ်ထပ်မှာပဲ ဟိုဘက်ခန်း ဒီဘက်ခန်းအိပ်ကြတာ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဒယ်ဒီ ဒယ်ဒီ”

အခန်းတံခါးကိုထု၍ အဆက်မြတ် အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒယ်ဒီ ဒယ်ဒီ”

“ဘာလို့လဲ သား”

ချပ်ခနဲ တံခါးပွင့်လာလျက် အိပ်ပွန်ရုတ်ဖွားဟန်မဟုတ်ဘဲ ရေချိုးပြီးစ သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်နေသော ဒယ်ဒီကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ညဉ့်နက်နက် ညထစ်နာကျော် နှစ်နာရီ ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဒယ်ဒီ။

“ဒယ်ဒီ အခုပြန်လာတာလား”

“နာရီဝက်ကျော်လောက်တော့ ရှိပါပြီ”

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သွားပြီးဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လင်မာအိပ်လို့

ရေချိုးပစ်လိုက်တာလား ဒယ်ဒီ”

“အပြင်မှာ မိုးမှခရွာတာသားရဲ့၊ လေတော့နည်းနည်း၊ တိုက် တယ်”

အခန်းထဲမှာ ပိတ်ရပ်သောက် တံခါးပေါက်ဆိုလည်း လက်ကကိုင်

ထားသေးကာ အေးအေးခွာပင်ပြောသည်။

သူ့စကားပြောသံတွေ ကြားရတာရော အိပ်မက်လား၊ တကယ်

လား။ ရယ်သံကရော။

“ဒယ်ဒီ”

“မနက်မှ စကားပြောရအောင် သားရယ်၊ ဒယ်ဒီပင်ပန်းလာလို့

မားချင်ပြီ”

“ဟို”

“သားလည်း သွားအိပ်တော့လေ”

သူ့ကိုတာစကားမှ အပြောမခံ၊ မေးခွန်းတွေကို ကြောက်လို့လား ပယ်ဘဲ တံခါးကို ချပ်ခနဲပြန်ပိတ်သွားသည်။ သူ ဝေဝေဝါ ကသိကအောင် နှင့် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့ရသည်။

ခုတင်ပေါ်ပစ်လို့ပြီး မျက်လုံးတွေ မိုတ်ထားသော်လည်း အသံ ပလံတွေက တွောက်မသွား။ အိပ်မပျော်တာမို့ အိပ်မက်မဟုတ်တာက တော့သေချာသည်။

ဒါဆိုတာလဲ။

ဦးပင်းသည်အထိ တစ်မှေးမှ ပြန်အိပ်လို့မရတော့တာပို့၊ သူ ပစာစားစီးစီး ရေခဲချိုး၍ အောက်ထပ်ခင်းလာခဲ့သည်။ ကျောင်းသွားဖို့ ပထမရန်စောလွန်းနေသေး၍ မနက်စာတစ်ခုခု လုပ်စားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ကိုကြီးကလည်း ယမင်းအပင်ပန်းခဲပြီး လုပ်ကျွေးတာပဲကြိုက်

ဘူးလားဟင် ပေါင်မုန့်ကို ကြက်ဥအကောနဲ့ကြော်ပြီး ချို(စ်)နဲ့ညှပ်ပြီးစား။
ပြီးရင် ကော်ဖီခါးခါးလေးဆသောက် အရမ်းကိုကောင်းတာ။”

“ကြိုက်ပါတယ်ဗျာ၊ အိမ်မှာ အိမ်ရှင်မကအဖို့ အိမ်အကူက
လည်းမရှိနဲ့၊ ကိုကြီးတို့သားအဖ မနက်စာရော ညစာရောအပြင်မှာပဲ
ဖြစ်သလို စားနေရတာ၊ ယမင်း ရောက်လာမှပဲ အိမ်ထမ်း အိမ်ဟင်၊
စားရတော့မှာပေါ့၊ ချက်ကျွေးမယ် မဟုတ်လားဟင်။”

“ဟင်း ဟင်း ယမင်း လက်ရာကို အားနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့
ချက်ကျွေးရမှာပေါ့ ဟင်း ဟင်း။”

“ယမင်းလက်နဲ့ ထီလိုက်တာနဲ့ နတ်သုဒ္ဓါဖြစ်သွားမှာပဲ၊ စားရ
မှာပေါ့။”

တိုးညှင်းသော အိမ်ထာလီရယ်သံတွေ၊ ညကအိမ်မက်လိလို
ရယ်သံတွေ။

“ဒယ်ဒီ”

“ဟာ သားအစောကြီး နိုးနေတာလား၊ လာ သား”

သူ ဖြုန်းခနဲ ဒယ်ဒီရှေ့သွားခဲ့ပြီး ဒယ်ဒီမိန်းမဆိုသူကို စူးစူးလိမ်းလိမ်း
စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်မိသည်။

“ခင် ခင်ဗျား”

သူ့လက်ညှိုးကြိုးထိုး၍ အံ့အားထင်နေချိန်မှာ ယမင်းလည်း
မျက်လုံးကြီး ပြူးကျယ်၍ ထအံ့ဘဲည ဖြစ်သွား၏။

“ဪ သားမိတ်ဆက်ပေးချဉ်းမယ်၊ သူက ဒယ်ဒီမနေက
ထရားရုံးမှာ လက်ထပ်သူခဲ့တဲ့ ယမင်း”

“သီတယ်”

“ဟင် သာကိုလီတာလဲ သား၊ သားနဲ့ယမင်းက အရင်တည်းက
ခင်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား၊ ပန်းချီအစ်မ”

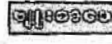
ဒယ်ဒီကိုမဟုတ်ဘဲ ယမင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြောချိန်မှာ ယမင်း
က နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို အမြင်ကတ်အောင် မဲရွံ့တွန့်ကွေး၍

“အမျိုးတွေ ဒီလိုပုံပန်းပုံနဲ့ လာဆုံမယ်လို့ မထင်မိဘူး၊ အံ့ပြု
စရာကောင်းလိုက်တာနော်၊ ကိုကြီးသားနဲ့ကြိုက်နေတာ ယမင်းညီမလေ
တို့ကြီးရဲ့”

“ထော်စမ်းပါ၊ ခင်ဗျားအဲလို ဝါးဝပ်သရမ်းလို့၊ သူ့အမေက
ပန်းချီကို မယောက်ျားထေးစားဖို့ လုပ်နေတာ၊ ခင်ဗျားတော်တော် ကောက်
ကျစ်အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမ”

“သား၊ သား စကားပြောတာကြီးက ခိုင်းလွန်းလိုက်တာကွာ၊
အရမ့်ရောက်လာတဲ့ ယမင်းကို အားနာခိုကောင်းပါတယ်”

“ဒီမိန်းမက ယဉ်ကျေးလို့ရတဲ့ အတန်းအစားထဲက မဟုတ်ဘူး၊
ဒယ်ဒီ၊ အခုသူ့ကို ဘာလို့ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်လာတာလဲ၊ ဒယ်ဒီကို သား
စကားကုန်ပြောပြီးသားပါ”

“သား”

“ဒယ်ဒီရွေးချယ်လိုက်တဲ့ မိန်းမ၊ လုံးဝအဆင့်အတန်း မရှိဘူး၊ ဒယ်ဒီ၊ အဲဒါကို ဒယ်ဒီ သိလား”

“သား မင်းတော်တော့ တော်ပြီ သား၊ ဒယ်ဒီလက်ထပ်ထားတဲ့ မိန်းမကို ဒယ်ဒီရှေ့မှာ မင်ဆစ်လောက်မပြောသင့်ဘူး၊ သားသမီးဆိုတာ ပေတာကို နားလည်ခွင့်လွှတ်လိုရတာပဲ၊ မှိုက်ဆိုင်တာတော့ ဒယ်ဒီလက်ဆစ် ဘူး၊ အေး မပြင်နိုင်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ပြောမယ်၊ ဒယ်ဒီ ယမင်းနဲ့ ဒီအိမ်မှာပဲနေမယ်၊ မင်း နားလည်ပေးနိုင်အောင် ပြောစားပါ”

“အား တောက်”

“မြန်း ခွမ်း ချစ်”

စားပွဲပေါ်က အရာအားလုံး ထွက်ပေါက်အဖြစ် ရှိုက်ခွဲခဲလိုက်ရ၍ သမံတလင်းပေါ် အကုန်ကျကျကုန်လေသည်။ ထမင်းက ကြောက်၍ အားပယ်သလို ဦးမင်းဆွေဆွေကို မက်ထွယ်ထားသည်။

သူ့ဒေါသတို့ အချိန်မသေသေး၊ မြင်ပြင်သမျှ ဆွဲလှဲရှိုက်ပုတ်ခိ၍ သူ့လက်ခုံတွေ သွေးချင်းချင်းနီနေသည်။

ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲလိုလိုက်ဆိုက်မှုက ...

အခန်း (၁၅)

“ဘာ မေးဖူး ဘာပြောတယ်၊ မယောင်ညှက် အိမ်ပြန်လောတာ ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် နေ့ကကမှ သူ့ပုန်းလှမ်းဆက်တယ်၊ သူ့အဖေဖေနဲ့ ဖခင်ကို ဘယ်လိုပြောချမှန်း မထိတော့သိဘူး၊ ဒီအိမ်ကနေ ဖြစ်သွားတော့ ပေမေတို့ ဘယ်ကောင်လေးလဲ”

“အို အဲလိုတွေ ဖြစ်မှာလို့လို့ခေါ်ထားတဲ့ကြားက ဖြစ်သွားကာ ဘယ်ထင်နိုင်ပါ့မလား၊ ဒါနဲ့ ဘယ်ကောင်လေးနဲ့ လိုက်သွားတာလဲ ဘယ်သူနဲ့လဲ ဆိုတာရော ပြောလား”

“ထောင်ကြားနေတဲ့ အသက်ကြီးကြီးသူနဲ့ပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ တစ်ခုလယ် ကလေးအဖေ”

“ဟင် အသက်က ဘယ်လောက်ထောင်ကြီးလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ မေမေလည်း သတင်းဆုံသွားကြားလို့ ခြေငြိမ်မလားဆိုပြီး ခေါ်ထားခဲ့တာ။ ဟိုအိမ်နဲ့အိမ်ကြား ပိုပြီးတော့ တောင် အခွင့်အရေးရသွားတယ် ထင်တယ်”

“အစတည်းက အစီအစဉ်ရှိပြီးသားနေမှာပါ။ နင်တို့သက်ချမ်း သာတဲ့သူကိုယူပြီး မော်မော်ကြားကြားနေပြမယ်လို့ မိန့်ကြားခဲ့ပါ။ ငါ့လေး တယ်”

“ဘာ”

သမီးခွဲပြဿနာ ခဏခဏတတ်သံ ကြားသော်လည်း ဒီလိုန ကားတွေပြောလိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်မိချေ။ အခြားအဖေး အကြွတ် အခဲနှင့် တစ်ခုလပ် အသက်ကြီးကြီးကို ချမ်းသာရင်ပြီးရော ယူခဲ့ခြင်းများ လား။

မိုက်လိုက်တာ။ ယူကျုံးမရ တန်နဲ့နှင့်ပါ။

“သူ့အဖေဆီကို သမီးကိုယ်တိုင် သွားပြောလိုက်တော့ကွယ် မေမေက သွေးတွေတိုးနေပြီ”

“ဘာမှစိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ မေမေ။ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံပေါ့ မေမေလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး သူတို့အတွက် ဩဇာပေးပေးဆပ်ခဲ့တာပါ။ သူတို့ကိုက မရောင့်ရဲ မတင်းတိမ်နိုင်တာ မီးကတော့ မယမ်း ဒီအိမ်မှာ မရှိတော့တာ စိတ်ချမ်းသာတယ်”

“အဲလိုမပြောနား သမီး မရှိခင်းရဲတဲ့သူဟာ စိတ်တတ်အရာ နာလည်း ချို့တဲ့တတ်တယ်။ မပြည့်ဝလေ လိုအပ်မှုရှိလေပေါ့”

“မေမေက သူပြောတာတွေယုံကြီး”

“အဲဒါကြောင့်လည်း မေမေက သက်သေပြနိုင်တာပေါ့။ မောင် ဉာဏ်သင်းက အရာရာပြည့်ပြီပဲ။ သင့်တော်တဲ့သူပါ။ ညကသမီး အဖေခွဲ လည်း ဒီအကြောင်း တိုင်ပင်ပြစ်တယ်။ သမီးအဖေ ဝမ်းသာနေတယ် သမီး။ သမီးအတွက် စိတ်အေးရတာပေါ့တဲ့”

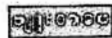
“အခုလောလောဆယ်ကြီး မစိစဉ်ပါနဲ့ဦး မေမေ”

“လက်ထပ်ဖို့အချိန်စောင့်ရင်တောင် စေ့စပ်ဖို့တော့ အရင်ပီ ဝင်္ဂီထားမလှာပဲ သမီး။ မဟုတ်ရင် သမီးကို ကျောင်းကိုလွှတ်ဖို့တောင် မေမေ စိတ်မချတော့ဘူး။ ဘဝတစ်သက်တာ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် လူရွေးမကုန်ဖို့ အရေးကြီးတယ် သမီး”

ခံစားချက်အတွက် မိုက်မှားခွင့်ရော မရှိဘူးလားဟု သူမ စော စော မတက်တော့ပါ။ ဆင်ခြေပေးဖို့သောင် အခွင့်အရေးမပေးမှတော့ နာခံရုံမလွဲဘဲ ဘာရှိတော့မှာလဲ။

နှလုံးသားက အချစ်ကို ဆာလောင်နေသော်လည်း ဖြည့်ဆည်း ပေးမည်သူမှ မရှိဘဲ။

“သမီးဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ။ ယမင်းအဖေကို ကျောင်း သွားရင်းနဲ့ ဝင်ပြောလိုက်။ ဟိုဘက်က အဆက်အသွယ်ကို စောင့်ပါ။”

ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ ထပ်လာပြောမယ်လို့”

“မယမင်းက သူ့အဖေကို လှမ်းအသိမ်းချင်ပေးမှာပါ”

“ကိုယ့်အိမ်ကနေ ဖြစ်သွားတာဆိုတော့ ကိုယ့်မှာထွာရားရှိ တယ်လေး၊ နောက်မှ သူ့အဖေခွဲလွှာသမီး ဘယ်လိုအဆင်ပြေကြ ပြော ပေါ့၊ အေး သမီးလည်း သတိထား၊ ယမင်းဆရာမှာတောင် နှိုင်းမရကို ပမာမခန့်နဲ့ ဒေသွားအလာ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်စို့၊ ဘာသတင်းပု ထပ်မကြားရင်ဘူး၊ ကြားခဲ့ရင်တော့ မေမေအဆိုးမဆိုနဲ့နော်၊ သားသမီး မမှားတန်တာမမှားအိုအတွက် မိန်းမကြမ်းဖြစ်သွားလည်း မေမေ လေ့မင်းက သူ့”

တကယ်လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပည့် ငြိမ်းအောင်ပုန်း သူမ သိပါ သည်။ လွယ်အိတ်လေးလွယ်၊ လက်ထစ်ဖက်က ပိုင်လေးကိုကိုင်လျက် မေမေရှေ့က ထွက်လာခဲ့သည်။

ကားစက်နှိုးမည့်အချိန်မှာပဲ သူမပုန်းလေးက အဆုံးဖြတ်လာ၏။ နှိုင်းမရ ဖုန်းဖြစ်နေတော့ ကားကို အိမ်ခြံဝင်းထဲကနေ အပြန်မောင်း၍ အပြင်ကိုရောက်မှ နားကြပ်ဘပ်၍ နားထောင်ခဲ့သည်။

“တောက်”

“ဟဲ့ မကားမပြောဘဲ ဘာလိုတက်ခေါက်တာလဲ၊ ဒီမှာကား မောင်းရင်းနဲ့ ပြောနေရတာနော်၊ စိတ်တိုအောင် မလုပ်နဲ့”

“ဒီမှာလည်း ကားမောင်းရင်းနဲ့ ပြောနေတာပဲ နှင် ဝန်ခံရရ

ကော်ဖီဆိုင်ကို မောင်းလာခဲ့၊ အဲဒီကနေ စောင့်နေမယ်”

“ငါလာလို့မဖြစ်သေးဘူး၊ အခု မယမင်းတို့အိမ်ကို သွားနေတာ၊

မယမင်း၊ ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားလို့”

“ငါလည်း အဲဒီကိစ္စပြောမှာ၊ အခုကားမောင်းရင်းနဲ့ ပြောရင် အင်အားအပြန်ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ နင်အခုချက်ချင်း ငါနဲ့တွေ့မှဖြစ်မှာ ပန်းချီ”

“အေး၊ အေးပါ ငါလာခဲ့မယ်၊ ကားကိုဖြည်းဖြည်းမောင်းနော်၊ စိတ်ကိုငြိမ်းငြိမ်းထား၊ အခုပုန်းပိတ်လိုက်နော်၊ ကားကိုကုန်ကိုင်မောင်းခဲ့နော် နိုင်း၊ ငါပြောတာကြားတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း နင်လာဖြစ်အောင်လာ”

ဦးရိပ်ထကြီး ပုပန်စိတ်နှင့်မှာပြီးမှ သူမကားကို လမ်းကြောင်း ပြောင်းရသည်။ ဘာတွေဖြစ်လို့ နှိုင်းမရ ဒီလောက်တောင် သွေးဆူ ပိတ်လှိုင်ရူးနေရတာလဲ။

တွေ့မှသေချာသိရမှာမို့ သူမကားလေးက လေ၏အလျှင်နှုန်း

ဖြင့် ...။

“တခြားမိန်းကလေး ထစ်ယောက်ခိုရင်တောင် ငါ အဲလောက်
ဒေါသခံဖြစ်ဘူး။ အခုဟာက ဟား တောက်”

“နှိုင်းရယ် စိတ်ညစ်လိုက်တာ”

သူမအံ့ဩရင်းက တကယ်တော့စိတ်ညစ်ညူး သွားရသည်။ နှိုင်း
မရ ရှားရှားကားကား ဒေါသဖြစ်နေတာကိုလည်း ကိုယ်ချင်းစာမိ၏။ ယူဝရာ
ရှားလို့ နှိုင်းမရအဖေနှင့်တဲလား။

မေမေသိလျှင် ပြောလို့အပြစ်တင်လို့ ဆုံးရှုံး မဟုတ်တော့။

“နင့်နဲ့ပေးမင်း တွေ့ပြီဆိုပြီ”

“အိမ်ကို ခိုးလာပါတယ်ဆိုမှ မတွေ့ဘဲနေမလား”

“ဘာတွေဖြစ်ကြသေးလဲဟင်၊ နင်ဘာတွေပြောလိုက်သေးလဲ”

“ပြောချင်တာလောက် မပြောရဘူး။ ဒယ်ဒီက ယူနေတယ်လေး
ဒီမိန်းမပတ်ယံလို အဆင့်အတန်းဆိုတာ မသိဘူး။ ဟို ငါပြောချင်တာက
ခွင့်နဲ့ငါ့အပေါ် မကောင်းတဲ့စိတ်ရှိတာကိုပါ။ စည်းကမ်းပဲ့လို့ နှင်တောင်
ပိတ်တိုင်းမကျဘူး မဟုတ်လား။ ပြဿနာ ခဏခဏတက်”

ပြောချင်သလောက် ပြောချလိုက်သော်လည်း ညီအစ်မတော်
နေသော မေမေအံ့ဩတဲ့ အားနာနေမိသည်။ အဲပေမဲ့ မေမေအံ့ဩလို့ပတ်သက်
ပြီး ထိုမိန်းမကို ပိထက်မတက အမုန်းတွေရှိနေ၏။

မေမေအံ့ဩ ပါးရိုက်ဆုံးမခံရအောင် ယုတ်ညံ့စွာ အတိုင်အတော
ထူခဲ့သည်မဟုတ်လား။

အခန်း (၁၆)

ပန်းခရေ ကော်ဖီဆိုင်လေးကို ရောက်လာခဲ့ပြီး နှိုင်းမရ ကား
လေးကိုမြင်ရမှ မေပန်းချီ စိတ်ချမ်းချမ်းချမ်း စိတ်အေးသွားရသည်။ ဆိုင်း
ထောင့်တစ်နေရာမှာ နှိုင်းမရ မျက်နှာကို သူ့နို့ဖုန်တင်ဆာ နီရဲ့လို့။

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ နှိုင်း။ နှင်တစ်ခုခုဖြစ်သလားလို့ တစ်
လမ်းလုံး တထိတ်ထိတ်နဲ့ ကားမောင်လာခဲ့ရတာ”

“ညက ငါ့ဒယ်ဒီ မိန်းမ ခိုးလာတယ်”

“ဟယ်”

“ငါ့ဒယ်ဒီခိုးလာတဲ့ မိန်းမက ယောက်ျားနောက်လိုက်သွားတယ်
ဆိုတဲ့ မယမင်းပဲ”

“ဟင် ဘုရားသခင် ဟုတ် ဟုတ်ရဲ့လား နှိုင်းရယ်”

“နင်ဘာတွေပြောချင်တယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်နိုင်း မဖြစ်ရောင် ကတည်းက မုန်းနေခဲ့တာကိုလည်း ငါနားလည်တယ်၊ ငါ့အနေနဲ့လည်း မယမင်းကို ငါအစ်မဖြစ်ပေမယ့် အကျင့်စရိုက်တွေကိုတော့ လုံးဝကြိုက် တူး၊ ပြီးတော့ မယမင်းက နင့်ရဲ့ မိတွေ့ဖြစ်သွားတာ ငါ့အရမ်း အံ့ဩ တယ်၊ သူက ငါဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် သူ့အစီအစဉ်တွေကို နှိပ်တယ်၊ အထင်သေးတယ်လို့ပဲ ထင်နေတာ”

“အပေါ်ကနေပြီး နှိပ်တယ်လို့များ ထင်နေသေးတယ်”

“အေး အဲဒီစိတ်ကြောင့်ပဲ ငါတို့ထက်ချမ်းသာတဲ့ သူတွေကို ရုအောင်ယူပြုမယ်လို့ ကြိမ်းပါးခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ နင့်အဖေလို အသက်ထက် ဝက်လောက်ကြီးမယ့်လူကို ယူလိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်ခဲ့ဘူး”

“ဟာ ဒီမိန်းမတော်တော် အကြံအစည်ကြီးတာပဲ၊ ငါတို့သာ အမနစ်ယောက်ကြားထဲ ဘယ်လိုဂြိုဟ်ပွေ့ဦးလဲ မသိဘူး။”

“သူ့ဂြိုဟ်ပွေ့တာထက် မေမေကနင်တို့ဘားအဖကို ပိုမုန်းသွား မှာ အသေအချာပဲ”

“ဘာ”

သူ ထိတ်ခနပ် လန့်ချင်သွားရသည်။ သူ့စိတ်ချက်ကို မတွေ့ မိသေး။ ဒါဖြစ်နိုင်တာပဲ။

တူမ ကောင်းတာ မကောင်းတာ အရင်ကြည့်မှာ မဟုတ်ဘဲ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနှင့် ခြိမ်းခြောက်သိမ်းပိုက်ယူသွားတယ်လို့ ထင်ကောင်း၊

ထင်နိုင်သည်။

ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်တယ်၊ ပြုံးစွယ်တယ်လို့ စွပ်စွဲချင် လည်း စွပ်စွဲနိုင်သည်။

“ပန်းချီ”

“ဟင်”

မုက်သွားလေးပင့်၍ ပြန်အထူးမှာ သူ ဘာပြောရမုန်းမသိဘဲ ကတုန်တယင် ခြစ်သွားရသည်။ ကော်စီခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သော လက်တို့ကလည်း တာဘတ်ဆတ်တုန်လို့၊ ဒယ်ဒီနှင့်ယမင်းကြောင့် သူတို့ ငိုဝေးသွားနိုင်သလား။

“ဪ ခြောက်လေး၊ ခေါ်ပြီးဘာမှလည်း မပြောဘူး အရှားကျနေ တာပဲ”

“ဟို နင် နင်ယောက်ျားယူရမယ်ဆိုတာ”

“ဒီနေ့ထပ်ပြီး သတိပေးတယ်၊ နင်နဲ့မပတ်သက်ရဘူး၊ မေမေ သဘောတူတဲ့သူကို မဖြစ်မနေ လက်ခံရမယ်တဲ့၊ ငါကဘာကို ဆင်ခြေပေး ပြီး ပြင်းရမ္မာလဲ”

“ပန်းချီ ဟို ငါ့ ငါလေ”

ပန်းချီ နာကျင်အောင် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားမပြောပါနှင့်ဟု လက်ခိုင် သတိပေးထားတာကြောင့် သူ့စကားလုံးတွေ ရှေ့ဆက်ထွက် ပလာခဲ့ပေး ဘာမှစွင့်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရင်ရော၊ မေပန်းချီကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် ယောက်ျားမယူဖို့ တားဆီးရမှာလဲ။

“ဟား”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ပြောမယ့်ဟာကို ပြောပါလား၊ စိတ်ကို မရှည်တော့ဘူး”

“ပန်း ပန်းချီ နှင့် နှင်ယောက်ျားမယူပါနဲ့လားဟာ”

“ဘယ်သူက ယူချင်မှာလဲ၊ မယူချင်လို့ ဟိုနေ့ကနင်ကို ရင်ပွင့်ပြီး ငါ့ပိုတီယာပေါ့နိုင်းရယ်၊ ငါ့မှာတခြားရင်ပွင့်စရာ သူငယ်ချင်းမှ မရှိတာ”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ ရင်ပွင့်တိုင်ပင်ခဲ့တာလား”

“နှင်နဲ့ငါက အဲဒီပတ်သက်မှုပဲရှိတာ၊ ဘယ်လိုနာမ်စား တင်ပေးမှာလဲ”

မျှော်လင့်မှု တစ်စုံတစ်ရာ သက်ဝင်နေသောမေးခွန်းလားဟု ထင်လိုက်မိသော်လည်း မေပန်းချီ မျက်နှာလေးက တခြားထက်ကို လှည့်နေတာကြောင့် ခန့်မှန်းလို့မရချေ။ ကုန်နေသော ကော်ဖီခွက်ကို သူ့ကံတုန်ကယင် မော့သောက်မိပြန်၏။ လည်ချောင်းထဲကို စီးဆင်းမှုမရှိမှ ကော်ဖီတွေတစ်စက်မှ မရှိတော့တာ သတိထားမိသည်။

ဆုပ်လည်းရှူး စားလည်းရှူးဆိုတာ ဒီအခြေအနေမျိုးလား။ အရယ်အရွန်းစနောက်မှုများဖြင့် စကားလုံးတွေ ဟောင်းပွဲခွေးသော ပီနူတ်ခမ်းများက အချစ်ဆိုတာကိုသိမှ ဘာကြောင့် စကားလုံးတွေ နှုတ်ခတ်ရှားပါးသွားရတာလဲ။

ငါ့ကိုယ်ငါတောင် နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး မေပန်းချီရယ်။

အခန်း (၁၅)

“သမီးတော့ မယင်းလုပ်ပုံကို နားကိုမလည်တော့ဘူး မေမေ၊ သားအဖနစ်ယောက်လုံး ရန်တွေလိုက်တာ မွန်ထူနေတာပဲ၊ သူ့အစ်မက ညတွင်းချင်းပုန်းထက်ပြီးသားတဲ့ မီးတိုအိမ်မှာ နေရတာ စိတ်ညစ်လို့ ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားပြီတဲ့လေ၊ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ မင်္ဂလာပထောင်တော့ဘူး၊ အိမ်မှာပဲ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး လုပ်လိုက်မှာတဲ့”

“ဟင်”

“သူ့အဖေကခရာ ဘာပြောလဲသိလား၊ အဲဒီမင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးထောင် မီးတိုလာရာဇလို့ဘူး၊ သူ့သမီး အသက်ကြီးကြီးလူကြီးနဲ့ရတာ မီးတိုကြောင့်တဲ့လေ၊ ငြီးတော့ မှာလိုက်သေးတယ်၊ သူတို့အိမ်ကို ဘာမှ မထောက်ပံ့စရာမလိုတော့ဘူး၊ သမီးက သူ့ဌေးနဲ့ရလို့ ပူစရာမလိုတော့ဘူး၊ ကံကောင်းသွားပြီတဲ့”

“ဪ သူ့အမျိုးမျိုး ပြောခဲ့ပြောတတ်တယ်။ ကျေးဇူးတင်ပြီး ကျေးဇူးတင်တဲ့ဟာတွေပဲ”

“မေမေ့အမျိုးတွေ ခင်မင်တတ်ကောင်းတာ အခုမေမေသိပြီလား”

“အစကတည်းက မသိလို့မဟုတ်ပါဘူး။ မမ ဆုံးပါးသွားလို့ တာဝန်ဝတ္တရားရှိတဲ့အင်္ကျီနဲ့ လုပ်ခဲ့တာပါ။ ဒါနဲ့ယင်း လက်ထပ်လိုက်တာ ဘယ်သူ့တွဲလဲ၊ ဘယ်ကလဲ”

“ရှင် အဲဒါဒါ”

နှိုင်းမရ အပေးအိလို့ ပြောမထွက်၊ မေမေဆီကဘယ်လို ကလေးတွေ ထွက်လာနိုင်သလဲဆိုတာ ကြည့်သိနေလို့ပါ။

“ဘာလဲသမီး အဲဒါကိုဘော ပြောလိုက်တာလား၊ သမီးသိထားတာရော မရှိဘူးလား”

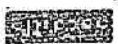
“ဟင် သိ သိ”

စကားလုံးတွေ ထပ်အတုနဲ့ယင်နေဆဲမှာပင် မေမေ့နားက တတူတူအော်မြည်လာသည်။ မေမေ့ဆီက ဒါနဲ့မဟုတ် လုပ်နေကြတာတွေ ရောက်ရှိပြန်ပါစေ။

ဒါမှာမှ စိတ်သက်သာပြီး ထွက်ခေါက်ရမှာ။

“ဪ သမီးလား ဒေါ်လေးဆီ ပြောလေ”

“ဟင်”

ယင်းဆီသို့ အသံကြောင့် မေမေ့နားနီး တုန်ခန်ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာတွေကို ဘယ်လိုပြောချင်လိုက်မှာလဲ၊ သိသွားရင် မေမေဘယ်လောက်ထိ ပေါက်ကွဲသွားနိုင်လဲ။

“ဟဲ့ ယင်း၊ တူမလေး ငိုနေတာလား၊ ပြောစရာရှိပြောလေ၊ ဒေါ်လေး စိတ်ဆိုးမယ်ထင်လို့လား၊ မဆိုးပါဘူး၊ ဒေါ်လေးအိမ်ကနေ ထွက်သွားလို့ စိတ်မကောင်းတော့ဖြစ်မိတယ်”

တူမအသံကြားတော့ မေမေတို့များ ပျော့ပျောင်းသွားလိုက်တာ။ ယင်းကရော ဘာကြောင့်ငိုတာလဲ။

မထီမဲ့မြင်လုပ်ဖို့ အစတည်းက အစီစဉ်ရှိခဲ့သူက ဝမ်းနည်းဝရာအကြောင်းတော့မရှိပေ။

“ဒေါ်လေး”

“အေးပြော”

“ဟ ယင်း၊ လက်ထပ်လိုက်တဲ့သူက ဘယ်သူဖြစ်နေလဲ ဒေါ်လေးသိလား”

“ဟဲ့ ညည်းလက်ထပ်တာ ငါ့ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ ငါ့လက်ထပ်ကြားထားတဲ့ အထက်ကြီးကြီးတွေနဲ့ဆို၊ ဒီကိစ္စကိုဒေါ်လေး တကယ်ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိတယ်။ ဒီသူနဲ့ဝေးအောင် အိမ်ကိုခေါ်ထားခဲ့မိပါမှ အပြန်ဆုံး လက်ထပ်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ”

“ယင်းအခုတိုင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိပါတယ်ဒေါ်လေး၊ ယပင်”

လက်ထပ်လိုက်တဲ့သူက မေပန်းချီနည်းအားရဲ့အခေ ဖြစ်နေတယ်”

“ဘာ”

မေမေအော်သံကြောင့်၊ ယမင်ပြောလိုက်ပြီဆိုတာ သေချာ သိလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာ မေမေမျက်စောင်း သူမဆီလွင့်လာ တော့ ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ သွေးပျက်ချောက်ချွားသွားအီး

မေမေက ဖုန်းကိုတယ်ညာ ပြောင်းကိုင်လိုက်ပြီး

“နှိုင်းမရ အဖေဆီတော့ မင်းထွန်းခွေပေါ့၊ သမင်း၊ ညည်းအေ ကိုယ့်အဖေလောက်ရှိတဲ့ဘာကိုများ၊ ဒီလောက်ထိ ချမ်းသာချင်ရလား။ ငွေမက်ရလား၊ ဒီလိုအကူခန့်ကိုဆိုင်းတို သူတွေနဲ့ ဘယ်လိုများ သွား ပတ်သက်လိုက်ရတယ်”

“မှာနှုန်းသိမိပြီ ဒါပေမဲ့ အခုဘယ်လိုမှ မြင်လို့မရတော့ဘူး ဟိုတယ်မှာ ဂုဏ်ပကာသန ခြံရံတဲ့ မင်္ဂလာပွဲထောင် မလုပ်နိုင်တော့ပါဘူး ညီ ညီမလေး ပန်းချီကံသာ ဒီအသိုက်အခန်းထဲမချောက်အောင် သေချာ ဂရုစိုက်စောင့်ထောက်လိုက်ပါ။ သူ့သားက သူ့အဖေထက်ဆိုတာ ယမင် ပိုပြီးသိသွားပြီ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကို ဒေါ်လေးတို့ကို မစိတ်တော့ပါဘူး တွေ့ရင်ဒေါ်လေးကို မျက်နှာပူစရာ အားနာဝရာတွေ ပြစ်မှာနီးလို့ပါ။ ယမင်းကို နားလည်ပေးပါနော် ဒေါ်လေး”

“ယမင်း တဲ့ယမင်း၊ ခြေထောက် ဒီကလေးမနယ်”

ယမင်းဘက်က ပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းအရင်ချသွားခဲ့သည်။

ပြောစရာ စကားလုံးတွေ ပါးစပ်ဖျားမှာ စီးပိုးပြည့်လျှံလာသော်လည်း မိန်းသက်အေးဆဲသော မျက်လုံးများဖြင့် အရင်ဆုံး မေပန်းချီကို အကဲ ပတ်နေမိ၏။

“မိသန်းချီ”

“ရှင် ရှင်မေမေ”

“ဒီကောင်အဖေလိုတာ ညည်းသိထားဦးသား မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အခုနုသိတာပါ”

“ဘယ်သူပြောတာလဲ”

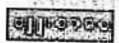
အကင်းပါးလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ နှိုင်းမရ မပြောလျှင် မသိနိုင် ပူးဆိုတာ အတိအကျတွေ့လိုက်ပုံရသည့်

“ငါ အေးနေတယ်လေး၊ ဘယ်သူပြောတာလဲလို့”

“နှိုင်း နှိုင်းမရ”

“ငါထင်သာ၊ ဝဲ၊ ဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေလို့ ဒီ အကြောင်းသိနေတာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား။ အစ်မက အဖေယူ ညီမက ကျုပ်အဖေ အလေးအလွင့် သားကိုမှ တမ်းတမ်းခွဲ၊ ဒီမိန်းမကျမ်းကြေတဲ့ ကားအဓက ဘာတွေနဲ့သိမိသွင်း ပြားယောင်းထားလဲ၊ ညည်းကိုတော့ မမင်းလိုအမြဲစိမိနိုင်ဘူး မေပန်းချီ၊ ယမင်းက တူမမို့ ငါခွင့်လွှတ်နိုင် ပါ”

“မေမေ”

"ယမင်းမက်မောမှုရှိတာကို ငါနားလည်တယ်။ ငါ့အဖို့ဆိုရင် မုဆိုး
 ရိတစ်ခုလပ် ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ရှမ်းသားပုဂံပြီအခု။ အဖို့မိဘဝကို တစ်စုံ
 မထားဘဲ ရင်းလိုက်မယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ငါပေးခဲ့ ညည်းပုဂံသက်
 ခေတ် နှိုင်းမရတာပေးဖြစ်စေမှန်း သိသွားတော့ သူ့နောင်တာရအရှုပ်တယ်
 ညည်းဆက်မှာမှာကိုပဲ သူ့စိုးရိမ်စရာတာ"

မေပန်းချီ နှုတ်ခမ်းလေး၊ မေမေမပြင်အောင် တွန့်ကျားခဲ့သွား
 ရသည်။ စေတနာမှန်နှင့်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူမ သိသည်။

ငါပေမဲ့ မေမေ့ကို စောဖက်ဆက်ခို သုံးခုမှာ ထပ်အားပုဂံပဲ။
 မေမေက သူမရဲ့အားနက်ချက်အပေါ်မှာပို၍ ပြောအားပေးနေခဲ့ပြီ။

"မနက်ဖြန် မောင်ညာဂင်လင်း ညည်းကျောင်းကိုလိုက်လာလိမ့်
 မယ်"

"ရှင် ဘာ ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ"

"တာလုပ်ရမလဲ။ စာတင်ပြုစုစရာရှိနေတဲ့ သူ့ဆရာဝန်တွေကို
 သွားတွေ့မှာ။ ပြီးရင် သူ ဒီအိမ်မှာလာနေလိမ့်မယ်"

"ဟာ မေမေတို့ကဘာကြားလဲ။ သူနဲ့သားတားမှလည်း။ မဟုတ်
 သေးဘဲနဲ့ ဘာလိုလာစေမှာလဲ"

"ဟဲ့ လကျန်လောက် သူ့မိဘတွေ အောက်လအရင် စုစပ်တော့
 မှာပဲ။ အဲဒါပြီးမှ သူနယ်ကိုပြန်မှာ ညည်းကတားကို အော်ဆတ်ခမ်းပဲ
 ဖြစ်နေတာလဲ။ ညည်းတို့ရင်နဲ့ပို လိုသေးတာပဲ။ ဒီဘက် အကားမယ်လဲ"

လို စိမ်းနုအား ညည်းတာမှထင်ကြံစေပေးခဲ့ ဟိုအားပဲနဲ့ ကင်းကင်းရှင်း
 ရှင်းအားပဲနဲ့"

မြောက်ကိုလိုင်းမှာ သက်တောင့်သက်သာမရှိပါ။ ဦးမင်းထွန်းတွေ
 ကို ပုံပန်းယူလိုက်တာကြောင့် အာရုံစူးစရာက ရှိလို့ဆိုလားသည်။

နှိုင်းစေ ငါတို့ပိုစောစောပေးမယ်လို့ ညည်းညူးပြီး တစ္ဆေခေတ်
 အရာရှိရဲ့လား နှိုင်းရယ် ..."

အခန်း (၁၈)

***

“ကင်နိုတင်းဘက်သွားမလား မေပန်းချီ”

“ဟင် ရှင် ပါမောက္ခတွေ့ဆီ သွားမလို့ဆို”

“ဒီအချိန် ဘယ်ရောက်ကြဦးမလဲ၊ လာတောင်ချက်ချင်း၊ လို သွားတွေ့လို့ မကောင်းဘူးလေ၊ မေပန်းချီလည်းအတန်းမှ မတက်ရ သေးတာ၊ ကင်နိုတင်းမှာ တစ်ခုခုသွားစားရအောင် ဖြစ်တယ်မဟုတ် လား”

ရည်ရည်မွန်မွန်ပြောနေတာမို့ သူမ ခါးခါးထီးထီး ငြင်းလိုက် ကောင်းပါ။ ပုဆိုးအပြာနုကွတ်ဆီပဲ နဲ့သာရောင်စတစ်ကော်လံ၊ သေသင် စွာ ဖြိုးသင်ထားသောဆံပင်၊ လေးညှင်းခရောင် ကတ္တီပီမိနပ်လေးနှင့် ဉာဏ်လင်းက ပညာရေးဒေါက်တာဂုဏ်ပွင့်နဲ့ လိုက်ဖက်နေလေသည်။ အသားအရေက ညှိစိန်စိန်၊ စကားပြောတာက မပြုပြင်ညင်သာပြီး

အပြစ် ပြောစရာသိပ်မရှိတာမို့ မကျေမနပ် ဆန်ကျင်နေလို့လည်း မဖြစ်။

“ကျောင်းထော်ကြီးကို လွှမ်းလိုက်တာ”

“ရှင်”

ယဉ်တွဲလျှောက်လာရင်း ဘာပြောလိုက်မှန်း မသိတာကြောင့် သူမ ကြောင်သွားရသည်။ ဉာဏ်လင်းက ခပ်မြူးမြူးပင် ဟိုဟိုဒီဒီစေ့စေ့ ကြည့်ပြီး

“ကျောင်းထော်ကြီးကို လွှမ်းထယ်လို့ပြောတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီ ကျောင်းမှာထက်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဓမ္မလေးမှာ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်း သားတွေထိုးဖြင့်တော့ အငွေအသက်က အတူတူပဲလေ”

“ကျောင်းထော်ကြီးကိုပဲ သွန်းတာဟုတ်လို့လား၊ ချစ်သူရည်းစား ကို အောက်မေ့နေတာဖြစ်မှာပါ။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ကိုဉာဏ်လင်း”

သူမရင်းနှီးစွာပင် စနောက်မိတော့ ဉာဏ်လင်းက သူမဘက် လှည့်ကြည့်၍ ဖြိုသည့်။

“မေပန်းချီက ဘာတွေ့ဖူးမနေတာလဲ၊ တက္ကသိုလ်တက်ဖူးတဲ့ သူတိုင်း သတိတရဖြစ်စရာ အကြောင်းတွေတော့ ရှိကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့”

“ပန်းချီ”

“ဟင်”

ဘယ်ကထွက်လာမှန်း မသိသော ချိုင်းမရက ဖျက်မှောင်ကြီး ကြွတ်လျက် သူမတို့ရှေ့မှာ ရပ်လိုနေသည်။ ဘယ်လိုမှ ဆက်လှမ်း

မရတော့တာပဲ။ ဉာဏ်လင်းကိုပင် အားနာသွားမိ၏။

“နှိုင်းမရ ဟို ငါတို့ကင်္ဂါဝင်သွားမလို့ နှင်လိုက်ဦးမလား”

“ငါလည်းသွားမလို့ဘဲ”

နှိုင်းမရ ပြောပုံက ဂျစ်ကန်ကန်ညှစ်ကုန်သံကွယ်၊ ဉာဏ်လင်းကလည်း ဘယ်သူလည်း၊ စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ချက်ဆင့်သည်။

“ဟို သူက နှိုင်းမရ မီးသူထင်ချင်သေး၊ နှိုင်း သူက ကိုဉာဏ်လင်း”

“သိတယ်”

နှိုင်းမရ ဖြစ်နေပုံက ဘယ်လိုကြီးသေး ဘာကိုသိစာပေဆိုတာ သူမ သဘောပေါက်ပေမယ့် ကိုဉာဏ်လင်းဘက်က တစ်မျိုးထင်စေ့ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ဝိသိကင်တွေ အများကြီးပါသော ဘောင်းဘီကို လက်နှိုက်ထားပြီး မျက်နှာအောက်သုံးသုံး မျက်ထောက်နိမ့်ဖြင့် နှိုင်းမရ စတိုင်က တကယ့်ဂျလေဘီ။

“သွားရအောင်လေ မေပန်းချီ”

“ဟုတ်တဲ့ ကိုဉာဏ်လင်း၊ ငါတို့သွားလိုက်ဦးမယ် နှိုင်းမရ”

ဉာဏ်လင်းသတိပေးတော့ နှိုင်းမရကို ရှောင်ဖယ်လျက် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ နောက်ကခြေသံဟရုပ်ခွင်ကြောင့် နှိုင်းမရလိုက်လာမှန်း သိပြီး ကေသာကမလှေချေ။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိဘဲ ရင်တွေ့သည်။ တအိတ်ဒီတိုရန်သည်။

စိတ်တွေ့သည်။ လှုပ်ရှားလို့ ကတုန်းကယင်။

“မေဒန်းချီ ဘာသောက်မလဲ”

“ဒိန် ဒိန်ချည်”

တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးသော ဒိန်ချည်ကို ထခြားစားပွဲဝိုင်းက သောက်နေတာမြင်လို့ ကစားသင်ကတစ်၊ မှာလိုက်မိတာ။

“ကျွန်တော်လည်း ဒိန်ချည်ပဲ”

“ဟင်”

နှိုင်းမရ ဝင်ထိုင်ပြီးမှာလိုက်တော့ ပိုလို့အံ့သြ၍ တုန်ယင်သွားရ၏။ နှိုင်းမရလည်း တစ်ခါမှ သောက်ဖူးတာ မဟုတ်ပေ။ နှိုင်းမရ ဘာတွေ အမြဲတိုက်နေတာလဲ။

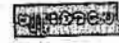
သူမကရှာ နှိုင်းမရ ဒီလိုလုပ်နေတာကို မလုံမလဲ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ခံစားနေမိတာလဲ။ တကယ်ဆို အရှောင်မဲ့သူငယ်ချင်းတွေ။ ဉာဏ်လင်းက သူမနှိုင်းမရကို တစ်လှည့်စီ အကဲခတ်နေ၍ သူမပြိုင် အနေကျ နေရသည်။

“သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က အကြီးစားတူကြသားပဲနော်၊ အပြဲတစ်၊ ဒီလို အတူတူသောက်နေကြလား”

“ရှင် မ ဟုတ်ပါသွား”

“ငန်ချီ ဘာလို့ပျာပျာသလဲ ငြင်းနေတာလဲ၊ ဟုတ်တယ်လို့ ခြေလိုက်လည်း ပြီးတာပဲ”

“ဘာလို့ခြေပျာလဲ၊ နှင်ရော ငါရော ဘယ်ချိန်တုန်းက ဒိန်ချီ”

သောက်ဖူး ကြိုက်ဖူးလို့လဲ”

သူမပြောလိုက်မှ ပိုဆိုးသွားသည်ထင်သည်။

ဥာဏ်လင်း ဘာကြောင့်ပြုံးလို့က်မှန်း မသိတာကို လှုပ်ခနဲမြင်
လိုက်ရ၏။

သူမ ထူထူသွားပြီး ဒိန်ချဉ်ကိုမမွှေဘဲ ခပ်သောက်ဆီတော့ မျက်နှာ
လေး ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ရှုံ့ခဲ့သွားလေသည်။

“မကြိုက်ရင်လည်း မသောက်ပါနဲ့ မျက်နှာတောင်အလှပျက်
သွားတယ်”

ဥာဏ်လင်းက ခနဲတာလား ခွဲတာလားမသိ။ နှိုင်းဆရက ဥာဏ်
လင်းကို တစ်ချက်မျက်လုံးလှန်ကြည့်ပြီး မေ့မိနေတာ ဒိန်ချဉ်တွေပါ
ယူ၍ နှစ်ခွက်လုံးကုန်အောင် သောက်ပစ်သည်။

မေပန်းချီ တားဆီးချိန် ဆွဲချိန်ပင်မရလိုက်ပါ။

မျက်လုံးလေး ငြူးကွယ်လျက် ဥာဏ်လင်းမြင်အောင် စားပွဲနဲ့
အောက်ကနေ နှိုင်းမရခါးကို လိမ်ဆွဲ၍ ခပ်ကြိုက်ကြိုက်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ဥာဏ်လင်း မထီချင်အောင်ဆောင်၍ ကော်ဖီခွက်ကို ကောက်
ယူပြီး ပါးစပ်မှာတော့ ကင်အော့သောက်ကာ ဟိုဟိုထီ မျက်နှာလွှဲသွား၏။

သူမလည်း ဥာဏ်လင်းဘယ်လို တွေးသွားမလဲစိတ်တွေ
ပူပန်လျက် ...။

အခန်း (၁၉)

“ငြော အဲဒါသာလုပ်တာလဲ၊ နင့်လုပ်ရင်ကလေး ငါ့ကို”

“ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ နင်တာတွေ ထိခိုက်သွားလို့လဲ”

“ဟဲ့ အခုအတွေ့တဲ့သူကို ငါမိတ်ဆက်ပေးနေတာ အလိုက်သင့်
လူကြီးဆန်ဆန် ဆက်ခံပါလား”

“ငါက ကလေးကချေပုံပဲ ပေါက်နေလို့လား”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ ဂုဏ်ကန်ကန် ဂွတ်ဆတ်ဆတ် ဖိုက်ဖိုက်
ကန်နဲ့လေ ကိုဥာဏ်လင်း ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ၊ သံသယဝင်သွားမလဲ”

“သမီးရည်းစားလို့ ထင်ရုံထက်မရှိပါဘူး”

“ဘာ”

အပြောင်အပျက်လား လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ နှိုင်းမရက ခပ်
တည့်တည့်ပင်၊ သူမမှာသာ ရင်တွေဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားလျက်၊ မျက်နှာ

တစ်ခုလုံး ထူထောင်ခဲ့တာ။

“မေမေအို”

“ဘာလဲ”

“အဲဒီလူကို မယူနဲ့”

“တာဖြစ်လို့လဲ”

“ပုံမလာ ပန်းမလာနဲ့တာ နှင့်ထက်ရည်အထက်က ကြီးအသေး တယ်”

“ချောပါတယ်။ အဲ ယောက်ျားပီပီဝေဝေ ကြည့်ကောင်းတာ ပြီးတော့ ပညာရေးအဖွဲ့ကထာဝရထာဝရ နည်းတဲ့ဂုဏ်ပျမ်းလား”

“နတ်ကအဲဒါတွေကို မက်တာပေါ့။ အချစ်က ဘယ်နှားသွားထား မှာလဲ။ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးက ဆားပေါတဲ့ဟင်္ဂလိပ် ပေါ့ပျက် ပျက်နဲ့”

“လေ့နက်တဲ့အချစ်အတွက် ခွန်စားဖို့ ဘယ်မှာလဲ။ ငါ့မှာအချစ် မရှိတာကို မျှော်မှန်းတောင့်တပြီး မိသားစုဝန်ကျင့်ရမှာလား”

“နှိုင်းမရ မဖြေနိုင်။ မေခွန်မဟုတ်တောင် မေပန်းချီတိုင်တည် နေတာပဲ မဟုတ်လား။”

“မဖြစ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ အများကြီးရှိပုံနဲ့သိခဲ့သား နဲ့ မေပန်းချီကို မချည်နှောင်ချင်ပါနဲ့ကွာ မေပန်းချီ ဝေဒနာရရှိပုံရှိမှာ”

သက်တိုင်ရဲ့ သတိပေးစကားတွေက သူ့နားထဲမှာ ထင်ရည်ထွက်

ချည်း။ အသိစိတ်ကလေးနဲ့အောင်မြင်မယ်ဆိုတာ တွေ့မိပေမယ့်၊ မသိစိတ် က လက်ကလေးပြိုင်ပွဲမှာ နေပြောတုနဲ့တိုနေမိသည်။

“မို့လို့”

“ဟင်”

“ဒီလူကို လက်ထပ်မယ်လို့ ငါကတိတေးပြောပြ နောက်တစ်ခါ သူနဲ့တွေ့ရင် အဲလိုမဆက်ဆံပါနဲ့။ ငါ အနေခက်တယ်”

“ငါ အာမမခံဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် သူ့ကိုကြည့်မရဘူး”

“သူကနင့်ကို ဘာလုပ်နေလို့လဲ။ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ လူတစ် ယောက်အနေနဲ့ စကားပြောတာအစ သိပ်ဆွေ့နဲ့ညံ့တယ်။ ညှင်သာ တယ်။ မေမေတို့က အဲဒါကို သဘောကျနေတာ”

“လူ့အတွင်းစိတ်က ပိုပြီးအရေးကြီးတာ။ အပေါ်ယံကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက် အဆင့်အတန်းကို ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး”

“နင် ကိုညာလစ်လင်းကို မနာလိုဖြစ်နေတာလား”

“ဘာ ဟို”

သူ့ခြေစုင်းဖို့ နှုတ်မရဲပေ။ မေပန်းချီကို မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့် အကြည့်မှာ ငိုဝေရဲသဲနေသော မျက်ဝန်းအစုံကြောင့် သူ့ရှင်တွေ ဖျတ်ခ နဲ့ ခါသွားတံ။ အချစ်ရဲ့ပြယုဂ်များစွာ ပျက်စင်နေသော မေပန်းချီအောက်

ဝန်းများကို သူ ကြာရှည်ရင်မဆိုင်ခဲ့ပါ။

“နင် အတန်းမတက်တော့ဘူးလား၊ ပန်းချီ”

ရေတမာပင် ပင်စည်မှာ ကျောကပ်ရပ်နေလျက် အနေအထား ကနေခွာကာ သူ့သွားဖို့ပြင်ရင်း မေးတော့ မေပန်းချီက သူ့အင်္ကျီစကို ဆုပ်ဆွဲထားသော သူမလက်ကလေးကို အသာအယာ ဖြေလှူတင်ကာ ရေတမာပင်ကို ပြန်၍ကျောကပ်လိုက်သည်။

စကားပြောဖို့အတွက် ကျောင်းဝင်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ ကြပြီး စာသင်ချိန်ရောက်နေတာတောင် ပြန်မဝင်ပြန်ကြသေး။ မေပန်းချီ က အောက်မှာတိုင်ချလိုက်ပြီး ကျောင်းမတက်တော့မှာကို ပေဘယ်ကမ်းနှိ ဆန္ဒပြသည်။

“နှိုင်း”

“ဘာလဲဟာ”

“ထိုင်း”

သူ့ကိုပါဆွဲ၍ ထိုင်ခိုင်းသည်။ လက်ကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်မို့ ထိုင်ချလိုက်သည့်အချိန်မှာ မေပန်းချီကိုယ်ခန္ဓာလေးနှင့်ထိကာ နိုးခပ် သွား၏။

ဖယ်ခွာခြင်းမရှိ။ သူ ပေကင်ထိုင်နေလိုက်တော့ မေပန်းချီ မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ပြုံးသည်။ ဝေတင်ထားသော သူ့နှုတ်ခူးပေါ်မှာ သေးပင် တင်လိုက်သေးကာ

“နောက်ဆို ငါတို့ဒီလို တရင်းတန်းနေလို့ မရတော့ဘူး။ သူငယ် ချင်းတွေဆိုပေးမယ်။ သူ့များတွေထက်ဘို့တာ အနေရင်းနီးတော့ ကိုညာတ် လင်း၊ အထင်လွဲစရာဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူးလေ။ မေမေ့ကို ပြန်တိုင် ရင်လည်း ပြုသေနာ၊ ဒါနဲ့နင်ရော မယမင်း အိမ်မှာရှိနေတာ အဆင်ပြေ ရဲ့လား”

“ငါ လမ်းပေါ်မှာ အနေများတယ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင် အ ကုသိုလ်များလို့ အယ်ဒီကို ငလှုပ်ပလဲနေတာ မျက်စိထဲမှာ ကန့်လန့် လုံးဝထမြင်မတော်ဘူး”

“နင် အရမ်းစိတ်ညစ်နေလား၊ အားနာပါတယ် နှိုင်းရယ်”

“နင်က ဘာကို အားနာတာလဲ”

“မယမင်းက ငါ့အစ်မဖြစ်နေလို့လေ”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ ခေတ္တမျိုးတော်ပေးမယ် စရိုက်မတူဘူး၊ ကိုယ်ကျင့် ထရားမတူဘူး၊ မယမင်းက လုံးဝ စိတ်သာတအဆင့်အတန်း မရှိဘူး။ အောက်တန်းကျတယ်၊ နင်ကတော့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ပါ”

“ဒီတစ်ခါထဲကြားဖူးတယ်၊ နင်ချီးမွမ်းတာ” ဟိုလေ ခုနကငါမေး တာ နင်ဘာလို့မဖြေတာလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုညာတ်လင်းကို မနာလိုဖြစ်နေလားဆိုတာ”

မေးခွန်းက အစကပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့မိတ်ဆွေချစ်သူက
ပုံစံပြောင်းလိုက်လှုပ်စေတာ သူမငြင်း၊ သူ့ရှားအိမ်မေးတစ်သားရော့ ကိုယ်
ကိုယ်တော်။

သူ သက်ပြင်းပျက်စရာတစ်စကား သူမ နန်းပေါ်အကွပ်ကွေ့စရာတစ်
ဆဲနွယ်လေးတွေ လွှင့်စေခံရတောင် ပြစ်ကွား၏။

“နီငါ့”

“မမေးပါနဲ့ဟာ အဲဒါကို ငါ ဝန်မခံနိုင်လေးတာ အကြောင်းထဲ
ရှားတွေရှိပါတယ်။ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်တော့မယ်ပေါ့။ ငါ မနာလိုတာ ဟုတ်
တယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ရင် ဘာကြောင့်လဲလို့ ထပ်မေးလာနိုင်တဲ့ နှင့်ရဲ့
မေးခွန်းကိုဖြေဖို့ အကြောင်းပြချက်လိုတယ် မဟုတ်လား။”

“နင် တွေ့စေထမ်းတဲ့ နားမှာထပ်တဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်
ပါဘူး။ ဝှေးစားချင့်ချိန်တယ်ဆိုတာမျိုး သွင်ထိန်းတယ်ဆိုတာမျိုး နေ
ရာဝင်မှာရှိလို့လား။”

အချစ်ကြောင့်မိမိလို ခဲခဲနဲ့နဲ့ ပြောထွက်ချင်လာသည်။ အချစ်ကို
တုံ့အရာက လှည့်အကျင့်မိနဲ့တော့ ဖိတ်ခေါ်ခံတွေကိုပါ ဆက်ဆံရာလို ပြောင်း၊
လဲနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အရာလား။

မိမိလိုရင်တော့ အချစ်ပျော်စရာပဲ။ ပြုစုခြင်းကို ငါခံနေရမိပြီ
မေပန်းချီ။ ငါအခုမှ တာကယ်ယွန်းတစ်စကား ... :

အခန်း (၂၀)

“ဟင်း ဟင်း အဲဒါကြောင့် ကိုကြီးကို မယမင်းက ချစ်တာ
တန်ဖိုးကြီးတဲ့ ရုတ်စားပစ္စည်းတယ်လားလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊
ယမင်း စိတ်ထဲက နိမ့်လော့ကကံလေးနဲ့ ကြီးလေးဆွဲချင်လိုက်တာလို့
တော့ဆိုထင်တာကို ကိုကြီး တယ်လိုထိသွားလေမိပြီဦး။”

“ဟား ဟား ယမင်းက ကြီးကြီးတမ်းတနေတာပေါ့လေ၊ အဲဒါ
မျှား ကိုကြီးဆိုတာလို့ မမှားတာလဲဘူး ကိုကြီး ဝယ်ပေးမှာပေါ့။”

“မမှားဘူးပါဘူး ကိုကြီးပေးပါ ယမင်းက ဆင်းရဲတယ် ကိုကြီး
တို့က ချမ်းသာတယ်၊ သူ့အဖေက ခန္ဓမာကိုလို့ အထက်ကြီးကြီး ချမ်းသာတဲ့
လူကိုချစ်ကြိုက်သူအား ခန္ဓမာကတင်တာလို့ ကဲ့ရဲ့နေကြတာ။”

“အဲဒါတွေကို ကရုဏာစရပ်လို့ဘူးလေ၊ ကိုကြီးက ယမင်းကို

တရားဝင်လက်ထပ်ယူထားတာပဲ၊ လူသိရှင်ကြားမဟုတ်ဘူး မလုပ်ဘာက
အသက်အရွယ် အရမ်းကွာဟာလို့၊ ယမင်းကို ကိုကြီးက အားနာလို့ပါ
ယမင်း အားငယ်တယ်ဆိုရင်တော့ အခုချက်ချင်း ဟိုဘယ်ဘေးပြီး မဟုတ်
ပွဲကြီး လုပ်ပေးမယ်လေ၊ ဘယ်လိုလဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်၊ မဝလာပဲလုပ်လိုက်ရင် အလဟဿ
ငွေတွေအများကြီး ကုန်သွားမှာ၊ အဲဒီလိုဖြစ်သွားမှပဲ ငွေတွေကို ဖြုန်း
တီးသလိုမဖြစ်ဘဲ ကုသိုလ်ရအောင် ယမင်းဖေဖေနဲ့ ဘေးလေးကိုသာ
ထောက်ပံ့လိုက်ပါနော်”

“ဟင်”

ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ မအိမလည်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ယမင်းက
လေသံလေး ချွံချွံနဲ့နဲ့ဖြင့် လူရည်လည်ပမ်းနပ်လွန်းပါသည်။ ဟိုဟာဒီဟာ
ပူတာတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဝယ်ပေးချင်တာအောင် စည်းရုံးသိမ်းဆွင်း
တတ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ မမြဲငြိမ်မိပါ။

ချစ်စရာ အပြုအမူလို့ အောက်မေ့ပြီး ရင်ထဲမှာကြည့်နေလို့လည်း
ပေး။ အသက်ကြီးမှ အညာအခတွေကို တောင်တစ်ပြီ၊ ဒီလိုနေခွင့်ရတာ
ဘယ်လောက်တောင် ဆန္ဒတွေပြည့်ဝလိုက်သလဲ။

“ယမင်း”

“ရှင်”

မော့မော့လေးကြည့် မှော်လင့်နေသော ယမင်း၊ နဖူးလေးကို

ဗွပုလေး နမ်းဆွေးလိုက်ပြီး

“မနက်ဖြန်တုန်း ယမင်းတို့အိမ်ကို ကိုကြီးတို့သွားကြမယ်လေ၊
လိုအပ်တာ ဝယ်ပေးကြတာပေါ့နော် ယမင်း”

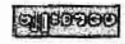
“ဟုတ်ကဲ့ ဟိုလေ အဖေက အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ ဆိုက်ကား
မနင်းနိုင်ရန်တော့ပေး ကိုကြီးရယ်၊ ဘေးလေးကိုလည်း ပညာကောင်း
ကောင်ဆင်စေချင်တယ်။ ယမင်းက ကိုကြီးနဲ့လက်ထပ်လိုက်လို့ ပညာ
ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဆောင်ရာတဲ့အတွက် အဲဒါလေးတော့ ဖြည့်ဆည်းပေး
ပါနော်”

“ယမင်းချုပ် ယမင်းဆိုတဲ့ရအောင် ကျောင်းဆက်တက်ပါလို့
ကိုကြီးပြောတာပဲ”

“မပြည့်စုံလို့ တစ်တုန်းကို နှစ်နှစ်လောက်ဖြေနေရတာ ယမင်း
ရှက်ပါတယ်။ ဒီတစ်နှစ်ကြီးစားလိုက်ရင် ဘွဲ့ရမယ်ဆိုပေမယ့် ကိုကြီးကို
ကျောင်းသူလေး နန်းမေးကြိုက်ပြီး မြူဆွယ်တယ်လို့ အတင်ပမံစေချင်
ဘူး အဲဒါကြောင့်ပါ”

“ဟင်း ဟင်း အရမ်းသိတတ်လိမ္မာတာပဲ ယမင်းလေးရယ်၊
ကိုကြီးကလေ ယမင်းကို အရေးချစ်တာ၊ ယမင်းဖြစ်ချင်တာတွေ ကိုကြီး
အားလုံး ဖြည့်ဆည်းပေးမှာပါ။ တစ်ခုပဲစိုးရိမ်တယ်၊ ဆန္ဒတွေပြည့်ဝသွား
ရင် ကိုကြီးလို အဘိုးကြီးကို စိတ်မရွည်တော့တုန်းဆိုပြီး ပစ်ထားခဲ့မှာကိုယ်”

“ဟင့်အင်း”

ယမင်းက အကဲခိုခွာ နှုတ်ကမ်းချင်ဖိကပ်၍ ပိတ်ပင်ထားခံး လိုက်သည်။

“အဲလိုမပြောနဲ့ ကိုကြီးရာ၊ ယမင်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရင် ယမင်းကိုချစ်တဲ့ ကြိုက်တဲ့သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပါ။ ဂုဏ်ဒြပ်အခိုမဲ့ အမြင့်အစုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးကို ရှေးဘဝကအကြောင်းရောက်တွေ ကြောင့် လက်ထပ်ဖို့အထိ ခွန်စားခဲ့မိတာ ထင်တယ်”

“ယမင်း”

“မယုံဘူးလား၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ယမင်း အရပ်ဆင်းနည်းတယ် အဟင့်”

“ဟာ ယမင်း ယမင်း မဝင်ပါနဲ့ကွာ ကိုကြီးက ချစ်လို့စတာပဲ မဝင်နဲ့နော်”

“အိမ်က အိမ်နဲ့မတူဘူး၊ မန်းခြုံထဲရောက်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဘေးမဲ့တော့မှတ်နေကြလား မသိဘူး”

“ဟာ သား”

နှိုင်းမရ အနားရောက်လာတာ၊ ထာသံသူမှ မသိလိုက်၊ အခုမှ ပူးကပ်ဖက်တွယ်ထား၊ ချာက လန့်လန့်ချပ်ဖျံ့ ကျာကသီ ကိုယ်ချင်း၊ ခွာ၍ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေ့ဆဲသင်ဆွဲချ လုပ်ကြသည်။

“အဲလိုနေချင်ရင် ဒယ်ဒီအိမ်အနီးထဲမှာ အကျယ်ကြီး အဲဒီထဲ သွားပါလား၊ ဝည့်ခန်းထဲမှာ အမြင်မတော်”

“သားရယ် သားရောက်လာမှန်း မသိလို့ပဲ၊ ဒယ်ဒီတို့ကလည်း ဗည့်ခန်းထဲမှာ တော်တော် လှည့်နေကြတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အေးအေး ဆေးဆေး စကားထိုင်ပြောနေကြတာပါ”

“ဒါလား အေးအေးဆေးဆေး ဆေးဆေးထိုင်ပြောနေတာ၊ မန်းခြုံ ထဲသွားရင်တောင် ဒီလောက်ပုံပျက်ပန်းပျက် မပြင်ရဘူး၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာမှ မဆယ်ကြဘဲ”

“သား သားစကားပြောတာ နည်းနည်းလွန်နေပြီကွာ၊ ယမင်း လည်းဆိုနေတာ စည်းကမ်းနဲ့ပြောမှပေါ့”

“သူ့ခိုလို့ ဒီလိုနေနေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ သူ့ဂရုမှာ မပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကျွန်တော်မရှိတဲ့ မိန်းမကို အိမ်ခေါ်တင်လာရင် ဒီလိုဆင်မခြင် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိပြီးသား”

“သား မင်း မင်းကွာ”

“အို ကိုကြီး”

လက်သီးနှင့် ချိန်ရွယ်ပြီးမှ ဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရ၍ သိုဖာပုံ ထောင့်မှာ လဲပြိုကုသွားရသည်။ သူ ခပ်နိုးနိုးပင် ဒယ်ဒီကို မော့ကြည့် လိုက်အံး အထိတ်တလန့် ဒယ်ဒီကို ဇက်တွယ်ဆွဲထားသော ယမင်းကို လည်း ဂုဏ်းပါးပါးထင် စိုက်ကြည့်တာ

“အခုတွေ လာလုပ်မနေနဲ့ သွား၊ ဒယ်ဒီ ဒီမိန်းမရောက်လာမှ သားကို ဒီလိုဆက်ဆံတာ သားမကျေနပ်ဘူး”

“မင်းလူလိုဆက်ဆံရင် ဒယ်ဒီသက်တာ ဒီလိုဖြစ်ရောဘကြောင်း မရှိဘူးသား။ မင်း အသက်ငယ်တော့တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ နားလည်မှ ပေါ့”

“ဒယ်ဒီက ဆုံးမသွန်သင်မှုတွေကိုလို့ သားကားနားလည်ရမှာလား ဒယ်ဒီလည်း နေချင်သလိုနေခဲ့တယ်။ သားကိုလည်း နေချင်သလို နေခိုင်းခဲ့တာပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်မှ သားကို အပြစ်လာမပြောပါနဲ့ သား ပြုပြင်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သား”

နှိုင်းမရ ဂရုမစိုက်ပါ။ မချေမင် မထိမဲ့မြင်ပင် ထထွတ်သွားသည်။ ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ကိုယ်တိုင်က အပြစ်မှမကင်းခဲ့တာ။

သား မင်းမမှားပေမယ့်လည်း ...။

အခန်း (၂၀)

“စား မောင်ဉာဏ်လင်း သင်္ဃီ၊ သမီးအစ်ကိုကို ဟင်းတွေခပ် ထည့်ပေးပါဦး။ မောင်ဉာဏ်လင်း ကြိုက်တယ်ဆိုလို့ ပုစွန်ထုပ်ခေါ်ပြန်လေး ဂုက်ထားတာ။ ဟင်းနွယ်ရွက်ထုပ်လေးက သင်္ဃီလက်ရာလေ မောင်ဉာဏ်လင်းနဲ့။ သမီးက အရမ်းအချက်အပြတ် အထုပ်အားလုံးကျွမ်းကျင်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ စားရတာ အားလုံးအဆင်ပြေပါတယ်။ မေပန်းချီက မိန်းကလေးပီသသားပဲ။ ထချို့က ချမ်းသာပြည့်စုံတယ်ဆိုရင် တစ်တိုက်ရေသန့်ရှင်း၊ ဈေး ခြေသည်းသက်သည်းညှပ်တာကအစ အိမ်အတွက်တွေကို ခိုင်ချင်တာလေ။ အိုရွက်ပန်းအန်ဆေးတာ၊ ချက်တာ ပြုတ်တာဆိုငေးရော”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့ သာမှမလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာ ကြားဝါရော ဂုဏ်ပုဒ်မှ မဟုတ်တာ။ ချမ်းသာသာ ဆင်းရဲရဲ မိန်းမက မိန်းမပီသရမယ်။

ယောက်ျားက ယောက်ျားမိသရမယ်၊ ချမ်းသာပြည့်စုံတယ်ဆိုတာက ကညိုမြဲတဲ့အရာမဟုတ်ဘူး။ ဘုံ့ထင်ကျင့်သိကျွန်နဲ့ စိတ်ဓာတ်အစေ့အစားနဲ့ ကသာ လူရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ထိန်းကျောင်းတည်မတ်နိုင်တာ။ အဲဒါကြောင့်ပေ အန်တီကမဟုတ် သူ့မိကို ပြည့်စုံချမ်းသာအောင်ထားပေးမယ့် ဆုံးမသွန်သင်တာလည်း လုပ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါကြောင့် မေးခွန်းချို့က တော်နေတာ ဖြစ်မယ်”
ချို့မိခင်နဲ့ ဝေပေးအပြောပေးနေသော မေမေနှင့် ဉာဏ်ဆင်းကြောင့် သူမ မနေ့စွဲတယ် မထိုင်တတ်လို့ဖြစ်နေသည်။ ထမင်းစားရတာလည်း သူမိခင်ယောက်ျားရွှေ့မှာမို့ ကသိကအောက်ပါး။

ဉာဏ်လင်းက စားရင်းသောက်ရင်း သူမ မျက်နှာကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်၊ စားသောက်ပြီး ချိန်မှာတော့ မေမေက ဘုရားခန်းထက်သွားပြီး မညှိခန်းထဲမှာ ဉာဏ်လင်းနှင့်သူမ နှစ်ယောက်တည်သွား ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် အသီးအနှံတစ်ခုခု စားစာတံလော၊ ဉာဏ်လင်းအတွက် သူမ ပန်းသီးလှီးပေးနေချိန်မှာ

“မနက်က ပေပန်းချီ သူငယ်ချင်းနှိုင်းဆု ပုံစံကတစ်မျိုးပဲနော်”
“ရှင်”

“ပြေညှိ သူငယ်ချင်းဆိုရင် အဲလို ရှင်ပျက်ဆင်းပျက် နောက်ပျက်မှုမျိုး မလုပ်လောက်ဘူးထင်လို့ပဲ။ မေပန်းချီကို သူက ခိုရိုဘာသေး။ စင်တာရော ဟုတ်ချဲ့လား။ ဟို မေပန်းချီကရော”

ဉာဏ်လင်းကောက အဆုံးမသတ်သလို ပန်းသီး လှီးနေသော သူမ ထက်ကလေးသည်။ နေရာမှာတင် ရပ်တန့်သွားသည်။

“မေပန်းချီ”
“မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ အနေနီးပေမယ့် ဘာအရောင်အစွန်းအထင်းမှ မရှိဘူး။ သူက ရည်းစားအများကြီး ရှိတဲ့ သူပါ။ ကျွန်မတို့ ခိုးရိုခင်ကြတာ”
“ကျွန်တော် မယုံဘူး”
“ရှင်”

“သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ကိုယ့်ကို မနာလိုတဲ့ အရိပ်အရောင်တွေ မေပန်းချီကို သဝန်တိုတဲ့အရိပ်အရောင်တွေ တွေ့နေရတယ်”

“ဟင် မ ဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ သူတယ်လိုနည်းနဲ့မှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါဘူး။”

ရင်တစ်ချက်ခုန်ကာ လှုပ်ရှားသွားသော်လည်း သူမအကြောက်အကန့်ပင် ငြင်းနေမိသည်။ ထိုအခြေအနေမျိုး မျှော်လင့်မိပေမယ့် ဖြစ်မှ ဖြစ်နိုင်တဲ့။

သူမမေးကြည့်မိတာတောင် နှိုင်းမရ ဝေလည်ကြောင်ပတ်ရှောင်နေခဲ့သေးတာ။ ဉာဏ်လင်းကို မယူပါနှင့်ဟု အမိန့်တွေ ပေးနေခဲ့ပေမယ့် ဘာကြောင့်ဆိုသည့် မြေရှင်းချက်လည်းမရှိ။ ဉာဏ်လင်းက သူမ ပြောသမျှ ယုံမှမရဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ရုံသာ တွန့်ကျွေးပြီးသည်။
“သူ မဟုတ်ရင် မေပန်းချီကတော့ ဟုတ်နေတယ် မဟုတ်လား”

မျှော်လင့်မိတာမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်”

“ဒီမေးခွန်းက ကျွန်မရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်ပါ့တယ် ကိုညွှာယ်လင်း”

“ကိုယ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးနေတာ သေချာချင်လို့ပါ”

“ရှင်ကိုပဲ ကျွန်မ လက်ထပ်မှာပါ”

သိချင်သော မေးခွန်းမဟုတ်တာမျိုး ဉာဏ်လင်းခေါင်းက ဆတ်ခနဲ ခါသွားသည်။ မေပန်း၊ ချိုက၊ ဝန်းသီးကို တခွဲဆက်နှာ၏။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို လိမ်ညာရင် နောင်တာရတဲ့အဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တယ် မေပန်းချို တားပါတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါနဲ့ အဲဒီပန်းသီးက ဒီနေ့စားရပါဦးမလား”

တည်ကြည်ခုံညားသော ပညာတတ်ယောကျ်ား ဖြစ်ပေမယ့် ဉာဏ်လင်း ခန့်တတ် ရွဲတတ်တာမှပင် သေချာထိသည်။ သူမလက်ထဲက ပန်းသီးလေးက လှိုသင်လိုက်၊ စိပ်လိုက်၊ ရပ်နေလိုက်ဖြစ်နေသဖြင့် အရောင်ပင်ပြောင်းလှနေပြီ ဖြစ်သည်။

“ပြီးတော့မှာပါ နယူးယောက်မြို့က ရှင် ခိုက်တာနေလို့လား”

သူမ ဝေတော့တော့ပြန်မေးတော့ ဉာဏ်လင်းပြုံး၏။ ထိုအပြုံးထဲမှာ အမိမိလှုပ်ရှားမှု ပါဝင်နေတာ သူမကတော့ မသိလိုက်ပေ။

မသိချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တာလည်း ဖြစ်တောင်းဖြစ်နိုင်သလို ...။

အခန်း (၂၂)

“ဟင်း မကြည့်လို့ မသိခဲ့တာ၊ အခုမှလာပြီး ဦးကာချဲ့မနေနဲ့ ဓမ္မ ရွာနားကမြက် ရွာနားစားချင်လို့ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့တာ အခုမှလာပြီ၊ လွှတ်တဲ့နား ကြီးမနေနဲ့ မေပန်းချိုက အခုလမ်းကြောင်း မှန်ပေါ်ရောက်နေပြီ၊ ကသိကအောက်ဖြစ်အောင် မနောက်ယှက်သင့်ပါဘူးဘွဲ့”

ဟိုနေ့က ကိစ္စပြောမိတော့ သက်ပိုင်က သူ့ကိုအပြစ်တင်နေသည်။ ထိန်းချင်နိုင်ခဲ့လို့ အခြေအနေ မတင်မာခဲ့တာ ဘာလို့ သက်ပိုင်နားလည်မပေးရတာလဲ။

“ဟင်း”

သူ့ရဲ့သက်ပိုင်ချင်သလို အဆုံးမှာ သက်ပိုင်မျက်လုံးရွှေကြည်သည်။ သူ့က လေပူတွေ မှတ်ထုတ်ပြီး အိပ်ပင်တွေ ဆွဲဖွဲ့ရင်းက

“ဒီရင်ဘတ်က ထံကယ် ခံနိုင်ရည် မရှိတော့ဘူး”

“ငိုမပြုစမ်းပါနဲ့ဘွား၊ မိန်းကလေးတွေတွေ့ရင် မင်းကုမ္ပဏီထဲတံ့ ပုံပြင်ဟောင်းတွေပါ။ လွှမ်းလောက်လို့လာလေ့ရှိ စိန်ခေါ်ခဲ့တာဘယ်သူလဲ၊ အနားမှာရှိစဉ်တုန်း မေပန်းချီကို မင်းဆရာ့ကိုက်ခဲ့တာဟုတ်ဘူး။ သူများကို ပေးလိုက်ရတော့မယ်ဆိုမှ မင်းမနာလိုဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ငါဝန်ခံပါတယ်၊ မေပန်းချီကို ထူထပ်ချင်ဆက်ပိုပြီး ချစ်တတ်ရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ လူယူမယ့်သူခေါ်လာမှ ငါ့ဒီရင်မဟုတ်ပါလားဆိုတာ သေချာသိတာ၊ ငါမပေးချင်ဘူး သက်ပိုင်”

“မင်းရအောင် ယူလိုက်ရင် ချစ်ရာမရောက်တော့ဘူး မရမင်းက စွန့်လွှတ်ခြင်းအချစ်နဲ့ပဲ တန်တဲ့ကောင်”

နစ်နစ်နာနာ ပြောလိုက်မှန်းသိပေမယ့် သက်ပိုင်ကို သူ့စိတ်မဆိုးမိပါ။ သူ့ရှေ့တိုးလေ မေပန်းချီဘဝနစ်ညှိုးနေလေ ဖြစ်တော့မှာ။ ဒါပေမဲ့ သိသိကြီးနဲ့ နောက်မဆတ်နိုင်တာ သူထယ်လို့လုပ်ရမလဲ။ မေပန်းချီနဲ့ လက်ထပ်မည်ဆိုသော ဉာဏ်လင်းကို သူထင်ကြည့်လို့ မရချေ။

“ပန်းချီက ငါ့ကိုမေးတယ်၊ ဉာဏ်လင်းဆိုတဲ့လူကို မနာလိုဖြစ်နေတာလားတဲ့”

“မင်း ဘာပြန်နေလို့လဲ”

“နင့်ကိုချစ်လို့ သဝန်တိုနေတာလို့ ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းပြောတဲ့စကားတွေကြားပြီး ငါ့အရင်ကို ချစ်တည်းထား”

တာ၊ ပန်းချီ စိတ်ပင်ပန်းအောင် မလုပ်ရက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါလည်း စိတ်ပင်ပန်းမခံနိုင်တော့ဘူး သက်ပိုင်ရာ၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ငါ ပြောပြီးပြီလေ မင်းကစွန့်လွှတ်ခြင်းအချစ်နဲ့ တိုက်တန်တဲ့ ကောင်းပါလို့ မေပန်းချီအတွက်က ရွေးချယ်ပြီးသား လွတ်လွတ်ကင်းကင်း လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ။ ကိုဉာဏ်လင်းက မင်းလက်အစေ့အရာရာ သာတယ်”

“သက်ပိုင်”

“ဘာသဲ ငါ့အမှန်တရားတွေ ပြောတာ လက်မခံနိုင်ဘူးလား၊ ငိုက်ဆံချစ်သားတဲ့ သားသမီးဆိုပြီး မင်းကိုယ်မင်း အရည်အချင်း ရှိလှပြီလို့ ဝါင်မနေနဲ့၊ မင်းအဖေတောင် မင်းအမေချစ်ထားခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းကို ဒီထက်ပိုပြီး အောင်မြင်တိုးတက်အောင် လုပ်နိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အားမနာတမ်း ဝေဖန်ရရင် မင်းအဖေရော မင်းရော ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း အစွမ်းအစမရှိတဲ့ ဝိုရိုသူတွေ”

အဆုံးသတ်မဟုတ်ပေမယ့် စကားတွေက အဆုံးထက်တောင် ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်သည်။ သက်ပိုင်မျက်နှာမှာ သူ့ကိုဒီလို ပြောလိုက်ရလို့ အားနာဟန်တွေမရှိ။

အရင်က ဆတ်ဆတ်ထယ်ထယ်ခံခဲ့သော သူ့ရဲ့မာနများက အခုချိန်မှာ မေပန်းချီကို ချစ်သောအချစ်ကြောင့် အရွယ်ကျိုးသလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မျက်စည်ဆိုတာနှင့် မိတ်ဆွေမဟုတ်ပါဘဲ မျက်ဝန်းချိန်မှာ

တည်းဆိုဖို့ အလှအယက်။

“မင်းကြိုက်သလို ပြောပါ။ မင်းပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မမှား တဲ့အတွက် ငါမနာပါဘူး ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ငါ့ကိုအားပေးတဲ့စကား တစ်ခွန်းလောက်ပြောပေးပါလားကွာ”

“မရ”

နှိုင်းမရ မျက်ဝန်းထိမ်မှာ မျက်ရည်တွေမြင်လိုက်ရတော့ သက်ပိုင် ကျဉ်းခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ နှိုင်းမရ ပန်းကံ အလန့်ထကြွာပင် ဆုတ်ဖက်မိ၏။

“မရ မင်းတကယ်ကို မေပန်းချီကို ချစ်နေပြီပဲ”

“မင်းငါ့ကို အခုထိ မယုံသေးဘူးလား၊ သက်ပိုင်၊ မေပန်းချီ အပေါ် ငါ့ရဲ့စိတ်ခံစားမှုတွေ လေးနက်နေတာ မင်း မမြင်ရဘူးလား”

“တခြားမိန်းကလေးတွေလို မဟုတ်တာတော့ ငါသတိထား မိပါတယ် ဒါပေမဲ့”

“ရိုးစင်းဖြူစင်ပြီး ဘာအစွန်းအထင်းမှမရှိတဲ့ မေပန်းချီ အချစ်နဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလို့ မင်းပြောချင်တာ မဟုတ်လား။ ငါ့ကိုယ်ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေပန်းချီကို ငါတယ်သူမှ မပေးချင်ဘူးကွာ မပေးချင်ဘူး”

“မင်းအတ္တကြီးလွန်းတာပဲ မရဘူး၊ ကဲ ထားပါတော့ မေပန်းချီ ကိုမင်းချစ်ခွင့်ပန်မယ်၊ မေပန်းချီကလည်း မင်းအချစ်ကို လက်ခံမယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေ သဘောမတူဘူး။ အခုချိန်မှာတောင် ခါးခါးသီးသီး

မြစ်နေတာ မင်းဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“မေပန်းချီ အချစ်ကိုရရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်”

“မင်းရှောင့်ရဲနိုင်လို့လား၊ အချစ်ကိုပဲ ရချင်တာဆိုရင် မစွန့် လွှတ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ လူကိုပါ အပိုင်ရချင်လို့ မင်းဒီလောက် ခေါင်းမာနေတာ ငါသိပါတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ဝန်ခံသလို မရ ငြိမ်သက်သွား၏။ ဒါပေမဲ့ လောဘနဲ့မဟုတ်ဘဲ အချစ်ကြောင့်ပါလို့ သိစေချင်သော ဆန္ဒတွေလည်း ပြင်းပြနေကာ သက် မြင်းကို အရင်ချပြီး

“ဇွန်လွတ်နိုင်မလား ငါကြိုးစားကြည့်ပါမယ်၊ ဥာဏ်လင်းကို မှီတာပွားနိုင်အောင်လည်း ငါကြိုးစားကြည့်ပါမယ်”

“မင်းပန်ပန်းနေပြီ ကလစ်သွားမလား”

“ငါတစ်ယောက်တည်း သွားမယ် မင်းနေခဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောဘဲ ငါတစ်ယောက်တည်း တွေးနေချင်

လို့”

သက်ပိုင် ဘာမှ မပြောတော့၊ နှိုင်းမရ ဆန္ဒရှိသလိုသာ လွှတ် ထားလိုက်သည်။ ကားမောင်းရင်း အက်ဆီးဒင့် တစ်ခုခုဖြစ်မှာကိုပဲ။

အခန်း (၂၃)

“အို ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ကိုကြီးမေရ လည်ပိုးနီနီ မင်းမရ ဘာဖြစ်လာတာလဲ မသိဘူး”

ငယ်သံပါအောင် နောက်လှည့်အော်ရင်း အိမ်ရှေ့ကို ယမင်း ကသုတ်ကရက် ပြေးထွက်လာသည်။ ဦးမင်းထွဋ်ဆွေလည်း အလန့် တကြား အပြေးရောက်လာ၏။

“သား ဘာဖြစ်လာတာလဲ မင်းကလေး”

သားကို ပွေ့ထိန်းတွဲဆီလာသော မိန်းကလေးကို ခပ်စူးစူး ကြည့်ကာပင် ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ ခမေသည်း ယမင်းကလည်း လန့်လန့်ပြန် ပြန် အဝတ်အစားများနှင့် မိန်းကလေးကို ခြင်ပြုသလိုမျိုး အတိတ် လိုပါ။

မိန်းကလေးက ခဲ့တင်၊ ခွာပင်

“အထဲရောက်ရင် ပြောပါမယ်၊ သူ့ကိုယ်ကြီးကို တွဲလာရတာ ရတီ မောနေပြီ၊ နည်းနည်းကူပါဦး”

“ဪ အေး မင်း၊ ဖယ်လိုက်၊ ယမင်း ဟိုဘက်ကကူပါဦး”

ထိုမိန်းကလေးလက်ထဲက လွှဲပြောင်း၍ ဧည့်ခန်းထဲကို တွဲခေါ် လာခဲ့ရသည်။ ဆိုအာနဲ့မော် ပြုတ်ကျသွားသည်အထိ နိုင်းမရ အသိစိတ် ဖြန်မဝင်သေးပဲ။

အရက်ကို ဘယ်လောက်တောင်မူးအောင် သောက်လာသလဲ ယထိ။

“ကဲ ပြောပါဦး၊ သားနဲ့မင်း ဘယ်မှာတွေ့ပြီး ဘယ်လို ပတ်သက် တာလဲ”

“ကူနီမနာမည် ခြုံရတီပါ။ မရခဲက ကလပ်မှာမိတ်ဆွေ ဖြစ်ပြီး ရင်းနှီးတာ၊ အရင်နေ့တွေကတော့ မရ ခဲလောက်မူးအောင် တစ်ခါမှ မသောက်ဖူးဘူး၊ ဒီနေ့မှဘယ်လိုဖြစ်လဲ မသိပါဘူး။ တွဲလို့မရ ဆွဲလို့ ထိန်းလို့မရနဲ့ အသိကိုလွှတ်သွားတော့တာပဲ”

“အခု ညတစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်၊ မင်းနဲ့တစ်ချိန်လုံး အတူတူနေတာလား”

“အတူတူနေလို့ အခုလိုက်ပို့နိုင်တာပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ သူ အသိစိတ် ပျောက်တာ အရေးကြီးဘူး၊ ကူနီမရဲ့ မိန်းကလေးသိက္ခာအတွက်တော့ ဂျက်တာဝန်ယူခိုင်းမှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာ ဘာဖြစ်တယ်”

မကြားတာမဟုတ်ပေမယ့် အထိတ်တလန့်ပင် ငြိန်မေးမိတာ။ သားမှာ မိန်းကလေးချစ်သူ ရည်းစားတွေပေါများပေမယ့် ကလပ်မှာ တွေ့သော မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူရလောက်သည်အထိတော့ ဝမ်းထင်းမှားယွင်းခံမှာ မဟုတ်ပေ။

“မင်းနာမည် ခြူးရတီနော်၊ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး ခြူးရတီ၊ သားက ဘယ်လောက်မှူးမှူး အဲလိုတီဂွကို ထိန်းနိုင်လောက်တဲ့ အသိတရားရှိတယ်၊ မှားယွင်းသွားမိတယ်လို့ ဝှင်ခွဲပြီး တာဝန်ယူခိုင်းတာ ဦး လက်မခံနိုင်ဘူး”

“အခုပဲ သူ့မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသိပိတ်မြို့လား။ စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မက မိန်းကလေးပါ၊ ကိုယ့်ယိက္ခာအတွက် ယောက်ဘက်ကို ပြောပါ့မလား”

“ကိုကြီး နှိုင်းမရကို နှိုးပြီးသေချာပေးကြည့်ဦး၊ ပြဿနာက သေးသေးမဟုတ်ဘူး”

ယမင်းပြောမှ သားကိုပြန်ကြည့်မိသည်။ အမူးလွန်နေသော သားက သူတို့ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ဘာတွေပြောနေလဲ လူမှန်သူမှန်းပင်မသိ။

“သား နှိုင်းမရ ဟိတ်ကောင် နှိုင်းမရ”
တအီးအီး တအီးအီး ညည်းညူနေသည်မှာအထ နှိုင်းမရ ပေးလို

ခေါ်လို့မရ။ ဦးမင်းထွဋ်ဆွ ချွေးတွေပြန်ကာ သားအတွက် စိတ်ပူနေသည်။ တကယ်လို့ သားမှာခွဲရင်တောင် ဖီလီမိန်းကလေးနဲ့တော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

ခြူးရတီ မင်ဒီညပြန်လိုက်ပါ၊ နောက်နေ့မှ သားကိုသေချာအေးကြည့်ဦး မင်းကိုဆက်သွယ်လိုက်မယ်”

“လွယ်လွယ်ပယ်ပယ်ထုတ်ခိုတော့ မဝဠာပေးပါခွဲဦး၊ ရတီက ယောက်ျားတွေကို ဘန်မိုမိုလိုက်ကပ်နေတတ်တဲ့ သူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအဖြစ်အပျက်အတွက် ရတီနာသက်သေ အထောက်အထားတွေ ရှိတယ်၊ ဝှင်ခွဲရင်လဲရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကြီးကြီးမားမား ပြဿနာမဖြစ်ကြရင် ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်”

“ငြိမ်းခြောက်တာဆိုရင်တော့ ဆောရီပဲ သားဆီက အကည်ပြုပျက်ရမှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပေးနိုင်မယ်၊ တကယ်လို့ သားက ငြင်းခုံရင်ဦး၊ ဘာမှတော့မိနိုင်ဘူး။ မင်းလည်း ဘာမှတော့မိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ခြူးရတီ ကျေနပ်ပုံနေချေချေ၊ ယောက်ထိုင်နေလို့ ပပြစ်တာသိလို့ ပြန်သွားပေးမယ့် အပေါက်ကရောက်ခါမှ အဖြန်ဆုံးဆက်သွယ်ပေးပါဟု ပြောသွားသေးသည်။

ခြူးရတီ မရှိတော့ဘူးဆိုမှ သက်ငြင်းချနိုင်ကာ သားကိုပြန်ကြည့်တော့သည်။ စိတ်တိုက လေးလံသွားရသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြလဲ ယမင်း”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ နှိုင်းမရ နှိုင်းလာမှ ဘာပြောမလဲ နားထောင်ကြည့်ရမှာပေါ့။ ကိုကြီးသားက ငပျပ်ငပွေဆိုတော့ ဟိုကောင်မလေးပြော သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဟင့်အင်း သားကိုအဲလို လက်ငွေတစ်စပယ်ခပြောနဲ့ ယမင်း၊ သားကရည်းစားများများ ထားခဲ့ပေမယ့် ဘယ်မိန်းကလေးအထဲမှ အခွင့်အရေးယူတာတတ်တဲ့ ကလေးမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ အသိစိတ်ရှိတဲ့အချိန်နဲ့ မချီချိန်ကွာသေးဘယ် ကိုကြီးကိုကြီးက ကိုကြီးသားကို အထင်ကြီးပြီးပြောနေပေမယ့် အသိစိတ်လွှဲကောင်းတစ်ယောက်က ဒီလိုကောင်မလေးနဲ့ အဲဒီလိုအနာမှာ သွားပတွေ့ဘူး ကိုကြီး”

“ယမင်း မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ မင်းနဲ့ကိုကြီးကကော၊ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ကြတာမို့လဲ၊ ဒီလိုနေရာကို ရောက်သွားသူတိုင်းက ကိုယ်ကရှင်ရား ပျက်ပြားနေကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျန်းမာရေးအပါဝါသနာအရ၊ စိတ်ခံစားမှုအရ အမျိုးမျိုးရှိကြတာပဲ”

“ထားပါတော့ နှိုင်းမရက ဟုတ်ပါတယ်ဆိုရင် ကိုကြီးဘာလုပ်မလဲ”

“ဟင် အဲဒါ”

ဦးမင်းထွဋ်တွေ ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ သားက ကိုယ့်ကိုအရွဲ့တိုက်ပြီး ဒီကိစ္စမျိုးဖြစ်အောင် မလုပ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား။

ယမင်းကို အထင်ကြီးခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တန်ခိုးမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ပအောက သူလိုက်တာဆိုသည့် စိတ်အစွဲနှင့် တန်ခိုးမဲ့လုပ်ရင်တွေ လုပ်ချင်လုပ်နိုင်သည်။

“ယမင်း”

“ပြော”

“သားကို အရင်ဆုံး အမှူးပြောအောင်လုပ်ကြည့်မှ ဖြစ်မယ်”

“အိပ်ရေးမဝရင် အမှူးပြောမှာပါ၊ ဒီအတိုင်း ထားလိုက်”

“ဟာ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အိပ်ခန်းထဲဖြစ်ဖြစ် တွဲပိုလိုက်ရအောင်ပါ။

လာ ယမင်း အစ်ကိုကြီးကို ကူညီပါဦး”

ယမင်း အကြင်နာကင်းထွန်းတာကို သိပေမယ့် မပိုင်မနင်းဖြစ်နေသည်မို့ ဦးမင်းထွဋ်တွေ အကူအညီတောင်းနေရသည်။ ယမင်းက မျက်နှာမကြည်မသာဖြင့် အောင့်အောင့်ရွာပင် တွဲပို့၏။

ဦးမင်းထွဋ်တွေ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်မအိပ်နိုင်ဘဲ သားအဖားမှာ စိတ်ပူရွာပင် တစ်ညလုံးစောင့်နေမိသည်။

ယမင်း သူမကိုကောင်းစွာ ဆက်ဆံမခံရလို့ အငြိုးကြီးနေလေသလား၊ နှုတ်ခမ်းပေးက အငြိုးကိုလည်း မဝေခွဲနိုင်ပါ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သားရဲ့နှုတ်ထွတ်စကားစာသာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်နေတာပို့...။

အခန်း (၂၄)

“ဘာ မဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ဒေသီ သားအဲလိုမဟုတ်ဘူး”
နှိုင်းမရ အကြောက်အကန်ငြင်းသည်။ သူနီးလာချိန်မှာ ဒေသီ
က အနားမှာ ငုတ်တုတ်။

သူလန့်ဖျပ်သွားကာ ညကအကြောင်းကို ပြောပြတော့ ဆွေးပါ
ပျက်သည်။

ဘာတဲ့ ခြူးရတီက အိမ်အထိသွားကို လိုက်ခိုင်းစွန်းထင်းမှား
ပွင်းသွားသည့်အတွက် တာဝန်ယူပေးဒါတဲ့ ဒါဖြစ်နိုင်လို့လေ။ ဖြစ်သင့်
လို့လား။

သူ ညက နိုက်ကလင်ကဘားမှာ တစ်ယောက်တည်း အရက်
သောက်သည်။ မူးသည်။

ဒါပေမဲ့ ဆူညံသော သီချင်းသံကို ခံစားနိုင်သေး၏။ ခဏနေ
တော့ သူ့အနားကို ခြူးရတီရောက်လာသည်။ အေးဆေးဖိလ်နှင့်
တစ်ယောက်တည်း ခံစားနေသောသူ့အနားမှာ ခြူးရတီစကားတွေ တွတ်
ထိုးနေသည်။

အရက်ငဲ့ပေး အမြည်းခွံကျွေးတာတွေလည်း လုပ်၏။ အဲဒီ
နောက်မှာတော့ သူ ဘာမှမသိ။

“ဒီကို ခြူးရတီ သူတစ်ယောက်တည်း လိုက်ပို့တာလား ဒေသီ”

“ဟုတ်တယ် သားကားကို သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာ။ ဘာနဲ့
ပြန်သွားသလဲဆိုတာတော့ သားကို ဂရုစိုက်နေတာနဲ့ သတိမထားမိ
လိုက်ဘူး”

“ဒီခိန်းအကဘာကြောင့် တာဝန်ယူခိုင်းရတာလဲ။ သားဘယ်
လောက်မှူးမှူး အဲလိုအမှားမျိုး မကျူးလွန်မိပါဘူး ဒေသီ။ မဟုတ်ဘူး
ဒေသီ သားမဟုတ်ဘူး”

“ခြူးရတီကတော့ သေချာတဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေ
ရှိတယ်တဲ့”

“ဗျာ”

နှိုင်းမရ ဆွေးတွေပြန်လာ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားသည်။ ဒါဘာကို
ပြောတာလဲ။ သက်သေအထောက်အထားက ဘာတွေလဲ။

“သား ဘယ်လဲ”

ခုတင်ပေါ်က ခုန့်ဆင်းသော ဒယ်ဒီက လက်ကိုဆွဲထားသည်။
 “သက်သေအထောက်အထားက ဘာတွေလဲ၊ သွားပေးရမယ်”
 ပေါဒယ်ဒီ၊ ဒီမိန်းမ ယုတ်မာကောက်ကျစ်တာ၊ ဒီအတိုင်းလည်းပေါဒယ်
 လိုက်ရမှာလား”

“ဒါက ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ဌ်သွားကြမ်းလိုရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး
 သား၊ ခထေအချိန်ယူပြီး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမယ်၊ သူ့မှာ သူ့ပြောသလို
 တကယ် သက်သေအထောက်အထားတွေ ရှိနေတာမှန်ရင်
 သားဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရဘူး”

“ဟား ဘာတွေလဲ၊ ဘာလို့လို့တွေ ဖြစ်တာလဲ၊ သား၊ သားမှ
 မသိလိုက်တဲ့ ကိစ္စပါ ဒယ်ဒီရယ်၊ သား၊ သူနဲ့အဲလို ပတ်သက်အောင်မရင်
 နီးပါဘူး တကယ်ပဲ၊ ကတယ်ပြောတာပါ”

နှိုင်းမရ သွားရှူးသွားတမ်း ငိုချတော့မလို့ကြီးပင် ခြစ်နေသည်။
 ဘဝမှာ ကူကယ်ရာမဲ့လို့ မနောက်ချားရတာ ဒါပထမဆုံး။

ထိုအချိန်မှာ ဆံပင်တွေကို သဘက်နှင့်သုတ်ရင်း အခန်းတွင်း
 ဝင်လာသူက ယမင်း။ နှုတ်ခမ်းပါးဖာလည်း ခန်းခနဲအပြုံးဖျားနှင့်

“ပုပ်ရင်ပေါ် ဟုတ်ရင်ခကျပ်မှာပဲ နှိုင်းမရ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
 ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းနားယံလို့ထင်နေပေမယ့် အဲလိုအချက်အမှောင်
 ဆိုတာ ရှိတတ်တာပဲ၊ မင်းနာ သာလို့အဲလိုဝိန်းကလေးနဲ့ သွားပတ်သတ်
 ရတာလဲ”

“ယေမင်း၊ ခင်ဗျား ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ဘာမှမသိဘဲ လူတွင်ကျယ်
 လုပ်ပြီး ဝင်မပြောနဲ့၊ ကျွန်ကိစ္စကို ဝင်မပါနဲ့”

“ဪ ဝီကဘယ်လိုနည်းလမ်းနဲ့ ဖြေရှင်းကြမလဲ၊ တိုင်ပင်
 ရအောင် စေတနာနဲ့ ပြောနေတာပါ၊ မကြိုက်ဘူးဆိုလည်း မပြောရုံပေါ့၊
 ကိုကြီး ဒီနေ့ယမင်း အပြင်သွားချင်တယ်၊ ကိစ္စလေးရှိလို့ပါနော် ကိုကြီး”
 ယမင်းက မျက်နှာအနုအယာ လေသံကအစ ချက်ချင်းကြီး
 ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ လက်မောင်းကို ယီးလေးခို၍ ခွဲခဲ့၏။
 အမြင်ကင်းပေမယ့် ရှောင်ထွက်သွားဖို့က ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ
 ဖြစ်လို့နေသည်။

“ဒယ်ဒီ ဒယ်ဒီမိန်းမကို သားအခန်းထဲက ဆွဲခေါ်သွားစမ်းပါ၊
 သူ့မျက်နှာကို သားမကြည့်ချင်ဘူး၊ သရော်သလိုလို လှောင်သလိုလိုနဲ့
 သားမကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်သား၊ ပဲယမင်းရယ်၊ သားက အခုဘာလုပ်ရမှန်း မသိ
 အောင် စိတ်ပင်ပန်းနေတာပါ၊ အားပေးတာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် သားကို
 ခုတ်သိမ့်ရအောင်ပါ နော် ယမင်း”

ယမင်းဘာမှမပြော၊ မျက်စောင့်စေ ခြေဆောင်ကာထွက်သွား
 သည်။ သားနဲ့မိန်းမကြားမှာ ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ သက်ပြင်းတွေ အလုံး
 ၁၀ရင်းထိုးထွက်လာ၏။

အခန်းကတွေက ရင်နဲ့မဆုံတော့ပေ။

အခန်း (၂၅)

မာမိမိကို ကိုယ်တိုင်မောင်၍ နေကာမူကံမှန်တိုတယ် ဆလင်း၊
ဘက်(၆)လွယ်လို့ သူဌေးမကြီးစတိုင် ကြွကြွရွရွ အိပ်ထဲလှမ်းဝင်လာသူ
က ယခင်။

ဒေါ်မြတ်ကေသွယ်နှင့် မေပန်းနီ တအံ့တကြွပ်စင် ဖြစ်သွား၊
သည်း ယမင်းက သူ့ရဲ့ပြောင်းလဲခြင်းတွေကို လာနှိုကြားဝါခြင်းလား။

"ဒေါ်လေး ထိုင်မယ်နော်"

"ညော် အေးထိုင်လေ ယမင်း ဘယ်ကတော့ညီညီလဲလို့ အော်၊
နေတာ တကယ်ကို သူဌေးမကြီးနဲ့ တူနေတာပဲကွယ်"

"အဲလိုနေချင်လို့ အဲလိုဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့တာပေါ့ ဒေါ်လေးလေ။

ဒေါ်လေးရော နေကောင်းခဲ့လား။"

"အေး ကောင်းပါတယ်၊ ညည်းဆူတာနဲ့ ညည်းအဖေး။
ဘောင် မရောက်ဖြစ်သေး။ အငယ်ကောင်ကို ကျောင်းစနိတ်လားယူ။"

မှာတာလည်း ချောတီးမလာဘူးလေ"

"ဒေါ်လေးတို့ အထောက်အပံ့ မယူရဘူးလို့ ပြောထားလို့ပါ။
အစ်မက သူဌေးဖြစ်နေပြီ။ သူများပေးစာကမ်းစာ စားနေဦးမယ်ဆိုရင်
သိက္ခာကျတာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်၊ သူတို့ကို ယမင်းပြည့်စုံအောင် ထောက်ပံ့
ဦးတယ်။ အဖေတို့လည်း ဆိုက်ကားအနင်း မပိုင်းတော့ဘူး။ အသက်ကြီး
တဲ့သူတို့ယူပြီး ဘဝတစ်ခုလုံး ရင်းထားတာ ဒီလောက်တော့ အကျိုးအမြတ်
တော့ရဦးမူပေါ့။ ဟဲ့ မေပန်းနီ နင်ဘာလိုချင်လဲ ငါဝယ်ပေးမယ် ဈေးဝယ်
ထွက်မလား"

"နေပါစေ ကျောင်းပိတ်ရက်လေး အိပ်မှာပဲ နားချင်လို့"

"ဟုတ်လား နင်ကအေးအေးဆေးဆေးပေါ့ တို့အိပ်မှာတော့

နှိုင်းမရ ပြဿနာမှာလို့ မိုးမီးလောင်နေတယ်"

"ဟင်"

ဘာဖြစ်တာလဲလို့မေးဖို့ ပါးစပ်ကက ထွက်သွားလှပူဖြစ်နေစဉ်
မှာ မေပေးချက်စောင်းကြောင့် မေပန်းနီ မျက်နှာလေးငုံ့ကျသွားရသည်။
ယမင်းက ဒီအကြောင်းကိုပြောဖို့ တမင်သက်သက် ရောက်လာဟန်ရှိပြီး
မမေးလည်း ပြောမှာက အသေအချာ။

"ညကလေ ကလပ်မှာ မူးရူးနေတဲ့ နှိုင်းမရကို ကလပ်မှာတွေ့
ပြီး တွဲနေတဲ့ကောင်မလေးက အိမ်ပြန်ပို့တယ်လေ။ အချိန်ကလည်း
ညတစ်နာရီကျော်ဆိုတော့ လွန်နေပြီ။ အခုအဲဒီကောင်မလေးကိုအိမ်ပြန်

မနေ လက်ထပ်ရတော့မယ်”

“ဘာ”

မေမေလည်း အံ့ဩသွားသလို သူမလည်း ဆတ်ခနဲပင် တုန်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဟာခနဲ လှိုက်ဆင်သွားကာ ဘယ်လိုမှ နေလိုထိုင်လိုမရ။ မေမေက စိတ်ဝင်စားစား ခါးပတ်သွားကာ

“ကောင်မလေးက အမိဖမ်းလိုက်တာလား”

“ကိုယ်မပါဘဲ ဒီလိုလုပ်လို့ရမလား အချိန်ရှိတိုင်း အဲဒီမှာပါ အပျော်ရှာနေတာ၊ မှားယွင်းသွားပြီဆိုရင်တော့ ထာဝန်မယူလို့ ရတော့ဘူးလေ ဒေါ်လေး”

“ဒါပေါ့ ဒီလိုနေရာမှာ သွားနေရင်တော့ ဒီလိုအတန်းအစားနဲ့ ပဲရမှာပဲ ငရှုပ်ငပွေတွေက ဒါမျိုးနဲ့ပဲတန်တယ် ဟဲ့ အမန်းချီ ညည်းကြား တယ်မဟုတ်လား အဲဒါကြောင့် အဲလိုဗချတ်ဗချက် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ကောင်နဲ့ မပတ်သက်အောင် ခအေးက ဆုံးမသွန်းထင်နေတာ ဒါကိုလားဟန် ဟိုအကောင်ကို အထင်ကြီးပြီး မအေးကို ဆန့်ကျင်ချင်သေးတယ်၊ ဒါက ဘယ်လဲ”

စကားကိုဆုံးအောင် နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ ထရပ်မိ တော့ မေမေက အချိန်မီပင် မေးခွန်းထုတ်သည်။

ဘာမှပင်ဖြေဖို့ အင်အားမရှိအီး အခနဲဆဲတို ဂွတ်ပြေးသင်လှာ ရင်း ပူလောင်နေသောရင်ကို ရေခဲရေတွေလောင်းထည့်၍ ခြေသိပ်သော်

လည်း မရပေး

နှိုင်းမရက ဒီလိုလူမျိုးထား၊ နှိုင်းမရ တကယ်လက်ထပ်ရတော့ မှာလား။ ထီးနုည့်စွာ ထပ်တာလဲလဲ မေးခွန်းတွေထုတ်ရင်း မျက်ရည်တွေ က ဝါးပြင်လေးပေါ် အလိုလိုပြိုကျလာသည်။

ဘာတွေဆုံးဖြတ်လိုက်ရလို့ ရင်တွေက ဒီလောက်ဆောင်ဟာသွား

ရတာလဲ။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူမဖုန်းသံလေးက ပြည်လာသည်။

ကောက်ကိုင်လိုက်တော့

“ဟင် နှိုင်းမေရ”

သူမစိတ်ဆိုးဖို့ သတိမရဘဲ အလျင်အမြန်ပင် ကောက်ကိုင်

လိုက်မိသည်။

“ဟားဟို”

နှိုင်းမေရကလဲက ကောင်းသံထွက်မလာသေးဘဲ ပင့်သက်ရှိုက်သံ

လိုလို ပိုရှိုက်သံလိုလို အရပ်ကြားရသည်။

“နှိုင်း ပြောလေ”

“ငါ ဝါးနုကလေးကလေးလားတွေပါလား”

“ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နှိုင်းမေရ ရင်ဖွင့်စရာချို့နေသည်လား။ ငါဒီလိုဖြစ်သွားသည်လို့

အသိပေးချင်တာလား။

နှိုင်းမရ ပြောမှာက ယမင်းလာပြောတာနှင့် ထလွှဲစီလည်း
ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

"ငါ ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ"

"ငါတို့ ဟိုတစ်ခါ သွားဆိုင်တဲ့ ကန်တော်ကြီးကို"

"ဪ အေးလာခဲ့မယ်"

ပြောအပြီးမှာ ဖုန်းအခရင်ပိတ်ပြီး အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။
ယမင်းပြန်သွားပြီလား မေမေနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားပြောနေတုန်းလား
သူမ ဂရုမစိုက်နိုင်။

အိမ်နောက်ဘက်ကားထွက်ပြီး ဝိုင်းထောင်ထဲကကားကို ထုတ်၍
မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ စိတ်က ကားတစ်လျှင်နှုန်းထက် ပိုမြန်နေ၏။
သူမရောက်သွားတော့ နှိုင်းမရက အခရင်ရောက်နှင့်နေသည်။ သူမတို့
ထိုင်နေကျ ခုံတန်းသေးက ကျွဲကိုင်ပင်အပေါ်အောက် ကန်ရေပြင်ဘက်ကို
မျက်နှာမူလျက်

"နှိုင်း"

အနားမှာ စင်ထိုင်တာတောင် သတိမထားမိအောင် အတွေး
လွင့်နေသော နှိုင်းမရကို ပခုံးပုတ်ကာ ခေါ်လိုက်တော့၊ မျက်ရည်တွေ
ပြည့်တိုင်နေသော မျက်ခန်းများဖြင့် နှိုင်းမရလှည့်ကြည့်လာ၏။ နှိုင်းမရ
မျက်ရည်တွေကိုမြင်တော့ သူ့အရင်တွေ လှိုက်ထွားအောင် ဆိုနှင့်သွားသည်။

"နှိုင်း နင်"

"ပန်းချီ ပန်းချီ ငါ့ကိုကယ်ပါဦးဟာ ငါ အဲဒီခိုခံမနဲ့ ဘာပုလဲဖြစ်
ပါဘူး ထကယ်ဘာမှ မကျူးလွန်မိပါဘူးဟာ ငါ့သူ့ကို မယူနိုင်ဘူး။
ကလေးထပ်နိုင်ဘူး"

"... နှိုင်းရယ်"

ပန်းပေါ်မျက်နှာမှောက်ကာ ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုချလိုက်
သော နှိုင်းမရကို မေပန်းချီကယ်လို နှစ်သိပ်ရမှုန်းမသိပေ။ အခုတလော
သူမကိုယ်တိုင်က မျက်ရည်လွှယ်နေတာ။

"နင်တကယ် သူ့နဲ့ဘာမှမဖြစ်တုန်းလား၊ ဒါဆို ထောင်ချောက်
ဆင်ခံရတာ၊ အမိဖမ်းခံရထယ်ဆိုတာမျိုးလား"

"မသိဘူး ညက ငါ့ကိုညွှတ်ကယ်တိုင် အိမ်လိုက်ဖို့တာတဲ့၊ မနက်ပိုး
လင်မု ငါ့သိတယ်၊ ဇွန်ထင်ပျား၊ ယွင်းသွားတဲ့အတွက် ငါက တာဝန်ယူ
ရမယ်တဲ့လေ"

"သက်သေအထောက်အထားက"

"ယမင်းအိမ်က ထွက်သွားပြီး နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက်ကြာ
တော့ ငါ့အိမ်ကို အီးမေးလ်ဝင်လာတယ်။ ငါကနမ်းတာလား သူကနမ်း
တာလားမသိတဲ့ပုံတွေ သူက ဖက်တာလား ငါကဖက်တာလား မသိတဲ့ပုံ
တွေ ပိုလိုက်တယ်။ တရားဝင် တင်တောင်းတော့ထယ် လက်ထပ်မယူရင်
သက်ဆိုင်ရာကနေ စကားပြောမယ်။ မိမိယာတွေကတစ်ဆင့် တစ်ပိုင်
လုံးအတိုင်းအတာနဲ့ အရှက်ကွဲအောင် လုပ်မယ်တဲ့"

“ဒါခြိမ်းခြောက်တာပဲ၊ ကလေးမှာ နှစ်ပူးနေထာဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ထောင်ချောက်ဆင်တာ၊ နှင်လှူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် အဲလောက်တောင် ပူးရူးနေရလား နှိုင်းရယ်”

“ငါသောက်နေကျ လစ်မစ်ထက် နည်းနည်းပိုတာကလွဲရင် ငါ့ကိုငါ အဲလောက် သတိလက်လွတ် ခြစ်ဝှားတာ မယုံနိုင်ဘူး၊ ဒီမိန်းမ လုပ်ကြံမှန်းသိရဲ့နဲ့ ငါ့မှာဘာသက်သေပမ္မာ ပုဒ်တုန်းဟာ”

“ဒီအတိုင်းနေလို့တော့ မပြစ်ဘူး၊ နှိုင်း၊ နှင် ခုခံကာတွယ်ဖို့ အင်အားမရှိရင် နှင့်ဘဝကို သူ ငါးမျှီသွားလိမ့်မယ်”

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ပန်းချီ၊ ငါ ငါဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ နှင့်ကို အားကိုးတကြီးခေါ်လိုက်တာပါ။ ဒယ်ဒီရော မိထွေးရော ငါ့ဘက်က မရှိဘူးဟာ”

“နေဦး နှိုင်း၊ မယမင်းနှင့်အိမ်က ထွက်သွားတာ နှစ်နာမိ သုံးနာရီလောက်ရှိပြီလို့ ပြောတယ်နော် အခုငါထိုင်မိမှာ”

“ဘာ သူက နှင်ထို့အိမ် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“နှင့်အကြောင်းတွေ မေမေ့ကိုလာပြောတာ”

“တောက် ဒီမိန်းမ”

ဒေါသအလျောက် စိတ်ကမထိန်းနိုင်စွာ ထိုင်ခဲ့တော့မှိုကို ခုန်းခနဲ ထိုးချလိုက်မိသည်။ မေပန်းချီက သူ့လက်ကို ကျော့ကလေးပင် ဆွဲထား၏။

“နှင်ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒဏ်ရာတွေထပ်ထပ်ပြီ၊ ရအောင် မလုပ်

စမ်းပါနဲ့ဟယ်၊ ပြုသေဆိုတာ ဒီလိုနည်းနဲ့ ပြုရင်းတိုင်းပြေလည်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့အဲဒီမိန်းမကို သွားတွေ့ကြည့်ရအောင်”

“ဘာ ဘာလို့သွားတွေ့ရမှာလဲ၊ အဲဒီခြူးရတီဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ကိုမကြည့်ချင်တာ”

“အဲလိုရှောင်နေရုံနဲ့ ငြီးသွားမှာလား နှိုင်း၊ သူ့ခြိမ်းခြောက်တာ ကို ငြိမ်နေလိုက်ရင် သူ့အောင်မြင်သွားမှာပေါ့၊ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ပြီး သူ့ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ မေးကြည့်ရမှာ၊ ငွေဆိုရင်လည်းငွေ၊ ဒါမှမဟုတ် နှင့်ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တာဆိုရင်လည်း”

“ပန်းချီ”

ဒါကိုတော့ နှိုင်းမရ ဆတ်ဆတ်ထိပင်မခံပေ။

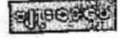
“နှင် အဲဒီမိန်းမနဲ့ ဘယ်လောက်ထိရင်းနှီးလဲ နှိုင်း”

“မိတ်ဆွေအဆင့်တောင် မရင်းနှီးပါဘူး၊ သိက္ခာမရှိပါ။ ငါ တကယ် ကျိန်ဆိုကျိန်နဲ့ပဲပါတယ်ဟာ”

“အေးငြီးရောလေ၊ ငါအဲဒီမိန်းမကို လိုက်တွေ့ကြည့်ပေးမယ်၊ နှင်ရောလိုက်မှ ပြစ်မှာနော်၊ အခြေအနေမှန်ကို သိရတာပေါ့”

“အေးပါဟာ ငါနှင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပန်းချီ၊ ငါဒီလို စိတ်ပင်ပန်းနေတဲ့ အချိန်မှာ အရင်ဆုံးသတိရမိတာ နှင်ပဲ ပန်းချီ”

ကာရံတွေနဲ့ ဦးကာမချဲ့လည်း ဒီစကားတစ်ခွန်းအတွက် ငါကျေနပ်ပါတယ် နှိုင်းရယ်၊ နှင့်ရဲ့ဘယ်နေရာမှာပဲ နေရနေရပါ။

အခန်း (၂၆)

ခြူးရတီကို ချိန်းဆွဲဖြစ်ခဲ့သည်က ကလပ်အနီးက စားသောက် ဆိုင်တစ်ခုမှာ။ နှိုင်းမရအသံသို့ ခြူးရတီရောက်လာစရာ အကြောင်းမရှိ။

“ဟိုမှာ ပန်းရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ ထိုင်နေတာ ခြူးရတီ”

နှိုင်းမရ မေးဝေါ်ပြရာ မေပန်းချီ ချွာခနဲလည်ကြည့်လိုက်သည်။ ခန်းဆီးနှင့်ကွယ်ထားသော သီးသန့်ခန်းလေးထဲမှာ ခြူးရတီ ကြီးရောက်လို့ နေ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အင်္ကျီအပို အင်္ကျီအဝန်းတွေဖြင့် ဆွဲဆောင် မှုရှိသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ခြူးရတီ”

“ဟင်”

နှိုင်းမရနှင့်အတူ မေပန်းချီကို မြင်လိုက်ရတော့ ခြူးရတီ တအံ့ တထဲဖြစ်သွားခဲ့သည်။ မြိမ်းခြောက်မှုတွေကြောင့် နှိုင်းမရတစ်ယောက်

တည်း၊ ပြေရှင်းဖို့ ကြောက်အားလန့်အား ပြေးလာတယ်ထင်တာ။

“ပန်ချီ ထိုင် နှင် အေးတစ်ခုခုသောက်ပါလား”

“အေး ကောင်းသားပဲ”

“ကိုကကိုလာနှစ်ဘူးပေးပါ”

ရေသန့်ဘူးသောက်နေသော ခြူးရတီအတွက် ဘာမှမှားမပေး။ ခြူးရတီ မျက်မှောင်ကြဲကြဲသွားတာလည်း ဂရုမစိုက်။

“ဝင်သာဖြစ်ချင်တာလဲ ခြူးရတီ”

“နှင်ကရော ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဟိုကိစ္စအတွက်”

“ညှိနှိုင်းချင်တာ။ ငွေဘယ်လောက်လိုချင်လို့လဲ”

“ငွေအတွက်ဆို ဒီလိုအချိန်ကုန်ခံ ရောက်မလာဘူး မရ၊ တရား ရုံကနေ ဆင့်ခေါ်စာနဲ့ လျော်ကြေးတောင်းပြီးနေပြီ”

“ဘာ ပါဆိုခင်က”

“ဟင်း ဟင်း၊ နှင်လူရည်လည်ပြီးသားပါ။ ဘာဆိုတာ နှင်ပိုထိ ပါတယ်၊ ငါက နှစ်နာကြေးနဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်မယ့် မိန်းမမဟုတ်ဘူး”

“ထောက် နှင်နဲ့ငါဘာတွေ ငြိစွန်းလို့ ငါကနှင့်ကို လက်ထပ် မှုကလေး ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်နှင့်လို မိန်းမကို ငါလုံးဝ လက်မထပ်ဘူး”

“နှိုင်း စကားကို အဲလိုမပြောရဘူး၊ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ရှိသေး တယ် အေးအေးဆေးဆေးပဲထိုင်ပါ”

ရှူးရှူးရှူးရှူးရှူး သွေးဆူလွယ်သော နှိုင်းမရကို မေပန်းချီ

ဈေးဝယ်ဖူးနေရသည်။ ခြူးရတီက မျက်နှာပျက်ပျက်။

“နေပါဦး မင်းက နှိုင်းမရနဲ့ဘယ်လို ပတ်သက်လို့ လိုက်လာတာလဲ”

“အကာအကွယ်ပေးရအောင် ပြောရင် ကြီးကျယ်နေမလား မသိဘူး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကလည်း မိန်းမကလေးတစ်ယောက်ဆီ သွားတာလည်း မလှိုခြုံဘူးထင်လို့”

“ဘာ”

“မိန်းမတစ်ယောက် အဖိဖမ်းခံရပြီဆိုရင် အဲဒီယောက်ျားလေး လွတ်လမ်းမမြင်တော့ဘူးလေ။ ငွေကြောင်ဆိုရင် လျှော်ကြေးဆေးလိုက်ရုံနဲ့ ဖြေရှင်းလို့ရပေမယ့် လူကို အပိုင်ယူပြီး အသုံးချချင်တာဆိုရင် အခုလို ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“တောက် မင်းက နှိုင်းမရနဲ့ဘယ်လို ပတ်သက်မှုမျိုးမို့ ဒီလိုတွေ ပတ်ခတ်ပြောနေရတာလဲ ငါ့ဘက်က သက်သေအထောက်အထားတွေနဲ့ နှိုင်းမရကို ရအောင်ယူလို့ရတယ်ဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား။”

“ရပါတယ် လုပ်ပါ။ ဓါတ်ပုံထဲမှာ အကျိုးစီးပွားကြော့တာတောင် မရှိတော့ တရားရုံးရဲ့အဆုံးအဖြတ်ပဲ ခံယူကြရအောင်။ ရှင်လည်း ငြိစွန်းမှုရှိမရှိ စစ်ဆေးခံနိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“ဘာ မင်း တောက်”

ဒီတစ်ခါ သွေးဆူပြီး ရှူးရှူးရှားရှား ပြစ်သွားသူက ခြူးရတီ။

မျက်စိမျက်နှာပျက်ရုံမက ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ရဲသလို ဣန္ဒြေလည်းမရှိတော့။

ထိုင်မှာလား။ ထမင်းလား။ ရေသောက်မှာလား။

မေပန်းခိုက အလိုက်ထသိပ် ခရေသန့်တူးထဲက ရေကိုထည့်

ပြီး ခြူးရတီရှေ့ ထိုးပေးသည်။

“သောက်လိုက်ပါ။ ခရေသန့်တူးက ခရေခဲသေတ္တာထဲက ထုတ်ထားတာ အေးပါတယ်”

“မင်း ငါ့ကိုသာခွဲနေတာလား”

“မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိန်းမကလေးဆိုတော့ နည်းနည်း ခွဲထုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတိပွကို ရုံးချောက်ကတ်ရောက် မပြစ်အောင် ခွဲခွဲရှင်းချင်တယ်။ လျှော်ကြေးလို့သဘောထား။ နှစ်နှစ်ကြေးလို့ သဘောသာထား။ ရှင်ဘယ်လောက်ပူမလဲ။ မိန်းမချင်းခမေးနေတာဆိုတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ဖြေပေးပါ”

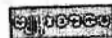
“ငွေနဲ့ပဲ ရှင်းတော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“လေ့ချင်ရင် ခွတ်မပေးဘူး။ ရှင်အကြောင်းကို အကုန်ရုံစမ်းပြီးမှ ချောက်လာတယ်ဆိုတာတော့ သိထားပါ”

“ဘာ ယမင်းက မင်းတို့ကို ပြောပြလိုက်တာလား”

“ဟင် ယမင်း”

“ယမင်းဆိုတာ”

နားကြားမမှားနိုင်တာမို့ မေပန်းချီနှင့် နိုင်းမရ အံ့ဩတကြီး အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်။ ဘယ်ကတယ်လို့ ယမင်းက ပါသွားပြန် တာလဲ။

"ကဲ ပြောပါဦး၊ ခြူးရတီး မင်းနဲ့ယမင်း ဘယ်လိုဆုံပြီး ဘာတွေ ပြောတာလဲ၊ သူ ငါတို့ကို ပြောလိုက်တာနဲ့ တခြားမိဖြစ်နေလား။ ဘယ်သူ ကမှန်ပြီး ဘယ်သူကမှားထယ်ဆိုတာ ဝေဖန်ရတာပေါ့"

နိုင်းမရက သိပြီးသားလိုလိုနှင့် အကင်းပီး၊ စွာ အစ်အောက် မေးလိုက်သည်။ ခြူးရတီးက ဒါကိုထုတ်ဖတ်ထားမိစွာ

"အခက အဲဒီမိတ်ဆုံတွေကို နှင့်ဆီသို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိသေး သူ။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ငါ့မိသားစုအတွက် ငွေလိုသို့ ရှင့်ကိုပြုန်း ခြောက်ရုံပါပဲ။ ငွေရရင်ငါ့အတွက်ကား ငြီးငြိမ်း၊ ဝါဝေမဲ့ နှင့်မိသွေး ယမင်းက ငါ့ကိုလာတွေ့တယ်။ ငါ့မှာအိမ်ထောင်ရှိတာကို သူ့သိတယ်တဲ့"

"ဟင်"

ဒါက ယမင်းသိပြီး၊ သူတို့မသိခဲ့သည့်ကိစ္စ။ ကိုယ့်တွေက နိုင်း မရကို တကယ်ချစ်လို့ အခဲဖမ်းထားပဲထင်တာ။

"ပြောပါဦး။ ရှင်နဲ့ယမင်းက ဘယ်မှာဆုံပြီး ဘယ်လိုသ တာလဲ"

"သူ့လင်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ၊ တို့လင်မောင်၊ နှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံဖူးတယ်ပြောတာပဲ။ တို့လည်းသူ့ပြောမှ ဝေခေါ်ခုံ

စဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒီအချိန်ကတွဲလာတာလည်း နှင့်အဖေမဟုတ်ဘူး မရ"

"ယမင်းကို သူ့စွာရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိပြီးသားပေါ့"

"နှင့်အဖေလည်း လူကောင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ ကြောင့် မိန်းမကောင်းနဲ့ မတွေ့တာ"

သူ့အနို့ကို ထိစေသည့်အကား။ ဒါပေမဲ့ သူ မနာပါ။ အမှန် တရားကို လက်ခံပေးရမှာပေါ့။

သူ မျက်နှာမချက်တော့ ခြူးရတီးသိပြီး အာရုံသွားဟန်ဖြင့်

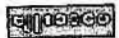
"ယမင်းက ငယ်ရွယ်တဲ့ ဇီဝေ့ဇီပီ ယုတ်ဟာတယ်။ သူပြော တာကို လက်မခံရင် အိမ်ထောင်ရေးအောက်ပြန်မှနဲ့ ပြန်တရားစွဲမယ်လို့ ငြိမ်းခြောက်တယ်"

"ဝင်ပြန်လည်တယ် ဘယ်လိုခံစားရလဲ"

"အဟင်၊ ခုယခုရာတော့ ကောင်းသားပဲ ကိုယ့်ကို ဒီလိုပြန်လုပ် မယ့်သူပေါ့တာ အချိန်တောင်ကြောလိုက်ဘူး။ ယမင်းက ကိုယ့်ထက် လည်လို့ ဦးမင်းထွဋ်တွေကို ရအောင်ယူနိုင်တာ ချီးမွမ်းစရာပဲ"

"သူ မင်းကို ဘာနဲ့အကျွမ်းကိုင်တာလဲ"

"နှင့်ကိုထဲလို့ ငြိမ်းခြောက်မှုတွေနဲ့ ရအောင်ယူနိုင်ရင် ငါ့အခက် အခဲကို ကူညီမယ် ထောက်ပံ့မယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ငါ့ယောက်ျားဆီက

ကွာရှင်းခွင့်တောင်းပြီး နင်ကိုလက်ထပ်လိုက်ရင် သူ့လိုပဲ သူ့အေးမကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မက်လုံးပေးတယ်”

“တောက် မိန်းမယုတ်မ၊ အဲဒါကို ဖယ်ထုတ်ပြီး ငါပိုင်ဆိုင်မှု တွေကို အပိုင်စီးချင်လို့ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ဘဝအတွက်အောင် အပြီးခွဲချွတ် ချချင်လို့ဖြစ်မှာ”

သူ အခုချက်ချင်း သွားသတ်ချင်လောက်အောင် အေးထဲမှာ သွားသည်။ မေမန်းချီက အားနာလွန်းစွာ မှုတ်နာငယ်လေးနှင့်

“မယမင်း အဲလိုတော့ မလုပ်သင့်ဘူး ဘဝအတွက် သက်ဆိုင်ရာ ကိစ္စ အမြင်ကတ်ကပ်ပဲနဲ့ ချောက်ချဆွတ်တယ်ဆိုရင်တောင် အနိကယ်ချက် နာကိုတော့ ထောက်ထားသင့်တယ်”

“ဒီမိန်းမအဲလို အသိရှိနေရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုး ဘယ်လုပ်ဖို့ခလဲ၊ ငါ့အိမ်မှာနေပြီး ငါနဲ့အဆင်ပြေဖို့ပဲ ကြိုးစားနေမှာပေါ့၊ ဖယ်ခိနဲ့တွဲအောင် လုပ်ပစ်ချင်တယ်”

“ကဲပါ မကောင်းတဲ့စိတ်ဝင်ရင် အရောင်ပြန်ဟင်တာ အချိန် နာနီမတောင့်ဘူးနော်၊ ခြူးရတီကိုယ်ကြည့် နင်ကိုခြိမ်းခြောက်ပြီး ငွေတောင်း ဖို့လုပ်လိုက်တာနဲ့ မယမင်းက သွယ်လှယ်ချုပ်ကိုင်တာကို ခံလိုက်တယ်၊ ဟိုခလ ခြူးရတီ ဟစ်ဖို့မတော့ မထင်ပါနဲ့ အခုလိုသိအောင်ပြောပေးတဲ့ အတွက်လည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သယ်လောက်ပေးရင် ဒီကိစ္စအတွက် ကျေနပ်ပေးနိုင်မလဲ”

“ဟာ ဘာလို့ပေးရမှာလဲ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်း လုပ်ကြတာ သိသိကြီးနဲ့ ငါတောင်နစ်နာသေးတယ် အသရေဖျက်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်ဆို ခွဲလိုတောင်ရသေးတယ်”

“တော်စမ်းပါ နှိုင်းရယ်၊ လူတွေက မကောင်းမှုကို ကျူးလွန်ချင် လို့ ကျူးလွန်နေကြတာပေမယ့်လည်း မယမင်းလည်းငွေကြောင့်၊ ခြူးရတီ လည်းငွေကြောင့်၊ နားလည်မှု မရှိရင်တောင် ဒီအားတော့ မပေးပါနဲ့၊ ကိုယ်က သူတို့အကော်အခဲကို မကူညီနိုင်လောက်အောင် ချို့တဲ့နေတာမှ မဟုတ်တာ”

“အဲလိုလုပ်လိုက်ရင် ငါက အမှားကျူးလွန်တဲ့သူ အပြစ်လုပ် တဲ့သူလိုလို့ စနစ်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ နင်စဉ်းစားကြည့်ပြီး ပန်းချီ”

နှိုင်းမရ ပြောတာလည်း မှန်နေတာပင်။ အပြစ်ကို ကျေအေး အောင်ငွေနှင့် လာဘ်ထိုးသလို ဖြစ်နေတာ သူမလည်း သိ၏။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမလုပ်ရင် သံသရာကျည်သွားနိုင်တာ၊ နှိုင်းမရ နားလည်ဖို့ကောင်း၏။ မှိုင်းမရမှ ဒါအိမ်သိမ်း ငြိမ်းဆန်နေလျှင် သူမကိုယ်တိုင် ပြေလည်အောင် လုပ်ပေးရမည်။

“နှိုင်းမရ နင်အပြင်ခဏထွက်ပေးပါလား၊ ငါခြူးရတီနဲ့ စကား လေးပြောချင်လို့”

“ဘာပြောမှာနဲ့ ငါက ရှောင်ထွက်ပေးရဦးမှာလဲ”

“နှိုင်းရယ် ငါတို့မိန်းမချင်းပြောမယ့် စကားကို နင်မသိအောင်

ချင်လို့ပေါ့၊ အခုငါပြောမှာ နှင်နှဲမဆိုင်ပါဘူး”

“ရှုပ်နေတာပဲကွာ”

“ဒီလောက်ရင်နေပြီ ဥစ္စာကို ဘာတွေရှုပ်ထားပြောနေတာလဲ နှင်မသွားရင် ငါတို့သွားမယ်နော်”

“သွားပြီဟာ မကြာနဲ့ ဘာမှန်းမသိဘူး”

မကျေမနပ်နှင့် မေပန်းချီကို နောက်ဆံတင်းလျက် ဆိုင်ပြင် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်နေမှ သူ့စောင့်နေသော နေရာ ကို မေပန်းချီရောက်လာသည်။ ပြဿနာစာစိန်ကို မြေရှင်းပြီး မပြေသည် သွားသည် ပိတ်အပြုံးကို မြင်လိုက်ရတာကြောင့် သူ့ရင်ပြုထက်သာသွား သည်။

“ဘာတွေပြောခဲ့တာလဲ”

“နှင်သိစရာ မလိုဘူး။ လာပြန်မယ်၊ အိမ်မှာ မယမင်း နို့တဲ့ မီးလောင်နေတာကို ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ”

“အိမ်ရောက်ရင် ဒီမိန်းမငါနဲ့တွေ့မယ်၊ ငါစိတ်ဆင်းရဲရတဲ့ အတိုင်းအဆအတိုင်း ပြန်ပေးအပ်ခိုင်းမှာ”

“ပွဲကြမ်းပြီး မပေါက်ကွဲနဲ့ နှင်မသည်း နှင့်အယ်ဒီမျက်နှာကို ထောက်ရမှာပဲ သားလိမ္မာမဟုတ်တောင် သိဘတ်တဲ့သူတွေ့ ဖြစ်သင့် တယ်”

“ဒီကိစ္စက ဒီမိန်းမကို နားလည်ပေးလို့ရတဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး

ပန်းချီ ငါ့ဘဝထစ်ခုလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်၊ နှင်သာ ဒီလို ကြိုးစားမပေးခဲ့ ရင် ခေလုနိမျောပြီ”

“အဲဒါကို နှင်နောင်တာရ ပြုပြင်သင့်တယ်နိုင်း၊ နှင်ကအရွဲတိုက် တာမဟုတ်ဘဲ နှင့်အဖေရဲ့ထုထွက်နေမှုဆိုက် အပေါ်မှာ နှစ်မျောပျော်ဝင်သွား တာ၊ လူတွေကို ဝရုဆိုက်ဘဲ နေချင်သလိုနေလာခဲ့တာ နှင့်အတွက် ဘာအတိုးအမြတ်တွေ ရသလဲ”

“ပန်းချီ”

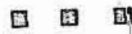
“ပြော”

“ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ငါ့ကိုအဲဒါနားလည်လွယ်အောင် ဘယ်သူမှ ဆုံးမသွန်သင်တာမျိုး မရှိခဲ့ဘူး။ ဝရုကျတော့မယ် ငါ့ဘဝကို ကယ်တင် ပေးလိုက်တာနှင်ပါ”

“နောက်ထစ်ခါ ဒီလိုကိစ္စမျိုး လိုက်ခြေရှင်းမပေးရရင် ငါကျေ နပ်ပါပြီ၊ ငါနှင့်ဆီကာတာမှ မအမျှလင့်ပါဘူး နိုင်း”

လေးနက်တန်ဖိုးရှိလွန်းသော စကားတွေအတွက် သူပြန်ပေး ဆပ်ခွင့်ရချင်သူသည်။ ဒီနေ့ရဲ့အဖြစ်ကို သူ့ဒီထစ်သက် မေ့နိုင်တော့မည် မထင်၊

နှင့်ကိုငါ့ဘာရဲ့ အလင်းရောင် မီးပြတိုက်လေး ဖြစ်စေချင်တယ် ပန်းချီရယ် ...။

အခန်း (၂၅)

“နိုင်းမရ ဘယ်ထွေးသွားနေပြန်တာလဲ မထီထွေး ကိုကြီးရယ်၊ ခုလိုကိစ္စတွေ ဖြစ်နေချိန်မှာ အိမ်ကပ်သင့်တယ် မိသားစုတွေ နီးနီးကပ်ကပ် တိုင်ပင်ပြီး ဟိုဘက်က ဘိုက်ခိုက်လာနိုင်တာတွေကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ကိုကြီးသားက ယမင်းကို အကောင်းမမြင် နားလည်မပေးနိုင်တော့ ယမင်း ဝမ်းလည်းနည်းထယ် သိလား ကိုကြီး။”

“ယမင်းလေး”

ယမင်းမျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်တွေ ဖြစ်လိုက်ရသည်နှင့် ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပေ။ ယုံ့လေးကို ပြောကပ်နှစ်သိဒ္ဓိကာ အနမ်းလေးဖြင့် နှစ်သိဒ္ဓိ လက်ကလေးကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်၍ နှစ်သိဒ္ဓိ ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ ပျာယာခတ်သွားခဲ့သည်။

ယမင်းက ရှင်းနိုးချင်ပေမယ့် သားက သူ့စိမ်းဆန် အကောင်း မမြင်တော့ ယမင်းကို အားနာလှသည်။

ဝင်ကယ်ဆို အဖေချစ်မိန်းမဟာ မိသားစုဝင်ပဲ မဟုတ်လား။ ဆိုးတိုင်းပင် ကောင်းတိုင်းပင် နာခံသင့်တာလည်း နာခံလို့ ပြုပြင်စရာ ရှိလည်း ပြုပြင်သင့်သည်။

“ကိုကြီး”

“ဟင် ပြောလေ ယမင်းလေး”

“ယမင်းအဖေတို့ အိမ်ပြန်နေရမလားဟင်၊ အဲဒါမှ နိုင်းမရ ကော့နှစ်နိုင်မယ် ထင်တယ်၊ ယမင်းကိုမြင်တိုင်း သူ့ဒေါသထွက်နေတော့ ကိုကြီးလည်း အနေအထားကျွမ်းမှာပဲ”

“အား ဘာလို့သွားနေရမှာလဲ၊ ယမင်းက ကိုကြီးမြတ်မြတ်နိုးနိုး လက်ထပ်ထားမှာမို့နိုး၊ သူ့လက်မခံချင်လည်း လက်ခံရမှာပဲ၊ မခေါ်ချင်လို့ဆိုတယ်၊ မခေတ်ချင်လို့မရဘူး၊ ဒါကို သားနားလည်အောင် ကိုကြီး ပြောမှာပဲကွာ”

“ကိုကြီးရယ် ယမင်းကို မိသားစုဝင်လို့ သူ့တစ်သက်လုံး လက်ခံမှာပဲ၊ ကိုကြီးကမှ သူ့အဖေနေရာဝင်လာတာလို့ အသိအမှတ်ပြု မပေးတာ”

“ဟင် ကိုကြီးက”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုကြီးမိန်းမထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ယမင်းရဲ့”

ဆင်မယ်ဆို ကိုကြီးလုပ်ငန်းတွေကိုလည်း မယင်းနာမည်ရော ထည့်ပေး
မယ်ဆိုပြီး ကိုကြီးဘာတစ်ခုမှ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး ငြီးတော့ ဖွဲ့တက်မယား
အဖြစ် ကိုကြီးဘယ်နေရာတွေ ခေါ်သွားပြန်ပြီလဲ”

“ဪ ဝါက အခြေအနေပေးအေးလို့မို့ ညှိပိပစ္စည်းတွေက
လည်း သားအခန်းထဲမှာ ထားခဲ့တာကွ သားနာမည်နဲ့ လွှဲပြောင်းပေး
ခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သားကိပ်ပေးခဲ့တာလေး ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်က
သားကငယ်သေးတော့ သူ့ကိုပေးခဲ့တာလား ကျွန်နေခဲ့တာလား သူ့သေ
ချာ နားမလည်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကိုကြီး အသုံးပြုလို့လည်း ရတာပေါ့”

ဒါကိုတော့ ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ ကဟုာကသီပင် ခေါင်းညှိတ်ထဲထည့်

“ဟိုတစ်ခါ လုပ်ငန်းအတွက် ထုလို့တော့ မာမီပစ္စည်းတွေ
ရှိနေတာ အဲဒါကိုရောင်းပြီး အသုံးပြုပေါ့၊ မာမီက ဟိုမှာ သူ့မိသားစုနဲ့
သူ့ချမ်းသာကြွယ်ဝနေတာ လာယုမှာမှ မဟုတ်တာတဲ့ ဒါပေမဲ့ ဒီဘက်က
အဆင်ပြေသွားတော့ ကိုကြီးလည်း မပျူခြမ်းပါဘူး”

“အခုရော”

“ကဲ ယမင်းလေး ဝတ်ချင်တာသိဆိုလည်း ကိုကြီး ယူပေးပါ့မယ်
ကွာ၊ မနက်ဖြန် ကိုသိန်းထိုက်သာအလေး မင်္ဂလာဆောင် သွားအခုနိုတော့
ဝတ်ခဲ့လေနော်၊ နေဦး သားရှေ့မှာတော့ မဆင်မချင်ထင်လို့ မပြန်အေး
ဘူးထင်တယ်၊ သူ့မာမီဟာတွေ ယမင်းဆီပေးလိုက်တာသိရင် သား

ပြဿနာရမှာ”

“ဟင်း ဟင်း အဲဒါတော့ စိတ်မပူပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်၊ ယမင်းမှာ
ကိုကြီးဝယ်ပေးထားတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေလည်း ရှိနေတာ၊ အဲဒါတွေ
ဝတ်ပြီး ဟိုတာကို သိမ်းထားမှာပေါ့၊ နှိုင်းမရ စိတ်မဆင်းရဲရအောင်
ယမင်း ဆင်ခြင်ပေးရမှာပေါ့ ကိုကြီးရယ်”

“ယမင်းလေးရယ် လိမ္မာလိုက်တာ သားနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကွမဖြစ်အောင်
အခုလို ထိန်ချုပ်ရှောင်ပေးတာ ကိုကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လာ ယမင်း
သားအခန်းထဲ သွားရှာရအောင်”

“အဟွန် ကိုကြီးရွှေကသွား”

“လာပါကွာ၊ အတူတူသွားတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ”

ကြည့်ရှုပိတ်တော့ဖြင့် တစ်ယောက်ခါးတစ်ယောက်ဖက်တွယ်၍
နှိုင်းမရအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ရတနာဘူးလေးက သိပ်ကြာကြာ
မရှုလိုက်ရပါ၊ အိမ်ထုနုတင်သားက စာကြည့်စားပွဲ အံဆွဲအတွင်းမှာပဲ
ရှိနေသည်။

ထိုရတနာဘူးလေးကို ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ ဖွင့်ပြလိုက်သည်နှင့်
ယမင်း မျက်ဝန်မျှား လိုချင်လောဘကြောင့် တလက်လက်တောက်ပ
သွားလေသည်။

“အများကြီးပဲနော် ကိုကြီး နှိုင်းမရအမေ ဒါတွေ ယူပသွားတာ
ဟိုထဲရော”

“သူ့သားနောင်ရေးအတွက် ထားခဲ့တာ၊ ကိုကြီးအရည်အချင်းကြောင်း သားဘဝတိုးတက်အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သူ့သိတယ် ညှိဖိက မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားတွေ ကျွန်ုပ်တို့မိတယ်”

“ကိုကြီးလည်း နှိုင်းမရအတွက်ပဲ အလုပ်လုပ်နေတာ မဟုတ်လား”

“သူ့မိထားခဲ့တာကို မပျောက်ပျက်ရုံပဲ။ ဒီထက်အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့အစွမ်းအစတွေ မရှိခဲ့ဘူး။ ပြောရရင် ကိုကြီးက အပျော်တွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့တာ”

“သူ့အမေ ဘာကြောင့်ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ တွေးပြီး နောင်တရနေတာလား”

“သူနဲ့ကွာရှင်းရလို့ နောင်တဆိုတာတွေ မရှိပါဘူး။ အချစ်မပါဘဲ မိဘတွေကြောင့် လက်ထပ်ဖြစ်တယ်။ သူ့က တိုကြီးကို ငိုင်းလုံးတစ်ယောက်၊ သူတို့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ မက်မောလို့လက်ထပ်တယ်။ ဒီလိုပဲထင်ခဲ့တာ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကိုကြီးကို နှိမ့်ချထက်ခတ်တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနကိုအမြဲတမ်း ခံရခက်အောင်ထိုးဆွဲ ရိုက်ပုတ်နေခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးမသာယာတော့ ကိုကြီးအပြင်မှာ အပျော်ရှာတယ်။ ဘယ်သူမှန်လို့ ဘယ်သူမှားလဲ ကိုကြီး မတွေ့အထော့ဘူး။ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကိုယ်လုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့ကွဲတာ”

ဦးမင်းထွဋ်ဆွေဆိုမှာ နောင်တဆိုတာတွေ မတွေ့ရတာကြောင့်

ယမင်း စိတ်အေးသွားရသည်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ပြီးမှတော့ အရင်မိင် မကို တမ်းတာအောက်မေ့နေတာမျိုး မဖြစ်စေချင်။

မိမိကိုပဲ ဦးစားပေးစေ ချစ်စေချင်တာ၊ ဘဝမှာ မဝတ်ဘူးမဝားဘူး။ မခံစားဘူးသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပေးစွမ်းနိုင်သော ဦးမင်းငွေရိုသေ့နှင့် အိမ်ထောင်ရေး ဖြိုကွဲတာမျိုး မဖြစ်ချင်တော့ပါ။ ကြင်နာယုယခံရတာကိုလည်း သာယာမက်မောနေတတ်ပြီ ဖြစ်သည်။

“ကိုကြီး ဒီပတ္တမြားလည်ဆွဲလေးက ယမင်းနဲ့ လိုက်မယ်ထင်တယ်။ ယမင်းကို ဝတ်ပေးပါလားဟင် မုန်ထဲမှာ ကြည့်ချင်လို့”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲသွားရင် ဝတ်ပဲ။ ယမင်းလေးကို ငွေထုတ်ပြီး ကြွားရမယ်”

“ဟင်း ဟင်း ကိုကြီးက ပြောတော့မယ်”

နစ်ယောက်သား ကြည့်နူးနေကြသည်မို့ အခန်းဝပျာ နှိုင်းပရုပ်ကြည့်နေတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြ။ မျက်ခန်းအိမ်မှာ မျက်ဂုဏ်တွေ ခပ်ခိုင်းလျှော်၊ နာကြည်းမှုများဖြင့် တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာနေတာလည်း သတိမထားမိကြ။

“ဗြန်း ခွမ်း”

“ဟာ သား”

“နှိုင်းမရ”

အိပ်ရာခုတ်ပေါ်က ရတနာဘူးလေးကို ဆွဲလှဲလှဲပေါက်

ပစ်လိုက်၍ ဦးမင်းထွဋ်ဆွေနှင့် ယမင်း အံ့အားသင့် ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သိပ်ပျော်နေကြတယ်ပေါ့၊ ဒေါ်ယမင်း ကျွမ်းကို ဒါကြောင့် ဖယ်ထုတ်ဖို့ ချောက်တွန်းလိုက်တာလား”

“သား မင်းဘာပြောတာလဲ”

ဒေါ်သတကြီး အော်လိုက်သော နှိုင်းမရစကားကို ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ နားမလည်။ ယမင်းက သူ့ခိုးလှူမိသွားသလို မျက်လုံးလေးပြူးလည် နေသည်။

“မိန်းမယုတ်ဆိုတာ အခုမှ သေချာသိသွားတယ် ဒေါ်ယမင်း၊ ခင်ဗျားအောက်တန်းစား ပိသပါပေတယ်”

“သား”

“ရှိုင်းတယ်ဆိုလည်း ဒယ်ဒီသားဘို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ဒီလိုဒီနိုမယုတ်က သားထက်တန်ဖိုးကြီးတယ်ဆိုရင် သားဒီအိမ်က ဆင်းသွားပေးမယ် ဒယ်ဒီ”

“သား သားရယ် ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ဒယ်ဒီကိုပြောပြပါဦး သားက ဘာတွေ ဖြစ်လာမုန်းသိသိဘဲ ဒီလိုကြီး သွေးဆူတော ဒယ်ဒီ ဘယ်လိုနားလည်ရမှာလဲ သားအာမီပစ္စည်းတွေ ယမင်းကို ဝတ်ပေးနေလို့လား သား၊ ဒါက ခဏတာပါ”

“မဝတ်ဘူး မစားဘူးလို့ လောဘနဲ့ မက်မာတာကိုနားလည်”

ပေးလို့တယ် ဒယ်ဒီ၊ တောက်ကျစ်စဉ်းလဲ ယုတ်မာတာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပေးလို့မရဘူး”

“အကြောင်းအရင်းကိုပြော သား၊ ဒယ်ဒီကို ရှင်းအောင်ပြော”

“ဒယ်ဒီ မိန်းမက သားကိုခြူးရတီနဲ့ရအောင်လုပ်ပြီး ဖယ်ထုတ်ဖို့ ခြူးစားတာ”

“နှိုင်းမရ နင်လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

“ခြူးရတီနဲ့ ကျွပ်တို့တွေ ခဲ့ပြီးပြီ သူ အကုန်ပြောပြလိုက်ပြီ ဒေါ်ယမင်း၊ ယောက်ျားရှိတဲ့ ခြူးရတီကို အညွှာကိုင်ပြီး ကျွပ်ကို ခြိမ်းခြောက်နိုင်တာလေး ငွေကိုတော့ခင်ဗျားပေးမယ်၊ လူကိုရအောင် ယူဆိုဟား ခင်ဗျားက ထမင်းခံကျွေးတဲ့လက်ကို ပြန်ကိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ကျွပ်အိမ်မှာနေ၊ ကျွပ်တို့ကို မှီခိုကပ်စားနေပြီး အောက်တန်းစားစိတ်နဲ့ ယုတ်ညံ့နေတာ”

“ပြောနဲ့ နင်အဲလို မပြောနဲ့ နှိုင်းမရ၊ ရင်ရဲ့ပေ့ပွက်ကလေးကချေဆန်တဲ့ အပြုအမူက ငါ့ညီမနဲ့ မတန်လို့”

“ဘာ ဟား၊ ဟား ဟား”

နှိုင်းမရ ယမင်းအပြောကို လှောင်ပြောင်သရော်၍ အော်ရယ်ချင်လိုက်သည်။ ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်နေတာဖို့ ယမင်း ကြောက်နာနာနာ ငြင်းနေတာ၊ ခြူးရတီအကုန်ပြောပြလိုက်ပြီ သို့မဟုတ်တော့ သူမ ပြောပေါက်ပိတ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ အခု နှိုင်းမရ ဘာပြောပြော

လည်စင်းပေးရတော့မည် အဖြစ်ပင်။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားညီမနဲ့ မတန်လို့ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားလို အောက်တန်းစား မိန်းမတစ်ယောက် ကျုပ်အယ်ဒီနဲ့တန်လို့လား။ ခြူးရတော့ တော့ပြောလိုက်တယ်။ နှင့်အတူတူပဲ ဂျာမေးနားကလေးဟုတ် မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ခင်ဗျားလည်း အယ်ဒီကို မကောင်းတဲ့လူမို့ ခင်ဗျားနဲ့တန်တယ်ထင်ပြီး ရအောင်ယူခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောပါ။ နှိုင်းမချ၊ နှင့်အယ်ဒီကို ဝါးလေးစားအားကိုးမှုတွေနဲ့ ယုံခဲ့တာပါ။ ငါ့ဘဝကို ပြောင်းလဲပေးနိုင်တဲ့ သူအဖြစ် ငါအမြဲတန်ဖိုးထားနေတာပါ”

“ဪဟော် မဟုတ်လား ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့ ဘဝကနေလာလို့ လောဘကို မသတ်နိုင်တာပေါ့။ ကျုပ် မာဒီထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း အပိုင်သိမ်းတယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ငရဲတွင်းထဲတွန်းချဖို့ ကြံစည်တယ်အယ်ဒီ”

“ပြော ပြောပါ သား”

“သားကို စွန့်ပစ်မလား။ ဒီမိန်းမကို ကွပ်ရှင်းမလား”

“အယ် အယ်ဒီ ဖြေရှင်းဖို့မယ် သားရယ်။ ယမင်းတို့သေချာပေးပြီး”

“ဒီမိန်းမရဲ့ ပလီပလာ ကုလီကုမ္ပဏီကားတွေ အယ်ဒီ ယုံနေပါ့မလား။ သားတစ်ယောက်ကို ဒီလိုလုပ်ရပ်တွေလုပ်တာ အယ်ဒီ နာကျင်

ပေးနိုင်ဘူးလား”

“သာသနာ အယ်ဒီယမင်းနဲ့ စကားပြောဦးမယ်။ ယမင်းလား”

ယမင်းလက်ကို ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ ဆောင့်ထွေခေါ်လာခဲ့သည်။

ယမင်းကို ငယ်ရွယ်သွက်လက်သူမို့ အလိုလိုက်ချစ်ပေမယ့် သားဘဝထပ်ရလုံး နစ်မြန်းအောင် ကြံစည်တာတွေ နားလည်မပေးနိုင်ပေ။ ငါ့ဘဝတော့ သားသမီးအတွက် ရပ်တည်ရမည်မို့...။

အခန်း (၂၈)

“မင်းဆုံးဖြတ်ပါ။ ငါ့ကွာရှင်းလိုက်တဲ့အတွက် မင်းနှစ်နားကြ၊ ဘယ်လောက်လဲချင်လဲ။ ငွေလား၊ လုပ်ငန်းတွေလား။ ငါ့အကုန်ပေးမယ်”

“ကိုကြီး၊ ကိုကြီးအဲလိုပဲဖြေပါနဲ့ ကိုကြီးရယ် ယ ယမင်းမှာ၊ ပါတယ်။ ယမင်း နှိုင်းမရကိုလည်း တောင်းဆန်းပါတယ်။ ကိုကြီးကိုလည်း တောင်းဆန်းပါတယ် ကိုကြီးရယ်”

“လွန်သွားပြီလေ ယမင်း၊ မင်းကို ကိုကြီးအခုနဲ့ချစ်ခဲ့ ဖြတ်နဲ့၊ ခွဲပါတယ်။ အလိုလိုကိုဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့တာလည်း မင်းသိနေမှာပါ။ ကိုကြီး မျှော်လင့်တာက သားနဲ့အဆင်ပြေဖို့ပဲ”

ဦးမင်းထွဋ်ခွေ သွေးအေးလေးနက်စွာ ပြောတော့ ယမင်း မျက်ရည်ကျသည်။ လက်ထုပ်ချီကာ ဦးမင်းထွဋ်ခွေရှေ့မှာ တိုင်ချပြီး

“ယမင်း သိပါတယ်၊ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှိုင်းမရ

ကျမ်းစာ

ရှိုင်းရှိုင်းပျံ့နှံ့သက်သံတာကို ယမင်းအာသာတ တားမိသွားတယ်။ နှိုင်းမရ ဒီအိမ်ထောင်ကျသွားရင် ယမင်းနဲ့ကိုကြီး ဒီအိမ်ကြီးမှာ အေးအေးဆေးဆေး ထွက်ပျော်ခွင့်ခွင့် နေရမယ်လို့တွေးပြီး”

“မင်း တစ်ကိုယ်ကောင်ဆန်တာပဲ ယမင်း၊ သားကရော မိသားစုဝင် မဟုတ်တူလား။ မိသားစုဆိုတာ အတူပျော်ခွင့်ဖို့ နားလည် မှုတွေပေးရမှာ စည်းလုံးရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ယမင်း၊ နားလည်ပါပြီ ယမင်းသိပါပြီ ကိုကြီး ရယ်။ ယမင်း ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲဟင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“မင်းဘယ်လို တောင်းပန်ထောင်ပန် ဘာလုပ်ပေးပေး သားက ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါဆို တိုကြီးက ယမင်းကို ကွာရှင်းတော့မှာပေါ့နော်”

“ငါ့မှာဆုံးဖြတ်ရမှာ နှစ်ခုပဲရှိတယ်။ မင်းနဲ့ကွာရှင်းပယ်လိုက် သားနဲ့ဒီအိမ်မှာ အခင်လို နှစ်ပယောက်တည်းနေရမယ်။ မင်းနဲ့ ပကတိကွာရှင်း ဘူးဆိုရင် သား စိတ်ပြေအောင် မင်းကိုခေါ်ပြီး ဒီအိမ်ကဆင်းပျံ့ပေါ့။ သူ့ကျေနပ်လို့ပေးလိုက်ရင် ငွေအနည်းအကုန်ပဲ။ ဒါမှမဟုတ် လုပ်ငန်းတချို့ ထဝက်လောက်ပေါ့။ သား အပြိုင်ငြင်းငြိမ်း ငါ ဘာမှ မှုလာမှာမဟုတ်ဘူး”

ဦးမင်းထွဋ်ခွေရဲ့ ပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ယမင်း ကလန်ကဆန် မလုပ်ပုံတော့ပေး။ နှစ်နားကြော့ပျံ့ပြီး တစ်ခုလပ် တစ်လင် ကွာ အပြစ်တော့ အရောက်မခံချင်တော့။

ကျမ်းစာ

အဆင်မပြေပျက်ပြူး ချီတိုသောဝတ်ကိုလည်း ပြန်မထွားချင်။

“တိုကြီး နှိုင်းမရ ကျေနပ်အောင် ကိုကြီးနဲ့သမင်း နီးဆင်ပေါ့က

ဆင်းသွားကြမယ်။ နှိုင်းမရ ငြိုငြင်မခံရဘဲအောင် သာပစ္စည်းဥစ္စာမှလည်း မယူခဲ့ပါနဲ့။ တိုကြီးနဲ့သော ကျွေးမွင်းပါရစေနဲ့ တိုကြီးရယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ တွေထက် ကိုကြီးတို့ပဲ ယမင်း။ ပိုပြီးတော့နီးနီးထား မက်ပေးပါလည်း နဲ့ ယမင်းရဲ့ သစ္စာတရားပါ။”

ရှိန်ကသာ ပြောနေသည်မှာ ဦးမင်းထွဋ်အဖွဲ့ သက်ပြင်းဆူမီးသည်း ကိုယ်လည်း ဝှန်ခွာနိုင်လို့အတွက် မဟုတ်ပါ။

သားအတွက်ကြောင့် အဝင်ပီသချင်လို့ ဒီလိုပြောလိုက်ရတာ။

“ကဲ ယမင်း ဒါဆိုလည်း အထုပ်ထုပ်နီးပြင်ထား တိုကြီး နေစရာ တိုက်ခန်းတစ်ခုခု ထုန်းဆက်နံစမ်းလိုက်ကိုးမယ်။”

“ဟုတ် ဟုတ်ကို ကိုကြီး။”

ယမင်းကိုပြောခဲ့ပြီး သားအခန်းဆင်းကို ခြံနဲ့သီလာခဲ့သည် နှိုင်းမရက အိပ်ရာထင်အင်္ဂါမှာ တန့်လန့်ဖြတ် ထဲလျောင်းသွက်

“သား”

ခေါ်သံကြားမှာ ပြစ်သော်ကလည်း သားက ပြန်မထွေး ဘေးစောင်၊ ဝင်ထိုင်ပြီး သားဆံဖော်လေးကို ဖြူသပ်လိုက်သည်။

“ဒယ်ဒီ ယမင်းနဲ့ဒီအိမ်ပေါ့က ဆင်သွားပေးပြီးမယ်။ နှစ်ခု၊ ကြေးပေးပြီး ကွာရှင်းမယ်လို့ပြောတာ ယမင်းက လက်မခံလိုပါ။ ဘာ

ပစ္စည်းဥစ္စာမှ မယူခဲ့ခဲ့လို့လည်း ပြောပါတယ်။ ဒယ်ဒီ ဘာဆိုတာမှ ယူ မသွားပါဘူး။”

“ဟင်”

“လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း သားပဲ လွှဲယူလိုက်ပါ။ ဒယ်ဒီအဝေးက နေပဲ ကြီးကြပ်ပေးမယ်။”

ဒယ်ဒီ သားကို တစ်ယောက်တည်း ထားသွားရက်သလားလို့ မေးဖို့ သူ့လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ဆို့ပျောက်ကွက်နေသည်။ ဒယ်ဒီက ယမင်းကိုခေါ်ပြီး ဒီအိမ်က ဆင်းသွားမည်တဲ့လား။

“ဒယ်ဒီအတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့။ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့ရတယ်ဆိုပြီးလည်း ဝမ်းမနည်းပါနဲ့။ သားကိုဒယ်ဒီ ခဏခဏ လာကြည့်မှာပါ။ သားအဖော်ရအောင် သက်ပိုင်ကိုခေါ်ပြီးနေပေါ့ကွာ။”

ပြောစရာကုန်သွားသလို ဒယ်ဒီ ထရပ်လိုက်သည်အထိ သူ့ဘာ စကားမှမပြောခဲ့။ ဒယ်ဒီအူအခန်းထဲက ထွက်သွားပြီးလားဟု မှားစွင့်ရင်း မျက်စည်တူ၏။

နောက်မှ တံခါးပိတ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ ခေါင်းဖုံးကို ကွဲယူ ကာ နှုတ်ခွာမောက်ချစ် သူ ရိုက်ငိုလိုက်၏။

ရင်ထဲမှာ ဟာဘာလား၊ ဝမ်းနည်းတာလား။ အားငယ်တာလား။ ဘာနန်းမသိသော ဝေဒနာများဖြင့် သူ့ဟာ ငိုကြွေးခြင်းများပဲလား။

အခန်း (၂၉)

“မိပန်းချီ မိပန်းချီ အောက်ကို ဆင်းလာခဲ့ခမ်း”

မေမေအသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် မေပန်းချီ ထိတ်ပျာသွားရသည်။

မိဆိုသည် နှာခံစားကို ဆောင်ကြီးအောင်ကြီး၊ အော်လိုက်ပြီဆိုရင်တော့ ဒေါသအတိမ်အနက်ကို ဆန့်ကျင်ကြည့်လိုပင် ရနေသည်။

ဒီနေ့ နှိုင်းမရနှင့် ခြူးရတီကို သွားတွေ့နေလို့ အိပ်ပြန်နေနောက် ကျခဲသည့်အတွက် မေမေ ဝေါဟ်ကွဲတော့မည်လား။

နှိုင်းမရနှင့်အတူ သွားတာတော့ မေမေဘယ်လိုမှ မထိနိုင်။

“မိပန်းချီ”

“လာ လာပါပြီမေမေ”

ဘာမှန်းမသိသေး၊ပေမယ့် မေမေ့မျက်နှာ နှိပ်နှိပ်ခက်ထန်နေ

တာရို မေပန်းချီ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် မေမေအနားမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
မေမေက ဆောင်ခဲနဲထကာ တခြားခုံကိုနေရာ ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

တာမှမပြောသေးဘဲ သူမမျက်နှာကို စိမ်းနေအောင် အတန်
ကြာ ကြည့်ပြီးမှ

“ညည်း၊ တော်တော်သတ္တိကောင်း အစွမ်းအစရှိနေတယ်ပေါ့
ဟုတ်လား မိပန်းချီ”

“မေမေတော့တွေ ပြောနေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“ငါ့မကြိုက်တာကို ညည်းတာလုပ်ထားမိတယ်ဆိုတာ ညည်းကို
ညည်းမသိဘူးလား”

“ညည်း”

မေမေသိသွားပြီဟု ရင်မှာထိတ်ခဲ ဖြစ်ရ၏။ မေမေက စီးပွား
နေလုပ်ငန်းကြီးလုပ်နေသော မေမေ့ထက် ပိုပြီးထက်မြက် အမြင်အကြား
စူးရှောက်လွန်သည်။

ဒါပေမဲ့လည်း ယမင်းမိ သတင်းပေးတာဖြစ်မှာပါ။

“ညည်း၊ အိုကြာသွားသလို လူမိသွားသလို ကြောင်စိစိလုပ်မပြန်
ညည်းကိုငါ့မေးထားတာ၊ ညည်းဘာတွေလုပ်တယ်ဆိုတာ ငါမသိဘူး
မထင်နဲ့၊ ညည်းကအိမ်မှာတော့ ပြုံးစိစိ ရိုးခုံရိုးပန်း ဘာမှမလုပ်သလိုနဲ့

နှိုင်းမရအတွက်တော့ လူစွမ်းကောင်းကြီးပေါ့”

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ အပုန်တရား”

“မှန်မှန်မှားမှား၊ သူ့ကိုစွဲ သူ့ကဏ္ဍလေး၊ ညည်းကိုမထင်သက် ပါနဲ့လို့ ပြောထားတာညည်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ အခုတော့ သူ့ရဲ့အရှင်ထုပ် အတွက် ညည်းကတွေ့နေတောင် လိုက်ရှင်းပေးရတယ်ဆို၊ ကြားလို့ကောင်း ရဲ့လား၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“မေမေရယ် အဲလိုမှ လုပ်မပေးရင် နှိုင်း မကောင်းတဲ့မိန်းမ ကို ယူလိုက်ရတော့မှာ၊ သူများအမိဖမ်းတာ ခံရမှာမေမေ”

“မကောင်းတဲ့ကောင်က မကောင်းတဲ့မိန်းမရဲ့ အမိဖမ်းခံရတာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ ဒီလိုအတန်းအစားက ဖအေရော့ သားရော့ပီလို အတန်း အစားပဲရမှာ”

“သူ့အဖေယူထားတာ မေမေတူမပါ”

“ဪ ခါတော့ပြောတတ်သားပဲ မိပန်းမို့၊ ညည်းကရော ယမင်းလို အတန်းအစားလား၊ မပြည့်မစုံ ချို့တဲ့တဲ့ဘဝမို့ ကိုယ့်ဘဝကို ရောင်းစားမယ့်လူမျိုးလား၊ အေး အခု ယမင်းဘယ်လိုဘဝ ရောက်သွား ပြီလဲ ညည်း သိလား”

သူမ တကယ်မသိတာမို့ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်ချိန်မှာ မေမေနှုတ် ခမ်းလေ တွန့်ကွေးမဲ့ရွဲသွားသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ရွံရှာစက်ဆုပ်နေ သည့်ပုံစံ။

“ညည်းအကောင် အောက်တန်းစားက သူ့အဖေနဲ့ယမင်းကို နှင်ချလိုက်ပြီတဲ့ အခုအိမ်မှာမရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်ကိုဆင်းသွားကြလဲ မယ်

သူ့”

“ဟင် ယမင်းသို့ မနို့တော့ဘူးပေါ့”

နှိုင်းမရ တစ်ယောက်တည်း၊ အထီးကျန်အားငယ်နေတော့မှာ ပဲဆိုသည်ထာတွေ့နှင့် မေးလိုက်မိတာ၊ ဘာကြောင့်နှင်ချတဲ့အယ် ဖြစ်သွား သလဲဆိုတာတော့ သူမ သဘောငေါက်လိုက်သည်။

“ဒီလို အချိုင်းအရိုင်း လူရွာလူပွေအတွက်များ အချိန်ကုန်ပဲ၊ တွေကုန်ခံရတာ ချစ်ပါရဲ့၊ ဖိတ်စွဲ မောင်ညာဏ်လင်းသီရင် ကိုယ့်သိက္ခာ အယ်လောက်ထိချိုက်သွားလဲ၊ အထင်သေးခံရမလဲ”

“အခု နှိုင်းမရ ဒီလိုဖြစ်အောင် မေမေတူမလုပ်တာ ပေပေ”

“ဘာ ယမင်းက”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ တွေ့ရာကြားရော၊ အထက်ပေပဲ ကို သူ့က ပြောရင်းပေးပြီး ယောက်ျားချိုတဲ့ မိန်းမကို နှိုင်းမရရဲ့ လက်ထပ်ရ အောင် ငွှင်ဆင်လိုက်တာ၊ တကယ်တမ်းက နှိုင်းမရ ဘာမှသိတာမဟုတ် ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် နှိုင်းမရက နာကြည့်မပြီး အိမ်ငေါက်ခင်မျှတဲ့ မယ် ပြဿနာတွေ ကြုံသွားတာဖြစ်မှာ”

“ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ညည်း မသိတာကို ပရိုပါလား ဝိပန်းမို့၊ ညည်းကို မောင်ညာဏ်လင်းနဲ့ စေ့စပ်ရုံးကူးချိန်ပျော်ပေးနေတော့တဲ့ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်မယ်”

“ပေပေ”

“ဘာစောဒကမှပတက်နဲ့ ဒီအထိုင်းလွှတ်ထားရင် ဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်နေဦးမှာ။ ကာမပိုင်လင်ရှိတဲ့အထိ ပြစ်နေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ညည်းအပြစ် ညည်းခံတော့ပေါ့။ ငါ့အသက်နဲ့ရှင်းပစ်မယ်နော် မိပန်းချီ ညည်းပြုပြန်မှတ်ထား”

ပြောပြီး ကားနဲ့အပြင်ထွက်သွားတော့ သူမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သည်။ ငိုချလိုက်ချင်သော်လည်း ရင်ထဲမှာ ထင်းကျစ်စွာ မျက်စိညှို့ တွေကမထွက်။ အသံကုန်အော်ပစ် လိုက်ချင်သော်လည်း လည်ချောင်း ထဲမှာ ဝေဒနာတွေ တစ်ဆို့လျက် ရှိနော်သံပင် ထွက်မလာ။

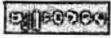
“မေပန်းချီ”
“ဟင်”

ကိုညာဏ်လင်းက ဘယ်ကရောက်လာမှန်းအထိဘဲ သူမရှေ့က ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မျက်စိညှို့မထွက်သော်လည်း မျက်နှာတွေကို ပွတ်သပ်သုတ်မိ၏။

သူမနဲ့မေမေပြောနေတာတွေ ကြားသွားပြီလားမယ်၊ မျက်နှာက ပကတိတည်ငြိမ်လျက်။

“မေပန်းချီ အရမ်းပီတိပင်ပန်းနေလား”
“အားနာပါတယ် ဟို”

“ဘာလို့ကိုယ့်ကို အားနာရမှာလဲ၊ ဒီကိစ္စတွေ ကိုယ်မရောက် ခင်တည်းက ပတ်သက်မှုတွေ မဟုတ်လား။ နှိုင်းမရ အကျွန်ုပ်အစိုက်တွေ

မကြိုက်လို့ နှိုင်းမရနဲ့ မပတ်သက်အောင် ညေးနိုးချီမေမေက စိတ်မေတ္တာ ခွဲစီးစဉ်တယ်။”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်းမေမေ့ကို မဆန့်ကျင် ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့လေ”

“နှိုင်းမရအပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်ကို ကျွန်တော်နားလည်ပါ တယ်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာထက် အချစ်ကြောင့် မေပန်းချီ ဂိုဏ်း ခံစားနေ ရတာ”

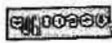
“အချစ် အချစ်ဆိုတာတော့ နှိုင်းမရနဲ့ကျွန်မကြားမှာ မရှိပါ ဘူး”

သူမတော့က ပြက်လုံးမဟုတ်ပါဘဲ ကိုညာဏ်လင်းဘာကြောင့် ရယ်လိုက်မှန်းမသိ။

“အချစ်ဆိုတာ နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်သူတာထက်မှ အချစ်လို့ ခေါ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မမြစ်နိုင်မှန်းသိလို့ ပျိုသိပ်နေရတာလည်း အချစ်ပါပဲ”

“ကိုညာဏ်လင်း ပြောချင်တာက”
“နှိုင်းမရကို မေပန်းချီ ချစ်နေတယ်”

“ဟင်အင်း မဟုတ်ဘူး”
“နှိုင်းမရကလည်း မေပန်းချီကို ချစ်နေတယ်”
“မမြစ်နိုင်ဘူး မဟုတ်ပါဘူး”

သူမရဲ့ ဖျာပျာသလဲ ငြင်းဆန်မှုကို ဉာဏ်သင်း လက်မခံ
ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်ပင် မေပန်းချီကို ပြုံးကြည့်ပြီး

“ကိုယ့်ရင်ထဲရှိတာကို ပွင့်လင်းလို့မရတာ ခိုပြီးဆင်မန်းတယ်
ဒါပေမဲ့ မေပန်းချီကို မဝေဖန်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ထင်မြင်ချက်ကလည်း
မှန်ချင်မှမှန်နိုင်မယ်။ ထားပါ မေပန်းချီ၊ ဝန်မခံချင်တာကို ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ။ ဟို အန်တီက ကိုယ့်လက်ထပ်ဖို့ အမြဲနဲ့ဆုံး စီစဉ်မယ်လို့ပြောသွား
တယ် မဟုတ်လား။ မေပန်းချီ သဘောက”

“မေမေဆန္ဒကို ကျွန်မ လွန်ဆန်လို့ မရပါဘူး။ ကိုညာလင်လင်းကို
အားနာပေမယ့် ကျွန်မဘယ်လိုပြောရမှန်းလည်း မသိဘူး”

“အဟင်း ရပါတယ်။ အဲ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တာပဲ။ နိုင်မစ
နဲ့မေပန်းချီ၊ တကယ်တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သွန်နေကြတာ မဟုတ်
ဘူးဆိုရင် နည်းနည်းဆင်ခြင်ပေးပါ”

“ရှင်”

“ကိုယ်လည်း ယောက်ျားဆိုပေမယ့် ဒူတိုထတ်တယ်လေး၊
ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက တခြားယောက်ျားလေးတို့ အချိန်
မရွေး သွားတွေ့လိုက်၊ သူ့အတွက် သိက္ခာတွေ့မဲ့ကွက်နိုင်တာ ဖြေရှင်းပေး
လိုက်ဆိုတာတွေက ကိုယ့်စိတ်ကို ကသိကအောင် ခနောင့်ဝနင်း ခြိပ်ခေ
တယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ဆင်ခြင်ဖို့ ပြောချင်တာ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ဒါက
မေပန်းချီ ကိုယ်တိုင် နှိုင်းမရကို ပြောစေချင်တာ”

“ဘာ ဘာဆိုပြောရမှာလဲ”

ဘယ်လိုတင်းကျပ်မှုတွေဖြင့် ချုပ်ကိုင်ချင်လို့လည်းဆိုတာ ရင်
မှာ ကာထုန်ကယင် အထိတ်တလဲနဲ့

“ကိုယ်နဲ့မေပန်းချီ ဒီထက်ဆင်းနီးဖို့ အမြဲနဲ့ဆုံးကြားစားရမယ်
မဟုတ်လား။ အဲဒါတို နှိုင်းမရ ကလေးကလား။ မနောင့်ယုက်စေချင်ဘူး။
ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ မေပန်းချီကို မဆက်ဆံစေချင်ဘူး။ ဒါဟာ မေပန်းချီ
ဂုဏ်သိက္ခာ နှစ်ဖက်စီဘာဆိုက်အဝန်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်ပါ။ မေပန်း
ချီ နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ”

“မတွေ့ပေမီနဲ့ မြတ်မသာ၊ မလှင်ဒါနဲ့ နှိုင်းမရ ဘယ်လိုလူမျိုး
လည်းဆိုတာ ကိုယ်သေချာမိတာ မသိဘူး။ ကြားနေရတာတော့ တကယ်
ဝေဖန်ပဲ။ ဒီလိုလူမျိုးကို မေပန်းချီအဖေ လက်မခံနိုင်တာတော့ မဟုားဘူး
ထွ”

“အဲဒါတွေ ပြောပနေပါနဲ့။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မလမ်း၊ ကျွန်မ
လျှောက်ဆုပ္ပာယ်၊ ကျွန်မအချိန်သားဆုံးတစ်ခုတော့ ဝန်ခံပါရစေ။ ဘယ်သူက
မှ အကောင်းမမြင်တဲ့သူကို ကျွန်မနားလည်တယ်။ မေးမအားပေးချင်တယ်
သူကမိဘကံမကောင်းဘူးလေ။ မအောက သူ ငယ်ငယ်လေးထဲက ထား

သူမရဲ့ ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆန်မှုကို ဉာဏ်လင်း လတ်မာ ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်ပင် မေပန်းချီကို ငြိုးကြည့်ပြီး

“ကိုယ့်ရင်ထဲရှိတာကို ပွင့်လင်းလို့မရတာ ပိုပြုံးပင်ပန်းဘာမှ ဒါပေမဲ့ မေပန်းချီကို မဝေဖန်တော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့ထင်မြင်ချက်ကလည်း မှန်ချင်မှမှန်ခိုင်မယ်။ ထားပါ မေပန်းချီ ဝန်မခံချင်တာကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ” ဟု အနိတ်က ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ဖို့ အမြဲနဲ့ဆုံး စိတ်ဓာတ်ပြောသွားတယ် မဟုတ်လား။ မေပန်းချီ သဘောက”

“မေမေဆန္ဒကို ကျွန်မ လွန်ဆန်လို့ မရပါဘူး။ ကိုဉာဏ်လင်းကို အားနာပေမယ့် ကျွန်မဘယ်လိုပြောရမှန်းလည်း မသိဘူး”

“အဟင်း ရပါတယ်။ အဲ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ နိုင်ဆင် နဲ့မေပန်းချီ တကယ်တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခွဲနေကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် နည်းနည်းဆင်ခြင်ပေးပါ”

“ရှင်”

“ကိုယ်လည်း ယောက်ျားဆိုပေမယ့် အူတိုတတ်တယ်လေ။ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးက တခြားယောက်ျားလေးကို အချိန်မရွေး သွားတွေ့လိုက်၊ သူ့အတွက် သိက္ခာတွေမထွက်နိုင်ဘဲ ပြောရင်းပေးလိုက်ဆိုတာတွေက ကိုယ့်စိတ်ကို ကသိကအောင် စေ့နောင်စေ့နင်း ဖြစ်ပေတယ်”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့”

“ဆင်ခြင်ဖို့ ပြောချင်တာ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ဒါက မေပန်းချီ ကိုယ်တိုင် နှိုင်းမရကို ပြောစေချင်တာ”

“ဘာ ဘာကိုပြောရမှာလဲ”

ဘယ်လိုတင်းကျပ်မှုတွေဖြင့် ချုပ်ကိုင်ချင်လို့လည်းဆိုတာ ရင်မှာ ကာဆွဲကလေး အထိတ်တလန့်။

“ကိုယ်နဲ့မေပန်းချီ ဒီထက်ရင်းနှီးဖို့ အမြဲနဲ့ဆုံးကြိုးစားရမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကို နိုင်ဆင်ရ ကလေးကလား မနှောင့်ယှက်စေချင်ဘူး။ ပိုင်စိုဆိုင်နင်းနဲ့ အမေပန်းချီကို မဆက်ဆံစေချင်ဘူး။ ဒါဟာ မေပန်းချီ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ နှစ်ဖက်မိတ်အသိုက်အဝန်းရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်ပါ။ မေပန်းချီ နားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ”

“မတွေ့ပေမီနဲ့ မပြတ်မသား မလုပ်ပါနဲ့။ နှိုင်းပရ ဘယ်လိုလူမျိုးလည်းဆိုတာ ကိုယ်သေချာတော့ မသိဘူး။ ကြားနေရတာတော့ တကယ်ပဲ ငမ္မေ့ပါ။ ဒီလိုလူမျိုးကို မေပန်းချီအမေ လက်မခံနိုင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ကျွန်မလည်း ကျွန်မလမ်း၊ ကျွန်မလျှောက်ရမှာပါ။ ကျွန်မအချို့သားဆုံးတစ်ခုတော့ ဝန်ခံပါရစေ။ ဘယ်သူကမှ အကောင်းမြင်တဲ့သူကို ကျွန်မနားလည်တယ်။ ဖေးမအားပေးချင်တယ် သူကမိဘကဆင်ကောင်သားလေ။ မအေက သူ ငယ်ငယ်လေးထဲက ထား”

ပြီး နောက်ယောက်ျားယူသွားတယ်။ နုချိန်ထိလည်း သူ့ကိုအဆက်
သွယ်လုပ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး”

“သူ့အဖေကရော”

ဉာဏ်လင်း ပိတ်ပင်တားဆီးတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝင်တစား
မေးလာတာမို့ သူမ အားတက်သွားသည်။ ခါးတိုပင်မတ်လိုက်ကာ

“မကောင်းဘူးလေ။ အတူနေဆွဲခိုက်တုမို့ အဲဒီအထွေကို သူ့ပြော
ဘယ်သူကဖြစ်ဖြစ် နှာခေါင်ရှုံ့ခံနေရတာပေါ့။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆိုးခံလို့ဆံ့
တာလည်း ကျွန်မလက်ခံပါတယ်။ အခြစ်အနားအဆာပစ္စည်း ပေတ်သက်ရ
ဘူးဆိုတာ မဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား”

အချစ်ကြောင့် ဒါတွေပြောတွေ့ဆက်နေတာဟု ပြောလျှင်
မဟုတ်ပါဘူးဟု ကဗျာကသိ ငြင်းဆန်နေပေလိမ့်ဦးမည်။ ဘာကြောင့်
ဆိုတာ ကိုယ်က သဘောပေါက်သလို ရှိပေမယ့် ဝန်မခံချင်သူအတွက်
ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ တစ်ခုပဲ စဉ်းစားစရာ ကျန်တော့သည်။

မေပန်းချီ တစ်နေ့နေ့တော့ ဝန်ခံလာမှာပါ ...။

အခန်း (၃၀)

“ငါကဘာကို ဝန်ခံရမှာလဲ။ တစ်ယောက်တည်းနေရတာ ပိုပြီး
လွတ်လပ်တယ်။ အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိလေ ကောင်းလေပဲ”

“အပန်းချီ အားပေးမှုတွေတော့ လိုနေတယ် မဟုတ်လား။
မင်း ဒယ်ဒီမနီတွေ အထီးကျန်ပြီး အားငယ်နေမှာ ငါသိတယ်။ မင်း
ဘယ်လိုပဲ အားတင်းပြီးပြောပြော ငါ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်”

“သွားစမ်းပါကွာ မလွမ်းလောက်ဘူး”

တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရက်လေခြင်းဆိုသည့် နာကျင်ပိတ်က
ခေါင်းကိုပါဆတ်ခနဲ ခါးပစ်မိသည်။ အားတင်းပြီး အံ့ကြိတ်ထားရတာ၊
သွားတွေတုတ်လာခေါ်။

အားပေးဖို့ရောက်လာသော သက်ပိုင်က သူ့ကိုအပြစ်တင်ချင်
နေသည်။

“မင်းအရှားလို လုပ်မနေနဲ့ မရ၊ မင်းဒယ်ဒီ ဒီအသက်အရွယ် ရောက်မှ အိမ်ပေါ်က ဆင်းတယ်ဆိုတာ လူကြားကောင်းသလိုလား။ အဖ တည်းက မိန်းမငယ်ငယ်လိုချင်လို့ တခြားမှာ နေတယ်ဆိုတာက တော် သေးတယ် အခုက”

“ငါ ဒယ်ဒီကို ဒီအိမ်မှာ မရှိစေချင်တာ မဟုတ်ဘူး ဟိုမိန်းမ ကို လက်မခံနိုင်တာ”

“ဘာထူးလို့လဲကွာ သူတို့ကလင်မယားလေ မိန်းမကိုခွင့်ချမှ တော့ ယောက်ျားပါ လိုက်သွားချပြီပေါ့”

“အဲဒါကို ငါရင်နာတာ၊ သားထက် မကောင်းတဲ့မိန်းမတို့ ပိုပြီး ခင်တွယ်ရလား။ ငါတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုကျွန်ုပ်နဲ့ပယ်ဆိုတာ သနားတဲ့ညာရမှန်း မသိဘူးလား။ ငါ့အနားမှာ မာမီလည်းမရှိဘူး။ မာမီ မရှိအောင် မာမီထားခဲ့အောင်လည်း ဒယ်ဒီပဲလုပ်ခဲ့တာ၊ မာမီနဲ့ငါ့ကို ခွဲတာ ဒယ်ဒီ”

“မရ”

“ဒယ်ဒီပေတို့ရှုပ်တဲ့ ရွဲတဲ့ဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ မာမီပြေးရတာ၊ မာမီဘယ်လိုပဲမာနနဲ့နေနေ၊ အဲဒီအချိန်ကသာ ငါ့အတွက်တွေ့ခဲ့ရုံ ကလေးအရွယ်ငါ့ဘဝကို ဖျက်စီးခဲ့ပါမလား”

“မိန်းမရ ရင်ဖွင့်စကားတွေနားထောင်ပြီး သက်ပိုင်စိတ်ပျက်စွာ ကျွတ်ခနဲပင် ဖြစ်သွားသည်။”

“မင်းအခုမှ ဘာတွေအဖြစ်ရှာနေတာလဲ မရ၊ အဲဒီအချိန် ကရော မင်းက မအေးစကားကိုနားထောင်ပြီး မအေးကိုခင်တွယ်ခဲ့လို့လား။ မင်းဒယ်ဒီနဲ့ သွားလာနေရတာ၊ မင်းဒယ်ဒီအလိုလိုက်တာကိုပဲ ပျော်နေ ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ မင်းမာမီစိတ်ပျက်အောင် မင်းရော မင်းဒယ်ဒီ ရော အတူတူလုပ်ခဲ့ကြတာပဲ”

“ဘာဆိုတာ သိတတ်နားလည်တဲ့ အရွယ်မဟုတ်တာ၊ ပုံသွင်း မှားခဲ့တာ ဒယ်ဒီ၊ အဲဒီအကျိုးဆက်က မေပန်းပျိုကိုချစ်တာတောင် ရင်ဖွင့် ခွင့်မရဘူး။ သူ့အမေရဲ့ရွံ့ရှာ စက်ဆုပ်မှုကိုခံရတယ် ဒါဟာ”

“မင်းဒယ်ဒီကြောင့်လို့ ပြောဦးမလို့လား။ ပုတ်သင်ညိုဆိုတာ သူ့ရားအလိုက် အရောင်ပြောင်းတတ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါတိရစ္ဆာန်နဲ့ကွာ လူက ထမင်းစားနေတာ၊ မင်းဒယ်ဒီလိုကျင့်ကြံ အရောင်ပြောင်းတာ၊ မင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်ကိုယ်ကျင့်စွဲတရား ကောင်းကောင်းမရှိလို့ပေါ့”

“သက်ပိုင်”

“နားတတ်ရင်နာလိုက်ပါ။ လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်၊ အပေါင်းအသင်းကြောင့်၊ ခွေချို၊ သားချင်း၊ ဝိဘာတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်တူတယ်၊ အရောင်ပြောင်းတယ်၊ ပျက်စီးတယ်ဆိုတာမျိုး တွေက ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက် အသိတရားမရှိလို့ ကိုယ်တိုင်က ကိုယ်ကျင့် တရားကို ထိန်းသိမ်းရမှန်း မသိလို့ဘဲ”

ဟုတ်သားပဲလို့ မထောက်ခံခြင်း၊ ပုံသွင်းကြပ်မတ် ပြုစုမှု

၁၇၆

လုံမ

ထောင်၊ ဆုံးမသွန်သင်သည့် သူတွေမှာ တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆမိသည်။
ခေါင်းတစ်ချက်အယမ်းမှာ သက်ပိုင်က မျက်ခုံးပင့်၏။ ရေသန်ဘူးကို
ဘူးလိုက် မော့သောက်ပြီးမှ ပြန်ထိုင်လိုက်ကာ သက်ပိုင်ကို မကျေမနပ်
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းရော ငါရော မိဘနေရာကို ရောက်လာကြဦးမှာပါ။ ဆုံးမ
သွန်သင်ခံရတဲ့ မိဘနဲ့ အလိုလိုက် အလျော့ပေးခံရတဲ့ သားသမီး
ဘယ်လိုလူနေမှု အဆင့်အတန်း အကျင့်စရိုက်ကွာသွားလဲဆိုတာ မင်း
သိလာလိမ့်မယ်”

“ပြန်မပြောနားမထောင် ရှေ့တင်ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ကွယ်ရာမှာ
လုပ်ချင်တာလုပ်တဲ့ သားသမီး၊ မိဘတွေကန့်ကြေးကျခံပြီး ပညာတွေ
သင်ပေးပေးမယ့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အချိန်ကုန်၊ အပျော်အပါးလိုက်နေတဲ့
သားသမီး၊ ပညာသင်ချိန်မှာ ချစ်သူရည်းစားထား၊ ခိုးရာလိုက်ပြေး
မိဘတွေကကျွေး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြှင့်တင်ရမုန်းမသိတဲ့ အချောင်အမြှောင်
သားသမီး၊ အမျိုးမျိုးတွေရဦးမယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါမွေးလာ
မယ့် သားသမီးတွေကို ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး မိဘကို အပြစ်တင်တတ်
တဲ့ သူတွေမဖြစ်အောင်တော့ ငါဂရုစိုက်မယ်”

“အဟင်း”

“မင်းလည်း မင်း မွေးလာမယ့်သားသမီးတွေ မင်းလိုမဖြစ်ဖ
ချင်ရင် ကောင်းကောင်းပြုစု ပျိုးထောင်လိုက်ပေါ့ကွာ”

သူဒါကိုတော့ ခေါင်းညိတ်နာခံလိုက်သည်။ ကိုယ့်သားသမီးတွေ
အလှည့်ကျရင်တော့ ဆုံးမသွန်သင်မှုတွေနဲ့ နွေးထွေးမှုပေးမှာပါ။ မိသား
စုတာဝန် ကြင်နာနားလည်မှုတွေနဲ့ တည်ဆောက်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ထိုအခင်း
ဝင်လိုက်ချိန်မှာပဲ သဲထဲရေသွန် မျှော်လင့်ချက်တွေ ဖြစ်မလာနိုင်မှန်း
သူသိလိုက်သည်။

“ငါ ဒီရက်ထဲ ကျောင်းမတက်ဖြစ်တာ၊ မေပန်းချီ ဘာပြော
သေးလဲ၊ ငါ့အိမ်ကိုတောင် တစ်ခေါက်တလေ ရောက်မလာဘူးကွာ”

“မင်းအိမ်ကသတင်းကို သူကြားတယ်၊ တစ်လင်းကျော်မှာနေတဲ့
မင်းအိမ်ကို သူရောက်မလာနိုင်တာက”

“ဘာဖြစ်လဲ”

“စေ့စပ်ရုံတင်မဟုတ်ဘဲ ကိုဉာဏ်လင်းနဲ့ တစ်ခါတည်း လက်
ထပ်တော့မယ်ထင်တယ်”

“ဘာ”

ဆတ်ခနဲခါကာ လက်ထဲကရေသန်ဘူးပင် လွတ်ကျသွားသည်။
သူ့ကိုယ်ကြီးလည်း မတ်ခနဲ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်သွားပြီး

“မင်းကဘာဖြစ်တာလဲ မေပန်းချီ လက်ထပ်တော့မယ် ဆိုတာ

နဲ့”

“ငါ ငါပေးကို ဝန်ခံထားသားပဲ သက်ပိုင်ရာ”

“မှဖြစ်နိုင်တာလည်း မင်းသိပြီးသားပဲ မရရာ၊ ဟိုးနုက မေပန်း

ချီ မင်းကိစ္စကို လိုက်ဖြေရှင်းပေးတာ သူ့အိမ်ကသိသွားလို့ မြန်သွားတာ ဖြစ်မယ်။ မေပန်းချီ ငွေကုန်ခံလိုက်တာကို သူ့အဖေကို ခေါ်ခိုက်ကွဲသွားတာ”

“ဘာ ငွေကုန်ခံတယ်၊ ဘာအတွက်လဲ၊ ခြေရုတ်ကို ငါပေးဘူးလို့ ပြောပြပါသား”

“အဲဒါတွေ မင်းခက်တာ၊ ငွေကြော့ပွဲပိုတာ အဲလိုလုပ်လိုက်တာလေး၊ မင်းက မပေးဘူးဘာညာ ငြိမ်လိုက်တာ၊ မေပန်းချီက နောက်ထပ် အရုပ်အရှင်းမဖြစ်အောင် သာဇာတိအုပ်ထဲက ငွေတွေနဲ့ ဖြေရှင်းပေးလိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ မေပန်းချီကို ခြေရုတ်က အားနာပေးယုံ မင်းသဘောသေးလိပ်တာကို အမြင်ကတိုပြီး နောက်သင်ချက်က မင်းလို လူမျိုးက မေပန်းချီလို စိတ်ဓာတ်ပြည့်ဝ ပြိုင်ပြတ်တဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ မတန်လို့ သူ့အဖေကို ဝန်ခံစက်သိုက်လိုက်တယ်”

“ဟာ ဒီမိန်းမ ဝေဒကား တကယ်အကျင့်ဆိုးပဲ”

“အေး မင်းအဲလိုပေါက်ကွဲ မဟုတ်တာကို ခြိုးခြံချွေတာ၊ အခု အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ကုန်ပြီ”

“ငါကအဲလို နှစ်နားကြားဆိုတာမျိုး သေးလိုက်ရင် ငါ့ဘက်က မဟုတ်တာလုပ်တာ ဝန်ခံသလိုဖြစ်မှာချီးလို့”

“အဲလိုဖြစ်လည်း မေပန်းချီနဲ့ ကြုံရတော့နှစ်ယောက်ပဲ သိမလုပ်ကိစ္စ၊ အခုက သူ့အဖေပါသိပြီ”

“ဟား”

နိုင်မရ ဟားခနဲအော်ကာ သူ့ရှင်ဘတ်သူထု၏။ သက်ပိုင်က မတွေ့တဲ့ ဒီအတိုင်းကြည့်နေသည်။

“ငါ့အနားမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့တူးကွား၊ ဒယ်ဒီတို့မရှိတော့ဘူးဆိုတာသိရင် မေပန်းချီ ငါ့ကိုအားပေးနှစ်သိမ့်ဖို့ လာဦးမယ်ထင်တာ၊ သူ့ရဲ့ကြင်နာနားလည်မှုတွေ ငါအရမ်းမျှော်လင့်နေတာ တောင့်တာ နေမိတာပါ”

သေလိုက်လို့ ပြောမထွက်အောင် သက်ပိုင် မနည်းစိတ်ထိန်းလိုက်ရသည်။ နိုင်မရဆိုတဲ့ကောင် ကိုယ့်အတွက်ပဲကိုယ် အတ္တကြီးပေါင်းမှာနေတာ။ ကျောင်းတက်လို့ မေပန်းချီနှင့်တွေ့လျှင် ဘာတွေ ပြဿနာရှာဦးမည်မသိ။

ဟင်းခနဲတောင် သက်ပြင်းတွေချစ်လို့...။

အခန်း (၃၀)

ဒီရက်အတွင်းမှာ ကျောင်းကို ကိုညာဏ်လင်းလိုက်လိုက်လာနေတာ သူမအနေကျဉ်းကျပ် စိတ်ကျဉ်းကျပ်လှသည်။ မေမေကလည်း ထည့် လွှတ်နေသည်နှင့် သူမဘာမှ 'မဲပြောရဲ၊ ကလေးကဆန်မလှင်ရဲ။

အတန်းတက်ချိန်မှ ပြန်တက်သလို ကျောင်းခင်းချိန်ဆိုလည်း သူပဲ လာကြိုတတ်သည်။ ကိုယ့်မှာတော့ နှိုင်းမရတောင်းမလက်လို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိတာ။

မအေအိမ်မှာမရှိလို့ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်အားလယ် အထိ ကျန်နေရှာမလဲ။ ခြူးရတီကိစ္စလည်း ဖြစ်ထားတာကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေမှာလည်း အမှန်ပင်။

စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် နှိုင်းကလေးကဘာမှာ သွားပြီထောက်စားမူးယစ်နေမလား။ နောက်ထပ်လည်းစားမတွေနှင့် အချော်ရှာနေမလား။

ကျောင်းထဲမှာတော့ ဘယ်ဒီနိုးကလေးနဲ့မှ အသံမကြားတော့ဘဲ တော်တော်ငြိမ်သွားတာ။

“မေဖန်းချီ”

“ရှင်”

“စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ မကပ်ဘူးထင်တယ်။ ကိုယ်ခေါ်နေတာ နှစ်ခါ

နဲ့ပဲ”

“ဪ ဟုတ်လား အားနာလိုက်တာ အတန်းချိန်စောသေးတယ်။ ထင်နီတင်းသွားမှာ မဟုတ်လား။ ဒီနေ့တော့ ကျွန်မကျွေးပါမယ်”

“ကိုယ်က စားချင်သောက်ချင်လို့ မေဖန်းချီကို လိုက်ပို့တာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ့်ရဲ့သတိဝင်္ဂါကို လိုက်အောင့်ရှောက်တာ”

ဥာဏ်လင်းက ပြုံး၍ကြည့်ကာ မလှုပ်တိုင်တက်သည်။ သူမပူထူစွာပင် ရွှေ့ကလျှောက်၏။

“ဝယ်လိုပြန်တာလဲ ပြည်ပြည်လျှောက်ပါ။ ယှဉ်တွဲသွားရတဲ့ အရသာက ဘာနဲ့မှထူတာ မဟုတ်ဘူး”

“အို အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကျောင်းကြီးထဲမှာ” သူမလက်ကို လာဆွဲ၍ သူမဖျတ်ခနဲပင် ပြန်ရုန်းလိုက်သည်။

လျှောက်လှကောင်းဆန်သော ဥာဏ်လင်းက ဒီလို ကပျက်ကရော် လုပ်လိမ့် မည်ဟု မထင်မိ။

ဒီလိုအပြုအမူတွေ ရဲတင်းလာတာ မေဖေရဲ့ဦးစားပေးလွန်းမှု

တွေကြောင့်ဖြစ်မည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းစုစု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်သွားတာ တောင် ဉာဏ်လင်းက မျက်နှာပိုးမသေသေး။

ပန်းချင်းထိ လူကပ်လျှောက်လိုက်လာရင်း သူ့မျက်နှာကိုလည်း အရိပ်တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ပန်းချီ”

“ဟင်”

ကင်နာတင်းထဲထိုင်ဖို့ဆဲဆဲမှာ နောက်က နှိုင်းမရ ခေါ်လိုက်တာ ကြောင့် ဟင်ခနဲ အလန့်တကြားဖြစ်သွားရ၏။

နှိုင်းမရမျက်နှာလေး ချောင်ကျသွားလိုက်တာ၊ စိတ်ပင်ပန်း စိတ်ဓာတ်ကျနေတာဖြစ်မည်။

“ဪ ဖေပန်းချီ သူငယ်ချင်းနှိုင်းမရပဲ ထိုင်လေ ညီ တစ်ခုခု စားပါဦး”

“နေပါစေ ကျွန်တော်စားချင်လို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပန်းချီ နဲ့ စကားပြောချင်လို့”

“မဖြစ်ဘူးကွ ကိုယ်တို့က လက်ထပ်ခါနီးနေတော့ သူ့စိမ်း ယောက်ျားလေးနဲ့ ဖေပန်းချီကို ရောရောနှောနှော ဆက်ဆံခံလို့မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုအနီးကပ် လိုက်စောင့်ရှောက်တာ၊ ညီပြောစရာရှိ တယ်ဆိုလည်း ဒီမှာပဲထိုင်ပါ”

“ထိုင်လေ နှိုင်း”

ဖေပန်းချီကပါ ထိုင်ခိုင်းနေတာမို့ ကသိကအောင်နှင့် ဝင်ထိုင် လိုက်ရသည်။

“နှိုင်း ဘာစားမလဲ”

“မစားဘူး”

နှိုင်းမရက ဂျစ်ကန်ကန်ပေကပ်ကပ်။ ဉာဏ်လင်းရှေ့မှာမို့ ရင် ထဲမကောင်းသော်လည်း ဘာမှမပြောသာ။

“ပန်းချီ ကိုယ့်တို့ဝတ်စုံနဲ့ ဖိတ်စာအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင် ထားမှထင်တယ်၊ နောက်လထဲမှာ မင်္ဂလာရက်နီးတာနဲ့ ကိုယ့်မိဘတွေ ရောက်လာတော့မှာ၊ ပန်းချီက ဘာအရောင်ကို ကြိုက်တာလဲ ကိုယ့်ကို ပြောထားဦး”

“ဟင် ဟိုလေ အဲဒါ”

မျက်နှာကြီး မည်းပုတ်ပျက်ယွင်းနေသော နှိုင်းမရကြောင့် ဖေပန်းချီ ဘာပြောလို့ပြောရမုန်းမသိ။ ဉာဏ်လင်းကလည်း ဒီနေ့မှ ဒီ အကြောင်းတွေပြောပြီး နှိုင်းမရ စိတ်ကိုဆွနေရလား။

စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို ပေါက်ကွဲတတ်သော နှိုင်းမရစိတ်ကို သိနေတာမို့ ဒီနေရာကနေ အဝေးကိုရောက်အောင် ထွက်ပြေးသွား ချင်လှ သည်။

အလိုက်ကန်းသိုးမသိသော ဉာဏ်လင်းက နှိုင်းမရကို ဂရုပမိုက် စွာ ဖေပန်းချီမျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်။

“ဘာအရောင်ရွေးရမုန်း မသိဖြစ်နေတာလား၊ ပန်းချီ မဟုတ်
ဝတ်စုံဆိုရင် ဆင်စွယ်ရောင်၊ အဝါရောင်နဲ့ ပန်းရောင်ပဲကောင်၊ တာ၊
ပန်းချီက အသားလေးဖြူဝင်းနေတော့ ဘာအရောင်ဝတ်ဝတ် လိုက်ပါ
တယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ပန်းချီ ဆင်တာကို ဝတ်ရမှာပေါ့။”

“တောက်”

ရင်ထဲကြိတ်ကာ တက်ခေါက်လိုက်ခြင်းနဲ့ ဉာဏ်လင်း၊ ဝေရာ
ပန်းချီရော ကြားလိုက်မှာတော့မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်ပန်းက သူ့လို
ဂျာနယ်ပျယ်ပွင့်မှုကိုတော့ သတိထားမိကြပေလိမ့်မည်။

“ဟဲ့ နှိုင်း နင့်ဒယ်ဒီ မရှိတော့ နင်အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း
နေရတာအဆင်ပြေရဲ့လား။”

မပန်းချီက ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပင် ဉာဏ်လင်းစကားကို
အရာမသွင်းသလို လမ်းကြောင်းပြောင်းပစ်သည်။ နှိုင်းမရ မျက်ဝန်းညှို့
များက အခုမှခိုင်လျက် လက်တိုလိုက်သလို မျက်ရည်တွေနစ်နစ်လျက်

“တစ်ယောက်တည်း နေရလို့ လွတ်လပ်မှုတော့ ရှိပါတယ်
ဒါပေမဲ့ အိမ်ကြီးက ခြောက်ကပ်နေတာပဲ၊ အရင်ကလည်း ဒယ်ဒီနဲ့
ညဘက်မှ ဆုံဖြစ်တာဆိုပေမယ့် အခုက အဲဒီခံစားမှုနဲ့ မတူဘူး ဒယ်ဒီက
ငါ့ထက် သူစိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အသိက
ငါ့ရင်တွေကို နာကျင်စေတယ်”

“လက်ထပ်လိုက်တဲ့ မိန်းမက သူစိမ်းမဟုတ်ဘဲ သူ့အိမ်ပဲနဲ့သူ”

အိမ်ခွဲနေတာ၊ နင့်ကိုသားသမီးအဖြစ်က စွန့်လွှတ်တာမဟုတ်ဘူးလေ”

“သက်ပိုင်ကလည်း အဲလိုအသိပိုယ်မျိုးနဲ့ ငါ့ကိုနှစ်သိမ့်ပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ငါ့အနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ ဝေဒနာကြီးကို ငါဘယ်
လိုမှ မခံစားနိုင်ဘူး။ ငါ ချားမှာ ရူးတော့မှာမင်းချီ”

“နှိုင်း”

တစ်ယောက်က မျက်ရည်ကျ၊ တစ်ယောက် ဆိုနှစ်ဖြင့် ဉာဏ်
လင်းကြားထဲက ပွဲကြည့်ပရိသတ်လို ဖြစ်နေရသည်။ နှစ်ယောက်သား
အနားမမှာ ထိုင်နေသော ကိုယ့်ကိုတောင် မြင်ပုံပေါ်တော့။

ဒီလောက်တောင်ဝမ်းနည်း ကြောင့်နေကြတာပို့ ဉာဏ်လင်း
အလိုက်တဒယ်ပင် နေပေးလိုက်သည်။ အာရုံမရောက်သလို ကော်ဖီခွက်ကို
ဟိုတက်ထည့်တာ သောက်နေလိုက်၏။

“နင်ထားခဲ့တဲ့ ချစ်သူကောင်မလေးတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ပြီး စိတ်ဖြေ
သိမ့်ရာ ရှာပါလား နှိုင်း။ အရင်လို ကလင်ကိုသွားတာ၊ ကာရာဘိုကော
ဆိုပြီး ပေါက်ကွဲတာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်သက်သာအောင် နေပါဟာ နင့်ကိုကြည့်
ရတာ စိတ်မချမ်းသာဘူး”

“ငါ အဲဒီအရာတွေအားလုံး ရာသက်ပန် စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီ
ပန်းချီ ဒီလိုနည်းလမ်းတွေနဲ့ ငါ အပျော်ဘယ်တော့မှ မရှာတော့ဘူး။
တန်ခိုးရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ငါ ကြိုးစားနေထိုင်သွားတော့မှာပါ
ဒါပေမဲ့ အချိန်အတိုင်းအတာ ဘယ်လောက်ကြာမှ စိတ်တွေ တည်ငြိမ်

ရင်ကျက် လာမယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ နင်လက်ထပ်ပြီး ကလေးတွေ ဘာတွေရတဲ့အချိန်လောက်မှ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ဟို တ တစ်မျိုးတော့ မထင်ခဲ့နော်”

မေပန်းချီ လက်ထပ်ရတော့မယ်ဆိုတာ လက်ခံအသိအမှတ်ပြု လိုက်ခွင့်လေး။ စွန့်လွှတ်ရတော့မယ်ဆိုတာ သေချာသိလိုက်ရတာကြောင့် လေးတော့မသိ။ အနားမှာရှိနေသော ဉာဏ်လင်းကို အားတုံအားနာ ဖြစ်သွားမိတာတော့ အမှန်။

ကိုယ်သာ ဉာဏ်လင်းနေရာမှာဆိုလျှင် ဒီလိုအတင့်ရဲ့ လူမိုက် လာလုပ်ခြင်းကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးမိမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။

သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် တိုက်ခိုက်ပြောဆိုနေချတာဆိုလျှင် တော့ ကိုယ့်ဘက်က ရိုင်းပျရတာ မဆန်းပေမယ့် အခုက မေပန်းချီနှင့် သူစကားပြောနေတာကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေး နေတာ။

“ကို ဉာဏ်လင်း ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ဪ ချက်ချင်းကြီး ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွား တာလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ နောက်မှ”

မေပန်းချီကိုတောင် နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားလိုက်တာ။ မေပန်းချီနှင့် ဉာဏ်လင်း အံ့ဩကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ နှိုင်းမရကိုယ်

ကိုယ်ကို မချုပ်ထိန်းနိုင်သည့် စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်သူလား။

“နှိုင်းမရ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မေပန်းချီ”

“မသိဘူး။ ကောက်ခါငင်ခါနဲ့၊ စကားပြောနေရာက ကျွန်မ တောင် ကြောင့်သွားတယ်”

“ကိုယ့်ကို အားနာသွားတာများလား”

“ရှင်”

“ဪ ကိုယ်က မင်းတို့တာတွေပြောပြော၊ ဝင်မစွက်ဖက်ဘဲ အလိုက်တသိ နေပေးနေတော့”

“သူတယ်သူကိုမှ အားမနာတတ်ဘူး။ ဆန္ဒရှိသလို ဇွတ်တရွတ် လုပ်တတ်တာ၊ ခုနကတော့ ကျွန်မနဲ့စကားပြောနေရင်း ကိုဉာဏ်လင်း ကို ခင်စာခဏ ကြည့်နေတာ သတိထားမိတယ်။ အားနာတာ အင်း အဲလိုဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ကိုယ်နဲ့မေပန်းချီ စေ့စပ်ရုံတင်မဟုတ်ဘဲ လက်ထပ်တော့မယ် ဆိုတာ သေချာသွားလို့ စည်းစောင့်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိဝင်သွားတာ လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဉာဏ်လင်း သက်ပြင်းပင်ရှိက်မိလိုက်သည်။ နှိုင်းမရကို ကိုယ် ဖြစ်စေချင်တာ ဒီလိုမျိုးမဟုတ်။ မင်္ဂလာဖိတ်စာရှိက်ဖို့ အဝတ်အစား အရောင်ရွေးဖို့တွေ ပြောနေခြင်းက နှိုင်းမရစိတ်ကို တမင်ဆွပေးနေမိ ခြင်းပင်။ မေပန်းချီနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်ထဲရှိသော ဆန္ဒတွေပွင့်အံ့ထွက်

လာစေချင်လို့ပါ။

မပွင့်လင်းသော သူတို့နှစ်ယောက်က အကဲဘို့ သံယောဓဉ်ကြီးကြ

တာက သူတို့နှစ်ယောက်အပြင်မရှိ။

ကိုယ့်ကို အားမနာပါးမနာ ရင်နှင်နေကြပြီးမှ နှိုင်းမရ ဘာ

ကြောင့် ချက်ချင်းကြီး စိတ်ပြောင်းထပြေးသွားရတာလဲ။

သူတို့အစား စိတ်တွေတောင် မောလို့ကိုယ့်မှာ ....။

အခန်း (၃၂)

ဥာဏ်လင်းအိမ်မှာ ဒီအတိုင်း လိင်မနေနိုင်ပါ။ ဘာလုပ်ရမလဲ၊
ဘာလုပ်သင့်လဲ၊ အတွေးပေါင်းစုံနဲ့ အပြန်ပြန်အလှူနိဗ္ဗာန် ဆင်ခြင်သုံး
သပ်ရသည်။ ညနေပိုင်းမှာသည်းပေးပန်းချီကို ကျောင်းသွားမကြိုဖြစ်။
ပေးပန်းချီအိမ်ပြန်ရောက်မှ ပေးပန်းချီ အမေဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီး အပြင်
ထွက်လာခဲ့သည်။

နှိုင်းမရချေ အိမ်ပြန်ရောက်လောက်ပြီလား၊ နှိုင်းမရတို့အိမ်
ရှေ့က ကားခြံဝဲမောင်းနှင်တာမို့ အိမ်ကတော့ သိသည်။

ဇွန်းနံပါတ်ကသိတော့ ကြိုတင်ချိန်ဆိုခြင်း မလုပ်နိုင်ဘဲ ကိုယ်
တိုင်ပဲ ချီတုံချတုံဖြင့် လာခဲ့ရအံ့။

“ဟင်”

ခြံဝဲ၊ ရှေ့မှာ ကားရပ်ပြီး အိမ်ထဲကိုချောင်းမြောင်း ကြည့်မိခဲ့

မှာ ဒူးနှစ်ဖက်ကို ဖွေခိုက်ပြီး မျက်နှာမှောက်ချထားလျက် ခြံဝင်းထဲက ထိုင်ခုံမှာ နှိုင်းမရ ဘာလုပ်နေတာလဲ။

ဝင်းတံခါးနှင့် သိပ်မဝေးလှဘာနဲ့ သေချာကြည့်မိလိုက်တော့ သိမ့်သိမ့်လှုပ်အောင် ဝိုခိုက်နေတာကို မြင်လိုက်ရသည်။

“နှိုင်းမရ နှိုင်းမရ”

ကိုယ့်ခေါ်သံကြားတော့ နှိုင်းမရ ခေါင်းထောင်ကြည့်အုံး ကိုယ် မှန်းသိသွားသည်နှင့် အံ့ဩတကြီးနှင့် မျက်ရည်တွေ ပွတ်သပ်ထုတ်ပြီး ကပျာကယာ ထလာသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ကိုဥာဏ်လင်း”

“ညီနဲ့စကားပြောချင်လို့ပါ”

“မေပန်းချီနဲ့ မင်္ဂလာပွဲကိုစွဲ ဘိုင်ပင်ချင်တာလား”

ဥာဏ်လင်း ပြုံးမိသည်။ ဒီကောင်လေးရဲ့ ညှဉ်ဆိုးလေးက အနည်းငယ်ဂျွတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် ခေါ့လိုက်ဗျား။

“မဟုတ်ပါဘူး ညီ တခြားကိစ္စလေးပါ”

နှိုင်းမရ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဝင်းတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ကားက အပြင်မှာပဲ ထားခဲ့ကာ ဝင်လာခဲ့၏။

“အိမ်ထဲ မဝင်ပါနဲ့ ဒီမှာပဲ ထိုင်လိုက်ရအောင် ညီ”

နှိုင်းမရလက်ကို ကိုဥာဏ်လင်းဆွဲ၍ ခုနက နှိုင်းမရထိုင်သေး ခုံတန်းမှာပင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ညီ မနက်က ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ မေပန်းချီနဲ့ စကားမပြတ် သေဆာ ထပြန်သွားတာ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“ကိုယ့်ကို အားနာလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟို”

“ယောက်ျားချင်းပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါကွာ၊ ကိုယ်က မင်္ဂလာထဲမှာ ကြိုက်နိုက် သိုသိပ်ထားရတာတွေ များနေသလားလို့ လာ ခန်းထောင်တာ”

“ဗျာ”

အံ့ဩမျက်နှာနှင့် ပန်းပုတ်ကာ ပြောလိုက်တာကြောင့် နှိုင်းမရ အံ့အားသင့်သွားရ၏။ ဘာကိုရင်ပွင့်စေချင်တာလဲ။

မေပန်းချီနှင့် ပတ်သက်ပြီး လက်ထပ်တော့မည်ဆို သစ္စာရှိသ လတာ အစစ်အောက်မေးဖို့ ကြံရွယ်ခြင်းလား။

“မင်း မေပန်းချီကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

“မင်းအဲလောက် နှုတ်မနည်းပါဘူး၊ တဗျာဗျာနဲ့ ဘာတွေအံ့ အားသင့်ပြီး မယုံ့ထင်တာတွေ ပြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ်ကတော့ ဒီလိုမေခွန်း မျိုး မေပန်းချီကိုလည်း မေးပူတယ်”

“ဗျာ အဲ ဘာလို့မေးတာလဲ”

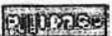
“မင်းတို့တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်နေကြတာကို သိလိုချင်ပါ
ဒါပေမဲ့ မေပန်းချီလည်း ဝန်းမခံဘူး။ ကိုယ်ကတော့ တစ်ခုနားလည်
လိုက်တယ်။ မင်းကချစ်စာဖတ်ဆီထာ ဖွင့်မပြောလို့
မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ စည်းစောင့်ထိန်းချုပ်နေတာလို့
တို့ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေ က မိန်းကလေးဆိုရင် ဣန္ဒြေရှိရမယ်
သိကွာထိန်းသိမ်းရမယ်။ ယောက်ျား လေးတစ်ယောက်ကို
သေလောက်အောင်ချစ်နေလည်း ချစ်တဲ့အကြောင်း ကို မိန်းကလေးက
အရင်ပြောလို့ မရဘူး။”

“ကိုညာဏ်လင်း ပြောချင်တာက”

“ရှင်းနေတာပဲကွာ မင်းက ဖွင့်မပြောတဲ့အတွက် မေပန်းချီ
ထိန်းချုပ်နေတာပါဆို၊ မင်းဘက်က ချစ်နေနိုင်တာပဲလို့ ကိုယ်ပြောတော
လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သံယောဇဉ်ဆိုတာပဲ ရှိရင်ရှိမယ်လို့ မယုတ်ပလွန်
ပြောတယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်အဲလိုတွေ ကြိုတင်ဆိုတာမျိုး သိပ်နေကြပြီး မပွင့်
မလင်း သံယောဇဉ်ကြီးနေကြတာ မပင်မခံဘူးလား။”

မေးခွန်းလား မသိဝေမယ့် နှိုင်းမရ ခေါင်းညိုတ် ခေါင်းခါ
မလုပ်မိပေ။ ကိုညာဏ်လင်းပြောတဲ့ စကားတွေအပေါ်မှာပဲ အံ့အားသင့်
နေမိတာ။

ကိုယ်ခိုလက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးကို အောင်သွယ်ပေးနေတာ၊
နှင့် မတူဘူးလား။ ကိုညာဏ်လင်းကို နှိုင်းမရ တပြည်းပြည်း ရင်းနှီး

ခင်မင်လာသလိုပင်။

“တစ်ခုခုပြောတာ တစ်ဖက်ထဲထဲကြီး စကားရည်လှပွဲ ပြိုင်နေ
ရသလိုပဲ”

“ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးကြည့်ချင်တယ်”

“လုပ်ပါ ကိုယ်က ဖွင့်နိုင်နေတာပဲ”

“မေပန်းချီအကြောင်း သာလို့သာပြောနေတာလဲ”

“မင်းအကြောင်းလည်း ပါတယ်လေ။ ဒဲ့ပြောရရင် မင်းတို့
နှစ်ယောက်အကြောင်းပေါ့”

“ထားသိတော့ အဲဒါကို သိချင်တာ၊ ကျွန်တော့်ဆီက နှိုက်ထုတ်
ပြီး မေပန်းချီကို အဖြန့်သိမ်းပိုက်ချင်တာလား”

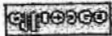
“မင်း နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေတာလား၊ အဲ မဟုတ်သေးဘူး။
နားလည်မှုလို့နေတာ ထင်တယ်။ ကိုယ်လည်း ယောက်ျားချင်း ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်း ပြောကြည့်ချင်တယ်ကွာ။ စိတ်တော့မဆိုးနဲ့။ မေပန်းချီကို ကိုယ်
မချစ်ဘူး”

“ဘာ”

“ကိုယ့်မှာချစ်သူရှိတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာ ကိုယ်လို ပညာရေး
ဒေါက်တာတဲ့ ချမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူက နိုင်ငံခြားမှာ ကျန်ခဲ့သေးတယ်”

“ဒါဆို မေပန်းချီနဲ့”

“မိသတွေ မိဆင်တာလေ။ ကိုယ်ကချစ်သူကို သစ္စာဖောက်ချင်လို့

မဟုတ်ပေမယ့် မိဘစကားကို နားထောင်ချင်တယ်။ သားကောင်းတစ်
ယောက်က လင်ကောင်းတစ်ယောက် အဖြစ်နိုင်ဖို့ဆိုတဲ့ စကားကြားဖူး
တယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်က အဲလိုလားဗျိုး ဒါပေမဲ့”

ကိုညာ့၏လင်း ခေတစကားဖြတ်တောက်ကာဆိုနိုးမှာ အသက်ရှူ
မမှန်သော ရင်ဘတ်ကြီးက ဗုတ်လှိုက်လှိုက်လို့ကား ကိုညာ့၏လင်းက သူ
အဖြစ်ကို သဘောပေါက်နေသလား မသိဘဲ ပြောလိုက်တာ

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ဆက်ဆံရတာ ကိုညာ့ဟန်ကို ချိုးဖို့နေမယ်
ပဲ။ ဟို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ကိုညာ့ကတော့ခြင်ဖို့ဆိုရင် မိန်းကလေးမဟု
သည်းသည်းလှုပ် ပိုင်ကိုင်လည်းအောင် မက်မောကြတယ်။ ပျိုတိုင်းကြောက်
တဲ့ နှင်းဆီခိုင်း၊ သမီးရှင်တိုင်းလည်း လက်ခံနိုင်တယ်ပေါ့။ အဲ ထဲခြား
မိန်းကလေးတွေက အဲလိုဆိုပေမယ့် မေမန်းချီကတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။
ကွ။ မင်းလို မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရောနှောပြောမနဲ့ပဲ အချစ်ကို ထန်ဖို့၊
မထားတတ်တဲ့သူကိုမှ ထန်ထန်နဲ့နေတာ”

“ပြောတော့မယ် ကိုညာ့၏လင်းက”

“မေမန်းချီ ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဆိုတော့ ပြောင်းပြင်နဲ့ကွာ။ ကလိ
ကအောက်နဲ့ ခံရခက်တယ်။ တကယ်တမ်းပြောရရင် ကိုယ့်ကအသုံးချ
ခံနေရတာ။ ကိုယ့်ကိုရှေ့ထားပြီး ဂရုစိုက်ပျော်စရာပေါ့။ မင်းဆိုသံယောဇဉ်
ကြီးပြနေကြတယ်လေး ကိုယ့်နဲ့လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေး အဲလိုလုပ်
နေတာကို မင်းကိုယ့်နေရာကနေ ဝင်ခံစားကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် မနက်က စိတ်လွတ်သွားပါတယ်။
နောတ်မှသထိပြီး ယောတန်းချင်း စာနာအားနာမိတာနဲ့ ကျွန်တော်
ထလပ်တော့တာ။ ကျွန်တော်သာ အစ်ကိုနေရာမှာဆို ကိုယ့်နန်းလောင်းကို
လာဖွဲ့နိုင်ကြောင်းရမလားဆိုပြီး ဆွဲထိုးမိမှာ”

ညာ့၏လင်း သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်မိ၏။ နှိုင်းမရ ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်း ရိုလာပြီပဲ။

“ကိုယ်တာကြောင့် သွေးမဆူဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နေခဲ့လဲ
ဆိုတော့ မေမန်းချီကို အချစ်နဲ့စိတ်ဝင်စားမှုမရှိလို့ပဲ။ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း
မှန်တဲ့စကားကိုပြောရမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးထားရမှန် ပသိတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို ကိုယ် ခိုက်ခိုက်ကန်းကန်း လက်မထပ်ချင်ဘူး။ ကိုယ်
လင်သားထက် တခြားယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် စိတ်ရောက်နေမယ့်
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကိုယ် တစ်သက်လုံး မပေးဆပ်နိုင်ဘူး။”

“အစ်ကို ပွင့်လင်းတာကို လေးစားတယ်။ အားလည်းနာမိပါ
တယ်”

“အဲဒီအားနာတယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုက ကိုယ့်ကို အရှက်ရ
ထိခိုက်စေတယ်ကွ။ ကိုယ် မေမန်းချီကို မုန်းလို့ မင်းကို အမြင်ကတ်လို့
ဒီစကားပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ တကယ်ဆို မေမန်းချီရဲ့အချစ်က
ပေးဆပ်ဖြည့်ဆည်းပေးတွေ့ချည်းပဲမို့ အရမ်းလေးစားထိုက်ပါတယ်။ ကိုယ်
ကို ဗလာသက်သက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့လက်ခံခဲ့တာ။ သမီးလိမ္မာတစ်ယောက်

ဆိုရင် မင်းကိုချစ်လွှတ်နဲ့ ပေးဆပ်နိုင်သမျှ ပေးဆပ်ပြီးမှ မစွန့်စားခဲ့တာ မိန်းမမြတ်တစ်ယောက်လို့ ပြောရမယ်”

နားမလည်သလို မျက်နှာတစ်ချက် ပင့်သွားသော သူ့ပခုံးကို ကိုညာဏ်လင်က အားနုင့်မိဆုပ်ပြီး

“မေမန်းချို အချစ်ကို ရချင်ရင် မင်း ကြီးစားကြည့်”

“အစ်ကိုနဲ့လက်ထပ်တာဟာကို ကျွန်တော် မေမန်းချိုကို မိအား မပေးရက်ဘူး။ ကျွန်တော်ပေးမန်းချိုကို ချစ်ခွင့်မတောင်းခဲ့တာ ဒဲဒဲဒဲကြောင့် ဝါ။ သဘောမတူတဲ့ သူ့အမေကြောင့် သူ့စိတ်ဆင်းရဲရမယ်။ စိတ်ထိခိုက် ရမယ်။ သူ့ဝယ်ချင်းကပြောတယ်။ မေမန်းချိုက မင်းနဲ့မထိုက်တန်ဘူးတဲ့ အဲဒီအမှန်တရားကို လက်ခံလို့ ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်မတိုးတာ”

“ကောင်းတယ်။ မင်းထို့နစ်ယောက် မျိုးသိပ်ခြင်းအချစ်တွေ ပြိုင်နေကြတာနဲ့ ကိုယ်က အသုံးမကျတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ မင်း မေမန်းချိုကို ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်ပါ။ တိုယ်လည်း ကိုယ့်ခုစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“အစ်ကို တိုက်တွန်းတာကို ကျေးဇူးတင်ပေးမသင့်”

“စစ်မရောက်ခင်က မြားကုန်မနေနဲ့ လက်နဲ့ရည်မရှိရင် နှလုံး ရည်နဲ့တိုက်ရတယ်ကွ။ စွန့်စားကြည့်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါ။ မေမန်းချိုကိုလည်း ကိုယ် တွန်းအားပေးလိုက်မယ်”

သူ ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလား မသိနိုင်။

၁၅၂၀၀၀

မေမန်းချို မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ပြီး ရင်ခုန်နေတာတော့ အတိုင်းအဆခဲ့ပါ။

ကိုညာဏ်လင်း တိုက်တွန်းသလို စွန့်စားရမှာ ကိုယ့်အတွက်လား သူ့အတွက်လား။

မေမန်းချိုနဲ့ သူ့ရဲ့ကြားမှာ ထာဝရသို့ ပွင့်လင်းတဲ့ အချစ်တွေပဲ လို့တား၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးနှစ်လုံးက ဘဝတစ်ခုလုံးကိုတောင် ပိုင်းဖြတ်နိုင်အောင် အရေးပါသလား...။

၁၅၂၀၀၀

အခန်း (၃၃)

“ဟင်း နှိုင်းမရကို အဲလိုကားတွေပြောခဲ့တာလား။ သူ့စိတ်ပင်ပန်းပြီး အားငယ်နေတဲ့အချိန်မှာ မိအားပေးသလို ဖြစ်တော့မှာပဲ ကိုညာဏ်လင်းရယ်။ သူ့ဖွင့်ပြောခဲ့ရင် ရှင်နဲ့လက်ထပ်ရမယ့် ကျွန်မက သူ့ကိုတယ်လို အခြေမေးရမှာပဲ ကိုညာဏ်လင်းရယ်”

“နှိုင်းမရတောင် ကိုညာဏ်အားနာတတ်တယ် မေပန်းချီလည်း ကိုယ့်ကိုအားနာတယ်ဆိုရင် ချစ်တယ်လို့ပဲ ပြန်မြေလိုက်ပါ။ ဒါကသူ့အတွက် မိအားပေးတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘဝကို ကယ်တင်တာ”

ညာဏ်လင်းက ထာဝန်ကျော့ ထိုက်တွန်းနေသော်လည်း မေပန်းချီက တွန့်ထုတ်တွေဝေနေဆဲ။ အားမလိုအားမရ ဖြစ်ရလွန်းလို့ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင်ပင်။

“ကိုညာဏ်လင်း”
“အင်း ပြော”

“သူက ကျွန်မကို ချစ်တယ်တဲ့လား”
“အဲဒါ”

အထင်နဲ့သေချာပြီးသားမို့ အဲဒါကို မမေးဖြစ်ခဲ့။ မေပန်းချီကလည်း သေချာချင်လို့ မေးကြည့်နေတာဖြစ်မည်။

“အဲဒီစကားထက် လက်နက်တဲ့စကားတွေ သူပြောလိုက်တယ်။ သူ့ဖွင့်ပြောရင် မေပန်းချီစိတ်ပင်ပန်းနေမလားတဲ့ မေပန်းချီတို့ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငဲ့ညှာနေတာနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ တွေဝေနေတာ။ သူ့ရဲ့ကိစ္စတွေ ပြဿနာတွေကို မေပန်းချီက စိတ်ရောကိုယ်ရော နှစ်ပြီး ခြေစိုင်းပေးတယ်။ ပေးမအားပေးတယ်။ သူ ဘာလုပ်လုပ် အကောင်အမြင်ပေးတယ်။ သူများ အပြစ်ပြောခံရတာလည်း ကာကွယ်ပေးတယ်။ သူကလည်း အဖော်ရည်းစားတွေထက် မေပန်းချီကို တန်ဖိုးထားတယ်။ ပြဿနာတစ်ခုတစ်ရာကြုံတိုင်း မေပန်းချီကို တမ်းတတယ်။ အရင်ဆုံး သင်္ဘောရုံပြီး နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျူတွေ လိုချင်တယ်”

“ဒါက သံယောဇဉ်ကြောင့်”

“ကိုယ့်နည်းသားဆို မလိမ်ညာပါနဲ့ မေပန်းချီ။ အချစ်ဆိုတာ မလိဘဲ လှတွေ ဖရွန်စားကြပါဘူး။ အချစ်ကြောင့် ယောက်ျား မိန်းမ၊ ထပ်ပြီးနားစိမ်း ပြီးအခွေဆံဖြေ ပေးဆပ်ဖြည့်ဆည်းနေကြတာပါ”

“ကိုညာဏ်လင်းက နှိုင်းမရနဲ့ ကျွန်မကိုအောင်သွယ်နေတာလား ကျွန်မက ရှင်နဲ့လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးလေ။ ရှင် မနာလို သဝဏ်

ဖြစ်နေရမှာ”

အချစ်ခရီးရင် ခွန်လွတ်နိုင်တယ်လို့ ပြောထွက်ရမှာ မေပန်းချီကို အားနာနေသည်။ ထကုယ်ဆို မေပန်းချီက သစ္စာရှိ မှီးခြောင့်ပြီး ဆန္ဒတွေကို စည်းတစ်ခုဖြင့် တောင့်ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကို ချစ်ခွင့်မပန်သော ယောက်ျားအပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်မြတ်နိုးနိုး မျှီသိပ်ရင်းဖြင့် ဖြည့်ဆည်းနိုင်လှန်းတမ်း၊ ဒီလိုအချစ်မျိုး ယောက်ျားတိုင်း လိုချင်တောင်းတ မက်မောမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကို မချစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတော့ တဝနှင့် နှလုံးသားကို မရင်းနိုင်ပေ။

“ကိုညောင်လင်း!”

“ချစ်သူချင်းပေါင်းရစေချင်တဲ့ စေတနာကြောင့်ပါ။ မေပန်းချီတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းနေပြီ”

“ချစ်ခွင့်ရရင်တောင် ပေါင်းမက်ရမို့ဖြစ်မှ ဖြစ်နိုင်တာ။ သူ့နဲ့ သူ့အဖေရဲ့စရိုက်ကြောင့် မေမေဘယ်တော့မှ လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်ုပ် မေမေသဘောတူတဲ့”

“ကိုယ့်ကို အားမနာဘူးလား၊ မေပန်းချီ”

“ရှင်”

“မေပန်းချီ ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးလေ၊ လက်ထပ်ရမယ့်သူဆိုပြီး အားနာပါးနာ လိုက်လျှောက်မျိုးရော့လို့လို့လား။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

ဆီက ကိုယ်အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ မာနာတော့ရှိတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်မထပ်ချင်ဘူး”

မြတ်သားသော ကိုညောင်လင်းကကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရှက်ရွံ့သွားသည်။ နှိုင်းမရအပေါ် ထားမိသည့် သူမရင်ထဲကအချစ်တွေ ကိုညောင်လင်းက ထွင်းပေါက်ထိမြင်နေပါလား။

ဆုံဆည်ဆွင့်ရရှိ အချစ်တွေဟာ အဟန့်အတား အကန့်အသတ်တွေနှင့်မို့ ကိုညောင်လင်းရဲ့ အားပေးခြင်းတွေ သက်ရောက်မှုရှိမရှိဆိုတာတော့...။

အခန်း (၃၄)

“မရှိဘူးဆိုတာက ဘာကိုပြောတာလဲ၊ မင်းအဖေ ခရီးသွား နေတာလား မောင်ဥာဏ်လင်း”

“ခဏတစ်ဖြုတ်ခရီးတော့ မဟုတ်ဘူးအန်တီ၊ အငယ်ပ စင်ကာပူ ကျောင်းသွားတက်တာ အဲဒီကို လိုက်သွားတာ၊ တစ်နှစ်တစ်ခါ ကျောင်းပိတ်မှ အလည်အပတ်သဘောမျိုး ပြန်လာမယ်လို့ပြောတယ်”

“ဟင် ဒါဆို မင်းနဲ့သမီး မင်္ဂလာကိစ္စက မင်းအဖေတစ်ယောက် တည်းနဲ့ပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

“ဖေဖေလည်း တစ်ယောက်တည်းအလုပ်တွေပိလို့ ရန်ကုန် မလာနိုင်တော့ဘူး ပြောတယ်၊ ကျွန်တော်တောင် ဇာတမ်းတင်ပြီးရင် နယ်ကိုပြန်ပြီး ဖေဖေအလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးရဦးမှာ”

“အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ရက်နီးလို့ အားလုံး ပြင်ရဆင်ရတော့မယ့်ဥစ္စာ ခရီးသွားမယ့်လူနဲ့ မလာနိုင်တဲ့သူနဲ့၊ မင်းက

လည်း ပြန်ဦးမယ်ဆိုတော့”

စိတ်ပန်းလှူမောသွားသလို စားပွဲပေါ်က သံပုရာရည်ခွက်ကို မြှောက်ကေသွယ် ကောက်မော့လိုက်သည်။ ရက်နီးနေပြီနဲ့ သမီးအဖေကို တောင် အလုပ်တွေဖြတ်ပြီး ပြန်လာဖို့ ခေါ်ထားတာ။

မောင်ဥာဏ်လင်းနဲ့ သူ့မိဘတွေဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ။

အစကတော့ ဒီမိလုပ်သမျှ စိမ့်သမျှ ကောင်းသလိုလုပ်ပါ။ ကောင်းသလိုစိမ့်ပါ။ သားကိုကရုစိုက်လိုက်၊ သမီးနဲ့ရင်းနှီးအောင် အိမ်မှာပဲ တည်းခိုခိုင်းလိုက်ပါ။ ဘာညာနှင့် လိုက်လျောသဘောတူညီမှုတွေရှိခဲ့ပြီ။

“နေပါဦး မင်းအဖေက အန်တီထံကိုလည်း ဖုန်းပေးသက်ပါလား။

ရန်ကုန်ကနေ လေယာဉ်စီးတာတောင် အိမ်ကို မဝင်တာကရော ဘယ်လို သဘောလဲ မင်္ဂလာကိစ္စ ဘယ်လိုဆက်စီစဉ်ရမယ်လို့ပြောလဲ မောင်ဥာဏ် လင်း”

“အဲဒါက ဟို”

“ဒါ ကလေးကစားသလို ပေါ့ပျက်ပျက် ဖြစ်မနေဘူးလား။ စေ့စပ်မယ်ဆိုတုန်းက လကုန်လာမယ်၊ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပေးရ အောင် ဆိုတော့လည်း ကေသွယ်သဘောပဲတဲ့၊ ဟိုတယ် ဒိတ်ယူရမယ့် ကိစ္စ၊ ဝတ်စုံကိစ္စ၊ ဖိတ်စာကိစ္စတွေနဲ့ တစ်လလောက် အချိန်ထပ်ယူရမယ် လို့တောင် အန်တီပြောလိုက်ရသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် အကျိုးအကြောင်း ရှိလည်း အန်တီကို တိုင်ပင်သင့်တာပေါ့”

“ဟုတ်တဲ့ မေမေတို့က အန်တီကို ပြောချင်ပါတယ် အားနာ နေလို့ပါ။ ဟိုဘက်ကကိစ္စတွေကလည်း မခြပ်မနေလုပ်ရမှာတွေဆိုတော့”

“မက်လာပြီ နောက်ဆုတ်မှာလည်း”

ဘယ်တော့မှ မလုပ်ခြင်းတို့လို့ ပြောရမှာ အားနာနေသည်။ တကယ်တော့ ဒီကအကြောင်းတွေ မေမေတို့ဆီ သတင်းပို့ပြီး သူ့လက် မထပ်ချင်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာ။ မေမေနဲ့ဒီမှာ ချစ်တဲ့သူရှိနေပြီ။ သူ့မအမေက သဘောမထူလို့ ကိုယ်နဲ့အပူတပြတ် လက်ထပ်ပေးချင်တာလို့ မွင့်လင်းစွာပြောတော့ မေမေတို့ကလည်း နားလည်ပေးခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မြတ်ကေသွယ်ကို အားနာသောကြောင့် မေမေတို့မှာ ဘယ်လိုပြောရ မှန်းမသိဘဲ အခက်တွေ့နေ၏။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်မှာသည့်ပတ်တွေရှိကိစ္စ အားတုံအားနာ ပြော နေရတာ။ ဒေါ်မြတ်ကေသွယ်ကတော့ မခံချိမခံသာ ဒေါ်သတွေ ပေါက်ကွဲ လို့ပါ။

ကိုယ် မမြေနိုင်တာကို မတော့မနပ်ဖြစ်လျက်

“သမီးနဲ့ နှိုင်းမရအကြောင်းတွေ မင်းမိဘတွေကို အသိပေး လိုက်သေးလား မောင်ဥာဏ်လင်း”

“အဲလိုတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ။ မေမေတို့ဘာကယ်ကို မအားလပ်လို့ပါ။ လက်ထပ်တာကို နောက်ဆုတ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်”

“အဲလိုဆိုရင်လည်း အဲလိုလုပ်ခဲ့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိနိုကလေးဘက်

က သိက္ခာတော့ကျသွားမှာပဲ အပြတ်အသက် အငြင်းခုံရတာမျိုး မဟုတ် လို့တော့ တော်သေးတာပေါ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဟို မေမေနဲ့ဒီကို ကျွန်တော်ကျောင်းသွားကြို လိုက်ဦးမယ်နော်။ အပြင်မှာ ညစာစားပြီးမှ ပြန်လာမှာဆိုတော့ နည်း နည်းနောက်ကုမယ် အန်တီ”

“ဪ အေးအေး သမီးကိုအခုလို လိုက်စောင့်ရှောက်ပေးတာ တော့ပူစောင်မိတယ်ကွယ်။ မဟုတ်ရင် ဟိုရွပ်နဲ့ ပတ်သက်နေဦးမယ်။ အန်တီလည်း သမီးထစ်ယောက်မွေးထားပေလို့သာ ရင်တွေနေ့တိုင်း ပူနေရတယ် မောင်ဥာဏ်လင်းရေ။ သမီးလင်ကောင်း သားကောင်းရ ပါ့လည်း ပူနေရတာပဲ”

ဒါလည်း ဟုတ်ပေမှာပဲလို့ ဥာဏ်လင်း ကိုယ်ချင်းစာပေးပိသည်။ ဒေါ်မြတ်ကေသွယ်ကို ဘာမှတော့မပြောခဲ့မိ။ အဝတ်အစားလဲကာ မေမေနဲ့ဒီတို့ကျောင်းတော်ကြီးကို ထွက် လာခဲ့သည်။ ဦးနောက်ထဲမှာ အစီအဥ်တွေဖြင့် ...။

အခန်း (၃၅)

“ဟိုရှေ့က ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာ နိုင်းမရ စောင့်နေလိမ့်မယ်၊ သီးသန့်ခန်းထဲမှာနော်၊ နောက်တစ်နာရီကျော်လောက်မှ ကိုယ်လာခေါ်မယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော၊ အချစ်ကလွဲပြီး မင်းအနားမှာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ သဘောထားနော်၊ ရပ်ထဲကဆန္ဒအတိုင်း ပွင့်လင်းလိုက်ပါ”

တတွတ်တွတ် စိတ်မချနိုင်သလို မှာတစ်ဆွဲပြီးမှ ဉာဏ်သင်၊ ကားနှင့်ပြန်ထွက်သွားသည်။ နိုင်းမရ ရှိနေသော ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲကို သူမ ဝင်ရမှာပေါ့။ သူမ ရင်တွေ ဘာကြောင့် သိပ်ထိခိုက်နေ ဖြစ်ဖူးပါစေရတာလဲ။

ရင်းနှီးခင်မင် သိက္ခန်းပတ်သက်လာခဲ့ကြတာ လေးဆင်းနှစ်ဝန်း ကျင့်ပင် မကတော့။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းမြင်တွေ့ စကားမတွေ့ပြော၊ စနောက်

ပုတ်ခတ်လိုက် အနေရင်းနှီးခဲ့ကြသော်လည်း ဒီလို ရင်ခုန်မှု ဒါပထမဆုံး ဖြစ်မည်။

သူတို့သည်တိုင်က ချစ်စကားမပြောရသေးသလို သူမကိုယ်တိုင်လည်း ချစ်အပြေမပေးရသေးပါဘဲ ဝေးကွာနေသော ချစ်သူကို အခုမှ ပြန်တွေ့လို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေတာမျိုးနှင့် တူနေသည်။

“ပန်းချီ ဒီမှာ”

ယောင်လည်လည် မခွဲမခွဲဖြစ်နေသော ပန်းချီကို နိုင်းမရ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် ငတ်ထားသော မေပန်းချီအလှူက အခန်းလေးထဲမှာ ဝန်းထိန်ထောက်ပသွားစေသည်။ ထိုင်ခုံမှာ သူမ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ခရေပန်းနှံ့သင်းသော ရေမွှေးရနံ့လေးက အရင်ဆုံး သူ့နားခေါင်းထဲ တိုးဝင်လာသည်။

“ကော်ဖီမှာလိုက်မယ်နော်”

တုန့်ယင်နေသော ကိုယ့်အသံကို ကိုယ့်တာသာအံ့ဩနေမိသည်။ အပြုတမ်း ပွင့်လင်းပူဖူးခြင်း ရင်းနှီးစွာနေခဲ့ကြသော အချိန်တွေက အနီးဆုံးမှာပဲ ရှိနေပါသေးလျှက် အခုမှ ရင်ခုန်မှုတွေက အဆမတန်။

“သောက်လေ ပန်းချီ”

ထိတ်ဆိတ်မှုကို ကော်ဖီခွက်ရောက်လာမှ လောကွတ်လုပ်ရ၏။ မေပန်းချီကလည်း ကယောင်ကတမ်းပင် မော့သောက်သည်။ ကော်ဖီခွက်က မှုနေသေးတာမို့ မေပန်းချီ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟာ ပုသွားပြီမဟုတ်လား ပန်းချီ”

“ရ ရတယ်ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

နှိုင်းမရ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ပျားပျားသလဲထလားတာမို့ မေပန်းချီ ကပျာကယာ လက်ကာပြရသည်။ ဒါတောင် နှိုင်းမရဘဲ စိတ်မချ ဖြစ်နေသေးကာ

“တကယ်ရလို့လား ပန်းချီ”

“ရပါတယ်ဆို”

“စိတ်ပူလို့ပါ”

တခြားပြောစရာ ရှားပါးနေသလို ပြန်၍ တိတ်ဆိတ်လွှားပြန်လေ။ ကူခြေရနေသော မေပန်းချီကို တိတ်တခိုးပြတ်ပြတ်နီးနီး ဝေးနေရတာ ရင်မှာ သိပ်သိပ်ခွေးခွေး။

နာရီလက်တံတို့က အကုန်ပြန်စွာ တရွေ့ရွေ့။

ထိုအချိန်မှာ နှိုင်းမရ ဖုန်းကထပြည့်လာတာမို့ နှစ်ယောက်လုံး

လန့်ဖျပ်သွားလျက် နှိုင်းမရ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ဟုတ်ကဲ့ ဟင့်အင်း အစ်ကို ဘာမှမပြောရသေးဘူး”

“...”

“ဟုတ်ကဲ့ အင်း အင်း ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖုန်ပြောပြီး မေပန်းချီမျက်နှာကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လှည့်

နှိုင်းမရ မျက်နှာပြုံးစိစ်။ မေပန်းချီက မလုံမလဲဖြစ်တာ

“ဘယ်သူဆီကစုန်းလဲ”

“ကိုညွှာထိန်းလင်း”

“ဘာဘွဲ့လဲ”

“နင်းကိုချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြီးပြီလားတဲ့”

“ဟယ် နင်း”

အဲလိုပြောရလား ကောင်စုတ်ရဲလို ပြောထွက်တော့မည့် ပါးစပ်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။ အရင်လို သူငယ်ချင်းတွေမှ မဟုတ်တော့တာ။ ဧရာကောသောကာဖြင့် ချစ်စကားပြောနေတာပို သူဂုဏ်ရွံ့ထူပူပြီး ဘယ်လိုနေရစုန်း မသိပါ။

ဒါပေမဲ့ စပိဖြူမျက်နှာစိုင်း မသေသေးသော နှိုင်းမရမျက်နှာကြောင့် ရှိန်းတိန်းတိန်းတော့ ဖြစ်မနေတော့ပါ။

“အဲဒီလိုကြီး တော်တော်ခိုးတာပဲ ဖုန်းဆက်ပြီးတောင် တိုက်ထွန်းနေတယ်၊ သူ မသူချင်လို့ ငါကို အတင်းတိုင်းပေးနေတာ ထင်တယ်”

“သူက ငါတို့ဘို့ ကိုယ်ချင်းအာတာပါ။ ချစ်နေလျက်နဲ့ ဖျိုသိပ်နေကြလို့တဲ့”

“ဘယ်သူကပြောလည်း ငါက ချစ်တယ်လို့”

“သူကပြောတာ”

“အဲဒါဆိုမယုံနဲ့ ကြားစကားတွေ ငါ့ပါးစပ်က ဘာမှမပြောရသေးဘူး”

“ငါကတော့ ယုံတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“နင် ငါ့ကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ”

“အထင်နဲ့ရမ်းတုတ်မနေနဲ့၊ နင်အရင်ကတုတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေလို ငါကအချစ်ကို လွယ်လွယ်ဆယ်ဆယ်ချမ်းမဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး”

“လွယ်တယ်လို့ ငါထင်ပါဘူး၊ နင့်ကိုငါဘာမျှ တန်ဖိုးမမြတ်ဘူး ပန်းချီ၊ နင့်ဆီက အချစ်တွေ ကြင်နာမြတ်နိုးမှုတွေ ဂရုစိုက်ခြင်းဆည်းပူးတွေ ငါ ထက်ပိုအပ်ပါတယ်၊ နင့်ဘက်က ကြည့်ကြည့်ဖြည့်ပေးချင်လာတဲ့အထိ ငါကြိုးစားမှာပါ”

“အဲဒါတွေထက် တို့နှစ်ယောက်ဘယ်လိုမှ မမြဲနိုင်တာ နင်ယုံတယ်မဟုတ်လား”

“တို့နှစ်ယောက်လုံး ဝှန့်တားရမှာပဲ ဒါပဲ”

“ဦးဘဘက်က သဘောတူတဲ့အိမ်ထောင်ရေး မဟုတ်ရင် အဆင်မပြေဘူး နှိုင်း၊ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်ဖို့တော့ ငါ့ဘက်မှ မရှိဘူး”

“ဒါဆို တို့အေးရမှာပေါ့၊ နင်က ကိုညာဏ်လင်းနဲ့ လက်ထပ်တာလား”

“ဟင့်အင်း သူပြောသလို သူ့ကိုအားနာမယ်၊ နင်နဲ့လည်း ချစ်ပြီးမှ မဝေးချင်ဘူး”

“ဒါဆို ရှေ့ဆက်မတိုးတော့ဘူးလား”

“နောက်လည်း မဆုတ်ပါဘူး၊ ငါ့မိဘတွေ စိတ်ပြောင်းလာအောင် နင့်ဘက်က ပြုပြင်ပေးရမှာတွေ အများကြီးပဲ၊ နင့်ဒယ်ဒီက ငါ့အစ်မကို ယူထားတဲ့အတွက် သူတို့အပြစ်ရှာစရာ ပိုဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ယုံဖို့မလွယ်ဘူးလို့ ပြောတာ”

“အခြေအနေက ကျွတ်ထဲကျပ်ထဲမှာပဲ ငါတို့အတွက် ယမင်းက ဂြိုဟ်ဆိုးတစ်ကောင်”

“အပြစ်များနဲ့ အဲဒါ နင့်မိထွေး သိတတ်ရင် မိဘနဲ့တစ်ရိုက်တည်းထားလို့ရတယ်”

“သွားဆမ်းပါ၊ ယမင်းဆိုတဲ့ မိန်းမကို ဘယ်တော့မှ ငါ့မိသားစု ဝင်အဖြစ် အသိအမှတ်မပြုဘူး”

“နို့ငှါ”

ခပ်ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်သံကြောင့် တိခနဲအသံတိတ်ကာ မျက်ခုံးပင့်သွား၏။ မေပန်းချီ အလိုမကျဖြစ်သွားတာဘာလဲ။

“နင်အဲလို အမြဲတမ်း စိတ်ဆတ်နေရင် ပြဿနာတစ်ခုကို စိတ်ဖြန်လက်ဖြန် အဲသနဲဖြေရှင်းနေဦးမယ်ဆိုရင် လူကောင်းတစ်ယောက်ရယ်လို့ ဘယ်တော့မှ နာမည်ကောင်းရမှာမဟုတ်ဘူး၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်တစ်စို့တည်းကြည့်လို့မရဘူး နှိုင်း၊ အဲဒီလူ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကို အရင်ရှာရတယ်”

“ငါက ဘယ်သူ့ကို ဘာတွေလုပ်နေလို့လဲ လက်မခံနိုင်တဲ့ အကြောင်းရင်းက သူ ယုတ်မာတာတွေ လက်တွေ့ခံစားရလို့”

“တစ်ချက်တည်းနဲ့ နှင်မှတ်မှတ်သားသား ဖြစ်သွားတာပါ အဲဒါကလည်း နှင့်ဘက်က နှင့်အဖေကိုယူလို့ဆိုပြီး တစ်လျှောက်လုံး တိုက်ခိုက်လာလို့ မဟုတ်ဘူးလား၊ စကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် မယမင်းဘက်က ပိုပြီးနစ်နာပါတယ်”

“ဘာ”

“အသက်နှစ်ဆယ်နီးပါးကွာတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို ကိုယ့် ဘာသာပြည့်စုံနေရင် ဘယ်သူကယူမှာလဲ မပြည့်စုံချို့တဲ့လို့ အားကိုးရှာ ခဲ့တာပါ၊ ပြည့်စုံတဲ့ ငါ့ကိုအားကျခဲ့တယ်၊ မနာလိုဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့ထက်သာ အောင်နေပြမယ်ဆိုတဲ့ ကြိမ်းဝါးမှုတွေနဲ့ သူ့ရဲ့ငယ်ရွယ်နုပျိုနေသေးတဲ့ ဘဝကို ပြည့်စုံတဲ့ သက်ကျားရွယ်အိုကြီးဆီမှာ ရင်းခဲ့တာ နှိုင်း”

“နှင်လည်း ပုံပျက်ပန်းပျက် တိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရတာပဲ၊ ဘာလို့ အကောင်းမြင်ပေးနေတာလဲ ပန်းချီ”

မေပန်းချီ သက်ပြင်းရှိုက်သံ တီးတိုးထွက်သွား၏။ ရင်ခုန်သံတွေ လမ်းကြောင်းပြောင်းကာ ပဋိပက္ခတွေကို အခြေအတင်း ဖြေရှင်းနေရတာ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိ။

မေပန်းချီက ကော်ဖီခွက်လေးကို တစ်ဖက်တိုးရွှေပြီး စားပွဲပေါ်လက်ထောက်ကာ

“နှင် နှင်ချလို့ နှင့်အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရတယ်ပြောမှ ငါလည်း နောင်တရမိတာ၊ သူ့အခု နှင့်ဆီကဘာတွေ ယူသွားလဲ၊ ဘာတွေပါသွား လဲ၊ သူ့ဘဝကို ရင်းလိုက်တဲ့အတွက် ဘာတွေအကျိုးအမြတ် ရသွားလဲ၊ အခွံပလာ နှင့်အဖေ သက်ကျားရွယ်အိုကြီး နှင့်အဖေကိုပဲ ထေးပေးမီးယူ ပြုစုဖို့ အဖတ်တင်သွားတယ်၊ မဟုတ်လား”

“ငါ့ဒယ်ဒီကို သက်ကျားရွယ်အိုလို့ မပြောပါနဲ့ လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်း သန်မာဖျတ်လတ် ကျန်းမာတုန်းပါ”

“ငွေရှာနိုင်လောက်အောင်တော့ အရည်အချင်းပရှိဘူး မဟုတ် လား၊ နှင့်ကိုတောင် နှင့်မာမီထားခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကြောင့် ပြည့်စုံ အောင်ထားနိုင်တာပါ၊ ပြီးတော့ နှင့်ဒယ်ဒီက ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင် လူမျိုးလူလွတ်တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပွေ့ရှုပ် လောင်းကစားလုပ် တစ်ခုလဲမိ၊ မယမင်းကလောတာနဲ့ ဘယ်လိုပဲကပ်ကပ် အပျိုစင် တစ် ယောက်ပါ နှိုင်း၊ ဘယ်သူက ပိုနစ်နာတယ်ဆိုတာ နှင် တွေးကြည့်ပါ”

“နှင့်အစ်မဘက်က နာပေးနေတာလား”

“နှင် နားလည်လာအောင် ဖျောင်းဖျနေတာပါ၊ ရှင်းပြနေတာ လည်း မဟုတ်တယ်၊ လူတွေအားလုံး ကိုယ်ဘက်ကကြည့်ရင် မှန်တယ်လို့ ထင်ပေမယ့် ဟိုဘက်ကမှန်နေလားဆိုတာလည်း ကိုယ်ချင်းစာပေးတတ်ရ တယ်၊ အဲဒါမှ လူပီသတာ”

“မြင့်မြတ်ပါပေတယ် သူတော်ကောင်းမကြီးရယ်”

“တူ တူ တူ”

နှိုင်းမရ ရွဲ့ငေါပြောနေချိန်မှာပဲ ဖုန်းကမြည်လာပြန်သည်။
နှိုင်းမရက ဖုန်းကိုဖွင့်နားထောင်ပြီး ခုနကလို ပြုံးဖြူဖျက်နာနှင့် မေ
ပန်းချီမျက်နှာကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေ၏။

ကိုညာဏ်လင်း ဖုန်းဆက်ပြန်ပြီဆိုတာ သူမသိလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို ပြောပြီးလား၊ မပြောရသေးဘူးလား၊ သူ့ဆီက
ရပြီးပြီလား။ မရသေးဘူးလားဆိုတာ ရေရေရာရာ မသဲကွဲသေးဘူး
အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာတစ်ခုကို ဖြေရှင်းပြီး ရန်ဖြစ်နေကြလို့ပါ”

“...”

“ဟုတ်ကဲ့ အခုသေချာပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်ချ အစ်ကို
ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း တိတိကျကျကြားအောင် သေချာပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ဖုန်းပြောအပြီးမှာ နှိုင်းမရက လေပူတွေကို ပူးခဲနဲ့ထုတ်ထုတ်
လိုက်သည်။ အဲကွန်းခန်းထဲမှာ ဘာကြောင့်အပူပြန်နေမှန်း မသိသော
မျက်နှာကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဖွတ်သုတ်၏။

ပြီးမှ မေပန်းချီမျက်နှာကို စေ့စေ့ငု ဖလှတ်တမ်းငေးမောကြည့်၍

“မေပန်းချီ နင့်ကိုငါအရမ်းချစ်တယ်”

တဲ့ ...။

အခန်း (၃၆)

“ဟ တကယ်လား၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွား
တာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို မင်းကိုငါက လိမ်ညှာပြောပါ့မလား၊ ငါဖွင့်
လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ပန်းချီကလည်း ငါ့ကိုအမြေပေးတယ်”

“ပန်းချီနဲ့လက်ထပ်မယ့် ကိုညာဏ်လင်းဆိုတဲ့လူကြီးကို ဘယ်
ချောင်သွားထားမှာလဲ”

“သူက ငါနဲ့မေပန်းချီကို ချစ်သူဘဝရောက်အောင် ဖွင့်လင်း
မြင်သာ ဝန်ခံလာအောင် ကြားဝင်ပေးတာ ပြောရရင် အောင်သွယ်ပေး
တာပေါ့ကွာ”

“ဪ နားကိုမလည်တော့ဘူး ဘာကဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ
မျက်စိတော့လည်တယ် နားမလည်ဘူး”

ခေါင်းတကုပ်ကုပ် ဖြစ်သွားသော သက်ပိုင်ကို နှိုင်းမရ အစ အဆုံး ရှင်းပြလိုက်သည်။ သက်ပိုင်က တအံ့တခြံ။

“ဒီလူကို သဘောထားကြီးတယ်ပြောရမလား။ ကိုယ့်ကိုမချစ် တဲ့မိန်းမကို ယူရမှာစိုးလို့ ကိုယ်လွတ်ရုန်းထွက်တယ် ပြောရမှာလား။ သူ့ချစ်သူနဲ့လက်ထပ် ပေါင်းဖက်ချင်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ချောက်တွန်းနေတာလား။”

“မင်းကလည်း ဝေဖန်တာတွေများလိုက်တာ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ နှစ်ယောက် ပွင့်လင်းလိုက်ရတာ ရင်ထဲတော့ ဧတော်တော်ပေါ့သွား တယ်။”

“မင်းကိုယ်မင်းတော့ အဆင်ပြေနေတယ်ပေါ့။ မင်းဒယ်ဒီကို တော့ သတိရမတော့ဘူးလား။”

“မရပဲနေပါလားကွာ။ ဒယ်ဒီနဲ့ငါက နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ၊ သူများသားအဖတွေထက် ပိုပြီးရင်းနှီးခဲ့ကြတာပဲ ဒီအိမ်ကြီးမှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် အတူတူနေခဲ့ကြတာ အခုငါ့ကိုလာတွေ့ပါ့မယ်။ ကြည့်ပါ။ မယ်ဆိုပြီး တစ်ခေါက်တောင်ရောက်မလာဘူး။ ကုမ္ပဏီကိုရော သွားရဲ့လား မသိဘူး။ ငါကလည်းမရောက်ဖြစ်နဲ့ ဒယ်ဒီကို ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း စက်ပိတ်ထားတယ်ဆိုတာချည်းပဲ။”

“ကုမ္ပဏီကိုတော့ မင်းဒယ်ဒီ ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြီး ညွှန်ကြားနေတယ် လို့ပြောပါတယ်။ ကုမ္ပဏီကိုသွားရင် မင်းမာမိထားခဲ့တာတွေကို မက်ဟေ

နေတယ်လို့ ထင်မှာစိုးလို့ ယမင်းက မသွားခိုင်းတာတဲ့”

“ဘာ မင်းကိုဘယ်သူပြောတာလဲ”

“မင်းဒယ်ဒီ မင်းနဲ့မပန်းချီ အဆင်ပြေနေလောက်တဲ့ အချိန်မှာ ငါနဲ့လမ်းမှာတွေ့တာ ဘာလုပ်နေတယ်ထင်လဲ”

“မသိဘူး ပြောကြည့်”

“တက္ကစီ ဆွဲနေတယ်”

“ဘာ”

“အင်း အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်။ ဒီအိမ်က ကားကို ယူမသွားတော့ သူငယ်ချင်းအုံနဲ့ရဲ့ကားကိုငှားပြီး လူမသိသူမသိ အော် ဝါလိုက်တာ”

“ဟား ဒယ်ဒီဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ သူ့ကိုဘာမှ ယူမသွားနဲ့လို့ တစ်ခါမှမပြောဖူးဘူး”

“အဲလို သက်ရောက်မှုတွေ ရှိခဲ့တာပဲကွာ။ မိဘတွေမှာ သား သမီးရဲ့အခြံငြင် မခံချင်တဲ့မာနတွေ ရှိကြတယ်ကွာ။ မင်းက မင်းမာမိ ထားခဲ့တာတွေဆိုပြီး မာန်တက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟား အဲဒါ ဒယ်ဒီကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုမိန်းမကိုပြော တာ”

“မင်းခုထိ ခွဲခြားမြင်နေသေးတာ ကြောင်တောင်ကန်းနေလို့ ပဲ မရ၊ သူတို့က ညအတူတူအိပ်နေတဲ့ လင်မယားတွေကွ”

သက်ပိုင် စိတ်မရှည်စွာ ညစ်ညမ်းပတ်ပတ်ပြောပပ်လိုက်သည်။
နှိုင်းမရက ခေါင်းတယမ်းယမ်းလည်းထခါခါ၊ မျက်ရည်တွေ
လည်း ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာကာ

“ဒယ်ဒီ အဲလို မလုပ်သင့်ဘူး။ မလုပ်ရဘူးကွာ ဘာမဟုတ်တဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ကို အဲလိုမျိုးတွေ လုပ်ကိုင်ကျွေးစရာလား။”

“ယမင်းကလည်း မလုပ်ခိုင်းပါဘူး။ စတိုင်းဆိုင်တစ်ခုမှာ အ
ရောင်းဝန်ထမ်းလုပ်ပြီး ရှာကျွေးနေတာကို မင်းဒယ်ဒီက ချို့မကြောင့်
လို့ မယမင်း မသိအောင် ခိုးလုပ်နေတာ၊ ရဟာတဲ့ခွေကို မင်းကထောက်ဆွဲ
သလိုလိုနဲ့ မင်းအပေါ် ယမင်း မုန်းမနေအောင် တစ်ဖက်လှည့်ပြောထား
တာတဲ့”

“ဟင်”

“ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုးပေပေ မိတဆိတာကတော့ သားသမီးအ
ပေါ် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ တာဝန်ဝတ္တရား ကျေပျံ့ကြီးစားနေကြတာချည်းပါပဲ၊
ဘုရားလက်ထပ်ကနေ ခုချိန်ထိ သားသမီးကြောင့် သူတောင်းစားဘဝ
ရောက်သွားတဲ့မိဘတွေပဲ ရှိတာပါ”

“အား အား”

မခံစားနိုင်လွန်းတော့တာမို့ မချို့မဆုံးရင်ဘတ်ထူကာ အော်ဟစ်
လိုက်သည်။ သူ မှားပြီးလား၊ မှားနေပြီလား။

မာမိကို အပြစ်ပြင်ခဲ့တုန်းကလည်း မာမိသူ့အတွက် ထားဆစ်ခဲ့

သည် အိမ် ကား၊ လုပ်ငန်းတွေ ငွေတွေရတနာပစ္စည်းတွေကို သူမမြင်ခဲ့။
ဘယ်သွားသွားလားလား တွေးပွေ့စွာ ခေါ်သွားတတ်သည်
ဒ. ဒီဒီ၊ ဖာမီမရှိသည်နောက်ပိုင်းမှာ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်လောက်ထိ
ထမင်းခွံကျွေး၊ အခုချိန်ထိလည်း ကျွေးတတ်သေးသော ရေချိုးပေးခဲ့သော
အခြံအလိုလိုက် ဗြည်ဆည်းပေးနိုင်လွန်းသော ဒယ်ဒီ။

အခုသူ့ကြောင့် ကား၊ဒေရိုင်ဘာ လုပ်နေရသည်တဲ့။

“ဒယ် ဒယ်ဒီတို့ဘယ်မှာ နေတာလဲ၊ မင်းသိတာပဲ မဟုတ်လား။

ငါသွားခေါ်မယ်၊ အခုသွားခေါ်မယ်”

“ယမင်း မပါဘဲ မင်းဒယ်ဒီလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ယမင်းရဲ့
ပြုစုမှုတွေ ကြင်နာနားလည်မှုတွေကို မင်းဒယ်ဒီ သာယာပေးပြီ၊ ပင်းလို
သားတစ်ယောက်ပေါ် ချစ်မြတ်နိုးတာက သပ်သပ်နော်၊ တစ်ထောင့်ငါး
ရာနဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ်နှစ် ကီန်းကဏ္ဍန်းချင်း မတူညီတာကို မင်း သဘော
ပေါက်ထား၊ မင်း အိမ်ထောင်ကျတဲ့အခါ ဒါကို အလိုလိုနားလည်မှာပါ”

“ဒါ ဒီအတိုင်းတော့ မနေနိုင်ဘူးကွာ၊ ဒယ်ဒီကိုသွားကြည့်ချင်
ထယ်”

“အေးလေ အခြေအနေ ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလည်း ကြည့်ပေါ့၊
နောက်ဆိုတာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်၊ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ
စဉ်းစားနေရင် နောင်ထရစရာတွေ ကြုံလာမှာပဲ”

“အခုသွားရအောင်”

“အေး မင်းဒယ်ဒီ ကားသိမ်းချိန်တော့ ရောက်နေပါပြီ အိမ်ပြန် ရေမိုးချိုးပြီးရင် ယမင်းစတိုးဆိုင်ကအပြန်ကို အိမ်ကနေ သက်တောင့် သက်သာ လာကြည့်သလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ကားမှတ်တိုင်မှာ လာကြည့်လိမ့်မယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းဒယ်ဒီက ရပ်ကွက်ငယ်ထဲမှာ အိမ်လေးငှားပြီး နေတာနော်၊ မင်းလိုက်ချင်ပါ့မလား”

“ဟင် ဒယ်ဒီတို့ တိုက်ခန်းငှားနေမှာဆို”

“စပေါ်ငွေ မလောက်လို့တဲ့ သူတို့နေသားကျပြီး နေတတ်သွား ကြပါပြီ ပူမနေနဲ့”

ငေါ့တာလား အတည်လား။ သက်ပိုင်စကားကို ပြန်ငေါ့မနေ တော့တဲ့ သက်ပိုင်ကို ကားပေါ်တင်ကာ ဒယ်ဒီနေသော ရပ်ကွက်ငယ်လေး ရဲ့ကားမှတ်တိုင်ကို ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟိုမှာ မင်းဒယ်ဒီ”

“ဟင်”

“အဲဒါ ကားအိုနာဆီကားသွားအပ်မှာ ပြီးရင် အိမ်ပြန်လိမ့်မယ်၊ ပြီးမှ ရေမိုးချိုးပြီး ပြန်ထွက်လာမှာ ဒီကစောင့်မလား။ အိမ်သွားမလား”

“ဒီကစောင့်မယ် ပြီးမှအိမ်လိုက်သွားမယ်”

“ပြီးရော”

ကားကို တစ်နေရာမှာအပ်ထားပြီး လျှာထိုးဦးထုတ်တွေ ဆောင်း၍ မင်သေသေဖြင့် အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ ခဏ အကြာမှာ ဒယ်ဒီ ရေမိုးချိုးကာ သန့်သန့်ပြန်ပြန် စတိုင်ကျကျဖြင့်

ပြန်ထွက်လာ၏။

လမ်းမီးရောင် မပီပီးတဝါးကြောင့် ဒယ်ဒီကတော့ သူတို့ကို မမြင်။ လိုင်းကားပေါ်က တိုးခွေဆင်းလာသော ယမင်းကိုတော့ ဒယ်ဒီ တန်းခနဲမြင်ကာ အပြုံးနင့်ကြိုသည်။

ပြီးတော့ ယမင်း လက်ထဲက ထမင်းဘူးပါသော ဆွဲခြင်းလေး ကို ကုဆွဲ၍ ယမင်း လက်ကလေးကို တစ်ဖက်ကဆုပ်ကိုင်ကာ ပြည်းဖြည်း မှန်မှန် လမ်းလျှောက်သွားကြသည်။

သက်ပိုင်နှင့်သူ ဒယ်ဒီတို့နောက်က ခပ်ခွာခွာလေး လိုက်လာ ခဲ့ကြ၏။ ယမင်းက ဆံ့နွယ်တွေကို ကြက်တောင်နှစ်ဖက်စည်းလျက် ဝန်ထမ်းဝတ်စုံ အဖြူအပြာလေးနှင့် ဣန္ဒြေရနေသည်။

“ပင်ပန်းလာလား ယမင်း”

“တစ်နေ့ကုန် မတ်တပ်ရပ်နေရတော့ ပင်တော့ပင်ပန်းတာပေါ့ ကိုကြီးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကြီးခုလို လာကြိုရင် အမောကိုပြေသွားတာပဲ၊ ငါ့ညာ ဒီနေ့လစာထုတ်လို့ ကိုကြီးအတွက် ပုဆိုးလေးတစ်စည် ဝင်ဝယ် ခဲ့သေးတယ် သိလား”

“ဘာလိုလဲလာတာလဲကွာ ကိုကြီးမှာ ဝတ်စရာတွေရှိပါတယ်၊ ယမင်းကသာ လူအများနဲ့ ဆက်ဆံနေရတော့ သစ်သစ်လွင်လွင်လေး လိုတာ ကိုကြီးကအိမ်မှာနေတာပဲဥစ္စာ”

“ယမင်းက ဝန်ထမ်းဝတ်စုံ ဝတ်နေတာ ဘာလိုမှာလဲ၊ ကိုကြီး

ကသာ ယမင်းကိုယူလိုက်လို့ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲဖြစ်နေတာ၊ ယမင်း စိတ်မကောင်းဘူး။ ဒီနေ့ ကြက်သားနဲ့ ပုစွန်ထုပ်လေးလည်း ဝယ်လာတယ်။ ကိုကြီးအတွက် ကောင်းကောင်းလေး ချက်ပေးမယ်သိ လား။ လစာထုတ်ရက်တော့ ကိုကြီးကို ကောင်းကောင်းကျွေးနိုင်ပါတယ်။

“ယမင်းရယ် ကိုကြီးလည်း အလေ့အကျင့်ရလို့ စားနိုင်နေပါပြီ ယမင်းက ဟင်းကောင်းကောင်းဆိုရင် ထမင်းတူးမထည့်ဘဲ ကိုကြီးအ တွက်ချည်း ချန်ထားခဲ့တော့ ကိုကြီး ဘယ်မျိုးကျပါ့မလဲ”

“ယမင်းက နဂိုတည်းက ဆင်းရဲချို့တဲ့ပါတယ်။ ဘာနဲ့ဖြစ်ဖြစ် စားနိုင်တယ်။ မတန်မရာ အမြင့်ကိုမျှော်မှန်းမိတာကို နောင်တရနေတာ ပါ။ အခု ယမင်းကို တစ်ခုလပ် တစ်လင်ကွာဘဝမရောက်အောင် ကိုကြီး လိုက်စောင့်ရှောက်ပေးနေတာပဲ ယမင်းကျေးဇူးတင်လှပါပြီ ကိုကြီးရယ်။ ယမင်းလေ ကိုကြီးကို တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်နဲ့ ပြုစုကိုးကွယ် သွားမှာပါ။ ကိုကြီးကသာ ယမင်းကို ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ် မခံနိုင်တော့ဘူး ဆိုပြီး မထားခဲ့ပါနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ ယမင်းလေးရယ်၊ ကိုကြီးရင်သွေးလေးကို လွယ်ထား တဲ့ ယမင်းလေးကို ကိုကြီးဘယ်တော့မှ မစိမသွားပါဘူး။”

ကြားနေရသည့် စကားသံတွေထဲမှာ လောဘဒေါသ မောဟ ထေ့ငေါ့အရွဲ့တိုက်ခြင်းတွေမပါ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြင်နာ နားလည်မှုတွေဖြင့် ဖေးဖေးမမ။

“အိမ်နားရောက်လာပြီနို့ စကားသံတွေက တိုးလျှသွားခဲ့ပြီ။ ဝင်းတံခါးပရိုသော အိမ်လေးပေါ်ကို တက်သွားကြချိန်မှာ သက်ပိုင်ကို နှိုင်းမရ မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အဲဒါ မင်းဒေသနီနေတဲ့ အိမ်”

ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်အောင်မျက်လျက် အသက်ရှူတွေပင် ကြပ်လာ သည်။ အိမ်က တောင့်တောင့်တင်းတင်းပရိုသလို ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက် လေးက လမ်းတွေလည်းမကောင်း။

ဒီလိုနေရာလေးမှာ လာနေပြီး ဒယ်ဒီဆင်းရဲပင်ပန်းပုံလည်း မပေါ်ပါ။ ယမင်းရဲ့ ဂရုစိုက်ကြင်နာမှုတွေကြောင့် ကြည့်ရှုကျေနပ်နေ ဟန်တူသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ပြန်မှာလား။ အိမ်ပေါ်တက်မှာလား။”

“ခဏနေပါဦး။ ဒါ ဒီမှာဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်နေကယ်။”

ထရုံတွေ ကာရန်ထားသော အကွယ်လေးမှာ ခြေစုံရပ်ပိကြ သည်။ အိမ်ပေါ်က ခြေသံတွေ စကားပြောသံတွေက ဒီအတိုင်း။

“ကိုကြီး ဒီနေ့အပြင်သွားသေးလားဟင်၊ ဒီမှာနေလယ်စာတွေ မစားဘဲနဲ့ အုပ်ဆောင်းထဲမှာ ရှိနေပါလား။”

“ဟုတ်တယ် ယမင်း၊ သား အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ ကိုကြီး သွားကြည့်တာ။ အိမ်မှာမတွေ့ဘူး။ ကော်ဖီဆိုင်ထဲကနေ မေပန်းချီနဲ့ နှစ်ယောက်တွဲပြီး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ထွက်လာကြတယ်။ သား အဆင်ပြေ

လားဆိုတော့ ပြောတယ် ဒယ်ဒီတဲ့ ကိုကြီးကို ငွေနှစ်သောင်း ဇွတ်အတင်း ပေးသွားတယ်။ ဒီမှာလေ ယမင်း အိမ်လခပေးဖို့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။

သက်ပိုင်နှင့် မျက်လုံးဆုံသွားလျက် သက်ပိုင်နားနားကိုကပ်ကာ “ငါနဲ့ပန်းချီ ကော်ဖီဆိုင်ထဲက ထွက်လာတာ ဒယ်ဒီဘယ်လို လုပ် သိသွားလဲ”

“ကားမောင်းရင်းနဲ့ မင်းအခြေအနေကို မင်းဒယ်ဒီအမြဲတမ်း လိုက်ကြည့် စုံစမ်းနေတာ မရ၊ အိမ်လာရင် တစ်ခုခုလို့ချင်တယ် ထင်မှာ စိုးလို့ မလာတာ၊ မိဘဝဲကွာ မင်းကို ဘယ်ပစ်ထားပါ့မလဲကွာ”

သူ ရင်နာရပြန်သည်။ သူ့ဒါတွေ ဘာမှမသိဘဲ ဒယ်ဒီကို အပြစ်မြင်နေခဲ့တာ။ သူ့ဘယ်လောက်တောင် မှားယွင်းနေခဲ့ပြီလဲ။ အပေါ်က အသံသဲ့သဲ့ ကြားပြန်တော့ နားကစွင့်ပြီးသား။

“ကိုကြီးရယ် နှိုင်းမရဆီ သွားချင်ရင်သွားပါ။ သူ့ဘာကြောင့်ပဲ ပေးပေး ယူမလာခဲ့ပါနဲ့ သူ့အဖေကို ငွေမက်လို့ ချွေးချင်လို့ ပိုင်းလုံးလုပ်တာ ဒီယုန်မြင့်လို့ ဒီချုံထွင်တာလို့ ယမင်း အပြောမခံပါရစေနဲ့ ဒီအိမ်လခကို လည်း ယမင်းဘာသာရအောင် ရှာပါမယ်။ အခုဒီစတိုးဆိုင်က ခြောက်လ ပြည့်ရင် ချေးငွေထုတ်ပေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ လလည်းတိုဦးမှာဆိုတော့ ယမင်းတို့အဆင်ပြေတော့မှာပါ။ ယမင်း ညပိုင်း အလုပ်တစ်ခုလည်း စုံစမ်းထားသေးတယ်။ ကိုကြီးကို ခြောက်လစာချုပ်နဲ့ ပြန်စီစဉ် တိုက်ခင်း လေးနဲ့ ထားချင်လို့ပါ”

“ယမင်းရယ် ကိုကြီး နေတတ်ပါတယ်ဆို၊ ငွေတွေအပိုကုန် အောင် မလုပ်ပါနဲ့။ အဖေခွဲမောင်လေးကိုပဲ ထောက်ပံ့လိုက်ပါ။ ကိုကြီး အခုလို အခြေအနေ ဖြစ်သွားလို့ မထောက်ပံ့နိုင်တာ ကိုကြီး တကယ် စိတ်မကောင်းဘူး”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကိုကြီးရဲ့ အခုမောင်လေးက ကျောင်း ထွက်ပြီး အလုပ်ဝင်နေပါပြီ။ အဖေလည်း အရက်ဖြတ်ပြီး ဆိုက်ကား ပြန်နင်းနေတယ်။ အဖေက ဆိုက်ကားနင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံထဲက စုစုထား မယ်။ သမီးတို့လိုရင်လာယူတဲ့ မောင်လေးကလည်း လစာတစ်ဝက် ထောက်ပံ့မယ်လို့ ပြောတယ်။ တိုက်ခန်းဘာညာဝယ်ချင်ရင် အိမ်ရောင်း ချင်ရောင်းလို့ အားပေးတယ်။ သူတို့က အိမ်သေးသေးငှားနေလို့ ရတယ်။ ကိုကြီးက နေတတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်လာနေတော့လည်း အဖေခွဲ အသက်သိပ်မကွာတော့ ယမင်းတို့ကို လူကဲ့ရဲ့ခံရမှာ စိုးလို့တဲ့လေ”

“ယမင်းရယ် ကိုကြီး စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ကိုကြီးကို ဆွေမျိုးသားချင်းလို ဝေတနာကောင်းတဲ့သူတွေကိုမှ ကိုကြီးဘာမှ ပြန်လုပ် မပေးနိုင်ဘူး။ ယမင်းလည်းမရှိတော့ သူတို့တွေ အရမ်းကိုဒုက္ခရောက်နေ ကြမှာ။ ဒါတွေဒီလိုဖြစ်သွားရတာ သားကြောင့်ဆိုပြီး သားကို ငြိုငြင်စိတ် ကွက်မသွားပါနဲ့နော်”

“ကိုကြီးသားဆိုတဲ့ အသိကြောင့် အခုချိန်မှာ ယမင်းအဲလို စိတ်မျိုးလုံးဝ မရှိတော့ပါဘူး။ မမြင်နိုင်တဲ့ ကံကြမ္မာက ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးပေးတာပဲ”

လိုလည်းမရဘူးလေ။ အတိတ်ကကောင်းမှု ပစ္စုပ္ပန်တောင်းမယ်ဆိုတာ ယမင်း သတောပေါက်သွားပါပြီ။ ခြောက် ကြီး ခိုက်တာနေတော့မှာပဲ။ စကားပြောကောင်းနေတာနဲ့ လျက်ရှိပြတ်ပျက်နေတယ်။ သတောကိုကြီး ဒီဆန္ဒမကင်းမှန်လေးစားထား။ ယမင်း ပြန်ပြန်ချက်လိုက်ဦးမယ်။”

ရွှေလွှားသွားသော ခြေသံတွေအားသာမှာ စကားဆံတွေ ထိတ် ကျသွားသည်။ သူ့ရင်တွေကတော့ မူလောင်ပြင်းရ ဗလောင်ဆူလို့ပါ။

“သက် သက်ပိုင် ဒါမိပြန်ရအောင်ကွာ”

“ဟင်”

“ငါ့ရင်တွေ မခံနိုင်တော့ဘူး အခုဒါသွေးပူနေတယ်။ နောက် တပ်အမှားမဖြစ်အောင် ပန်းချီပြောသလို စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ် ချင်တယ်ကွာ”

“အေးပါ ဒါဆိုလည်း ပြန်ရအောင်”

ကတုန်းကယင်း ဖြစ်နေသော နှိုင်းဆရကို သက်ပိုင်က ပေးသတဲ့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒေမှားတစ်ခုကို ပြုလုပ်ချိန်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှားမှန်း မသိသည့်အချိန်က ဘာမှမဖြစ်သလို ရင်ကော့ကာ နေနိုင်ပေမယ့် မှားမှား သိလို့ နောင်တရသည့်အချိန်မှာ သေဒုနာတွေ မချီမဆွဲမိလျက် ကျွေးကယ်ချ မှဲလွန်းသည်။

ဘယ်အရာမဆို ကိုယ့်စိတ်ထဲရှိသလို ကိုယ်ကချည်းမှန်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

အရမ်း (၃၇)

“နှိုင်း နှိုင်းဘာဖြစ်တာလဲ စိတ်ထိန်းလေ နှိုင်းရယ်။ ဘာလို့ အရမ်းကြီး ငိုရတာလဲ ပြောလေ”

သူ့ပန်းပေါ် မျက်နှာမှောက်ချ ငိုနေတာ သည်းသည်းထန်ထန် ဦး သူ့ပ နှိုင်းထိကြီး ထိတ်လန့်နေမိသည်။ နှိုင်းမရ မျက်မှားကို လက်နှစ် ဖက်နှင့်ဥတံသပ်ပြီး မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးပြီ

“နှိုင်း”

“ငါ ငါအရမ်းမှားတယ်။ ငါ အသုံးမကျဘူးကွာ”

“နှိုင်းရယ် ဘာဖြစ်လာတာလဲ ငါ့ကိုပြောပါ။ နင်တို့တွေ ငါလည်း ငိုရင်တယ်”

“ဒယ် ဒယ်ဒီနဲ့ယမင်း”

“အေး ပြော”

“သူတို့ဆင်းရဲတာ၊ ရပ်ကွက်လေးမှာ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ နေကြတယ်”

“ဟင်”

“ယမင်းက ဒယ်ဒီကို ဂရုစိုက်တယ်၊ ကြင်နာတယ် အားကိုးလေးစားတယ်”

“အင်း အဲဒါနဲ့”

ခိုင်းမရ အသံ ပြတ်တောက်ပြတ်တောက် တိုက်ခတ်လွန်းတာကို နားစိုက်ထောင်ရင်းဖြင့် စိတ်မရှည်။ ဘာလို့များ ဒီလောက်တောင် မချိုမဆံ့ ဝမ်းနည်းနေရတာလဲ။

သွယ်ဒီကို မယမင်းက ဝေးကြောင့်ဆွမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး၊ ကြင်နာမင်း ဂရုစိုက်မယ် မထင်ခဲ့တာကြောင့်လား။

“ဒယ်ဒီက ငါ့အခြေအနေကို အခြေတမ်း စောင့်ကြည့်ဂရုစိုက်နေခဲ့တာ၊ ငါမယ့်တူ။ ငါ့ဒီကို မလာတာက လိုချင်တာတွေယူဖို့ အောင်ပျံလာတယ်လို့ ထင်မှာစိုးလို့တဲ့။ ဂုဏ်ထူးတို့လည်း အဝေးကနေ ဖုန်းပုံကြီးကြပ်ပေးတယ်။ သူကတော့ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ထင်လဲ။ လိုက်လံရပ်ကားကိုငှားပြီး အငှားယာဉ်မောင်းနေတယ်”

“ဟင်”

“အဲဒါက ယမင်းက ခိုင်းတာမဟုတ်တုံး၊ ယမင်းမသိအောင် ခိုးလုပ်နေတာ၊ ယမင်းကိုတော့ ရလားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို စုဆောင်းပြီး ငါကပေးလွှတ်လိုက်တဲ့ သဘောဆွဲနဲ့ ငါနဲ့အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားနေတယ်”

“ဟယ် နင့်ဒယ်ဒီအဲလောက်တောင် စိတ်တွေပြောင်းလဲလွန်းပြီလား။ မယမင်းလည်း ပြောင်းလဲသွားတာ အံ့ပြုစရာပဲတယ်။ အဲဒါကြောင့် ငါပြောပါတယ် ခိုင်းရယ်၊ ကိုယ့်သက်တိုက်ကြည့်ပြီး ကိုယ်ထဲမှနဲ့ ဘယ်လို

ထောင်ပါနဲ့လို့”

“ငါ ငါ့မှားပါတယ်ပန်ဆိုရယ် ငါအရမ်းနောင်တရပါတယ်”

“နင် အခုသာလုပ်မှာလဲ”

“ယမင်း ခိုက်ထဲမှာ ဒယ်ဒီကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရပြီ”

“ဟင် နင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ငါနဲ့သက်ပိုင် ဒယ်ဒီတို့နောက်ကို လိုက်ချောင်းနားထောင်တာပါ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကြားခဲ့ မြင်ခဲ့တာတွေပါဟာ သူများကတစ်ဆင့် ပြောတာဆိုရင် ငါ ဒီထောက်ရင်နာမိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး နင် မြတ်ပြုတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရတော့မှာ ခိုင်း၊ မယမင်းကလည်း နင့်ဒယ်ဒီအပေါ် ကောင်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒယ်ဒီကို အရောင်းစာရေးပဝန်ထမ်းလုပ်ပြီး ဂျာနော့းနေတယ်၊ ယမင်းအဖေလည်း အရက်ဖြတ်တဲ့ ဆိုက်ကားပြန်နင်းပြီး ဒယ်ဒီတို့ကို ထောက်ပံ့မယ်တဲ့။ သွေမောင်လေးကလည်း ကျောင်းထွက် အလုပ်လုပ်ပြီး လစာထက်ထက်အေးမယ်လို့ ပြောတယ်။ ငါပဲ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ အသုံးမကျတာ၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နဲ့ တူနေတာ နင်နဲ့မတန်ဘူးလို့ ယမင်းပြောတာ၊ သက်ပိုင်ပြောတာကို ငါအခု သဘောပေါက်တယ်”

“ခိုင်း”

ရင်နင့်အောင် ခံစားနေသော ခိုင်းမရလက်ကို အားနှင့်မိဆုတ်၍ နှစ်သိမ့်ရသည်။ နောင်တတွေနဲ့ခိုင်းကို ဒီထက်ပိုပြီး မပင်ပန်းဝေချင်တော့ပါ။

“ခိုင်း နင့်ဒယ်ဒီကို ပြန်ခေါ်သင့်ပြီ၊ အမှားတွေကိုလည်း ပြန်ချ

တောင်ပန်သည်တယ်၊ ငြီးတော့ မယမင်း။

“သူ့ကိုရော ငြိန်ခေါ်မှာပါ။ ငါ့ဒီယီဒီသွေး ငါ့ညီလေးကို လွယ်ပိုး ထားတဲ့အတွက် ငါ့မာမိလေးဖြစ်သွားပြီပဲ၊ သူ့အစေဆိုက်ကား မနင်းရ အောင်၊ သူ့မောင်လေး မညာရေးဆုံးခန်းတိုင်အောင် ငါ့ဘဝနဲ့ပူးမယ် ပန်းချီ”

“တကယ် တကယ်အပြတားလား နှိုင်း”

“ငါ့ညာက တစ်ညလုံး မအိပ်ဝတ်စဉ်းစားလာခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့တစ်ယောက်တည်း သွားခေါ်ရမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ နှင်လိုက်ခဲ့ ပေးပါနော် ပန်းချီ”

“နှင်ကတော့လူမိပြီ၊ ငါ မပါရင် မပြီးတော့ဘူးလား”

“ယမင်းက နှင့်အပ်မပဲဟာ၊ ငါ့ပြောဆိုထားတာတွေနဲ့ မျက်နှာ ပူလို့ပါ”

“အေးပါ၊ လိုက်ပါ့မယ်၊ အိမ်မှာမရှိဖြစ်နေမယ်၊ နှင့်ဒီယီဒီကို ဖုန်းကြိုဆက်ထားလေ”

“ဒယ်ပီက ဖုန်းကိုပူမသွားတာ ညက ဒယ်ပီအနားထဲ သွားမို့ မိမ့် အခန်းထဲမှာ ဒယ်ပီဖုန်းကိုတွေ့တာ ငါ့အမြန်ဆုံး ဝန်ချထောင်၊ ပြန်ရမှ စိတ်ဖြေသာရမှာ ပန်းချီ”

“ဟဲ့ နှင်ပဲ ညမှသွားတွေ့လို့ရမှာဆို၊ ငါ့လည်း ညဘက်ကြီး ဘယ်လို ထွက်လာရမလဲ၊ အဲ ကိုညာကလဲလင်းကို အကူအညီတောင်းကြည့် ရင်တော့ အဆင်ပြေနိုင်တယ်၊ မေမေက ကိုညာကလဲလင်းနဲ့ဆို ဘယ်မဆို

www.burmeseclassic.com

လွှတ်မှာပဲ”

နှိုင်းမရအတွက် အကြံဉာဏ်က အဲလိုချက်ချင်း ပြောင်မြောက် စွာထွက်အလသည်၊ နှိုင်းမရက လက်ခံလိုက်ဟန် ခေါင်းညိတ်ပြီး မေပန်းချီ ကို အားကိုးစားကြိုက်ကြည့်

“တော့ရှုတင်မိတယ် ပန်းချီရယ်၊ နှင်ကပိုကို အမှန်တရားတွေ သိအောင် လမ်းပြအေးတဲ့ မိပြတိုက်လေးပါ။ ငါ့တာဝန် အလင်းရောင်ပေး၊ နှင်နဲ့ပျောက်ပျက်သွားအောင် ငါ့အနားမှာ အပြည့်ပေးပါ ပန်းချီရယ်နော်”

“ငါ့လည်း နေချင်မိတယ်၊ နှင်နဲ့အတူနေခွင့်ရတဲ့ အချိန်လေး တွေက တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်အောင် အခါပွယ်တွေ ပြည့်မှန်နေတာပါ။ မေမေကို အတိုက်အခံလုပ်ရမှာကိုပဲ”

“ငါ့ဘက်က စိတ်ဓာတ်ချို့တဲ့မှုတွေ ကိုယ်ကျင့်တရား ချို့တဲ့ မှုတွေကြောင့် နှင်ခင်ဆိုင်ရ ခက်ခဲနေတယ်ဆိုတာ ငါ့နားလည်ပါတယ်၊ ငါ့ထက်က အမြဲတမ်း တာကွယ်ပေးနေခဲ့တဲ့ နှင်အချစ်တွေကိုလည်း ငါ့လေးစားပါတယ် ပန်းချီ၊ အဲဒီအကြောအတွက် ငါ့တစ်သက်လုံး ပေးဆပ် ခွင့်ရပါရစေ၊ ငါ့ကိုပေးဆပ်ခွင့်ရအောင် ငါ့အနားမှာ နေပေးပါ”

လူ့လည်လို့ မနောက်ပြောင်ရက်ပါ။ လေးနက်သော စကားတွေ နားထောင်ရင်း သူ့ခင်ခွင်ကျယ်မှာ ငိုနွဲ့တွယ်ကပ်၍ လေပူတွေ ညှင်းသွဲ့တဲ့ လေးမှုတ်မိသည်။ စိတ်ပင်ပန်းလို့ ညည်းညူမှုတွေ သက်ပြင်းတွေချခဲ့ မိရင်တောင်း နှင့်တို့တော့ မကြားစေချင်ခဲ့ဘူး နှိုင်းရေ ...။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၃၈)

ကိုညာဏ်လင်းက မေမေကို ခွင့်တောင်းပြီး ခေါ်လာခဲ့သည်တိုင် အောင် မေပန်းချီ ရင်တွေ တုန်နေဆဲဖြစ်သည်။ မေမေကတော့ ညနေည တာမှာတောင် ကိုညာဏ်လင်းနဲ့ သွားသွားလာလာ ခိုနေတာမို့ အဆင်ပြေ သည်လို့ ထင်နေမှာပင်။

ကားကိုတောင် သူမကားကိုမယူဘဲ ကိုညာဏ်လင်းနှင့် ယွက်လာ ခဲ့တာ။

“ဟင် ဟိုရှေ့မှာ နှိုင်းကား ကိုညာဏ်လင်း ကားရပ်လို့ရပ်လို့က်” အလင်းရောင်က လမ်းဆီးရောင်းပဲခွံတာနဲ့ လမ်းဘေးမှာ ရပ် ထားသော နှိုင်းမရ ကားကို လွန်သွားမှပြင်ရသည်။ ကိုညာဏ်လင်းက ကားကို ဘက်(၆)ဆုတ်၍ နှိုင်းမရ ကားအနီးမှာ ရပ်လိုက်၏။

ပြီးမှကားပေါ်က နှစ်ယောက်လုံး ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

“နှိုင်း”
“ပန်းချီ”

နှိုင်းမရကို ခြင်္လိက်ရတာ ခိုးရာလိုက်မည်သူလို ရင်တုန်ပန်း ဟုနဲ့ရှိလွန်းလှသည်။ ကိုညာဏ်လင်းက နှစ်ယောက်လုံးကိုကြည့်၍ ပြုံးစိစိ

“မေပန်းချီကို စိတ်ချလက်ချ အပ်လိုက်လို့ရတယ် မဟုတ်လား နှိုင်းမရ”

“ဆို ကိုညာဏ်လင်းက ဘယ်လိုကြီးပြောနေတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ အခု နှိုင်းမရနဲ့ ထည့်လွှတ်ရမှာ နေ့ခင်းနေ ထည့်မဟုတ်ဘူး။ ညခင်းညတာဆိုတော့ ဘယ်အချိန်ပြန်လာလို့ ရပယ်ဆို တာလည်း မသိနဲ့”

“မိုးတစ်ပေါက် မရွန်းစေရပါဘူး။ ဒယ်ဒီတို့ကိုစွဲပြီးတာနဲ့ ကိုညာဏ် လင်းကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

“အလကားစတာ ပြန်မလွှတ်လည်း အနိတ်ကို ကိုယ်ကြည့်ရှုင်း လိုက်မယ် ဘာမှမကြောက်နဲ့”

“ကိုညာဏ်လင်းနေခို”

မေပန်းချီ အရှက်နဲ့နေသည်။ နှိုင်းမရကို ကိုညာဏ်လင်း မျက်စိ ခိုက် လက်မထောင်ပြုနေတာ မြင်လိုက်လို့ပါ။

ဒါပေမဲ့ သတ္တိရှိရှိ အရဲကီးလိုက်လာပြီးမှတော့ နောက်ပြန်ဆုတ် လို့ မဖြစ်ချေ။

“ပန်းချီ သွားရအောင်၊ ဒယ်ဒီတို့ဒီအချိန်ဆို နှစ်ယောက်လုံး”

ရောက်နေလောက်ပြီ”

“အေး သွားမယ်လေ ကိုညာလစ်လင်း အနီးအနားက စားသောက်ဆိုင်မှာပဲ စောင့်နေမှာမဟုတ်လား၊ တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်နော်”

“ကဲပါ သွားပါ အဲဒါနောက်မှပြော အချိန်ကြာနေမှ အိမ်ပြန် ဝင်ရခက်နေဦးမယ် အရမ်းအနားကုန်ရင်တော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ပြန်နင့်မှာနော်”

စတာလား နောက်တာလား မသိပေမယ့် နှိုင်းဆရက ဘား မောင်းထွက်လာခဲ့ပြီမို့ ဘာပြန်ပြောခွင့်မသားတော့ပေ။ မယမင်းတို့နေ သော ရင်ကွက်ငယ်လေးထဲကို ရောက်လာတော့ မညီမညာသော လင်း တွေက ဘားကိုတုန်ခါနေစေသည်။ နှိုင်းဆရက အိမ်နားထိ ဘားကို မောင်းဝင်လာ၏။

အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဟွန်းမင်းဘိ ဘားကိုရပ်လိုက်သည်။

“နှိုင်း နင်အရင်ဝင်”

“နင် အရင်ဝင်ပါဟာ သူတို့က ပလူးမယ် သိပ်နေချင်တာ၊

အမြင်မတော်တာတွေရင်ခုကျ”

“ဧည့် ငါက မိန်းကလေး ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ကဲပါ နှစ်ယောက်တူတူပင်မယ်”

“ရောင်းဟန်သံလေး ဘာလေးပေးဦး”

နှစ်ယောက်သား တွန်းပိုင်းခြင်းခုံရင်းခြင် မခံမခဲ တွန့်ဆုတ်ခွာ

ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟင်”

သင်ဖြူးဖျားအခင်လေးပေါ်မှာ ဒယ်ဒီခြေထောက်တွေကို ယမင်း နှိပ်ပေးနေသည်။ ဒယ်ဒီက တပြုံးပြုံး ဆုတွေပေးလို့၊ တကယ့်ကို ကြည့်နူး စရာမြင်ကွင်း။

သူတစ်ခါမှ ဒယ်ဒီကို ခြေဆုပ်လက်နယ် မပြုစုဘူးပါ။

“ဒယ်ဒီ”

“ဟင် သား”

“မေလန်ချို”

နှစ်ယောက်လုံး အံ့အားသင့်လျက် ကပျာကယာ ထလာကြ သည်။ ယမင်းက မေပန်းချီ လက်ကိစ္စလို့ ဒယ်ဒီကသူပန်းကို ဖက်တွယ် ကာ မျက်ရည်ဝသည်။

နှိုင်းဆရ ဒယ်ဒီလို စိတ်မထိနိုးနိုင်ပါ။ ဒယ်ဒီရင်ခွင်ထဲဝင်၍ တလေးတစ်ယောက်လို ချုံးပွဲချုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒယ်ဒီက သူ့ကျောကို ဖုတ်၍ နှစ်သိမ့်လေ ငိုငိုချင်လေ။

“သား ယောက်ျားပြစ်ပြီး အဲလောက်ခိုနေရလားကွ ဒယ်ဒီကို လွှမ်းလို့လား သား၊ ဒီနေရာကို သက်ပိုင်ပြောလိုက်တာလား၊ အသိပေး ပါ့နဲ့လို့ ဒယ်ဒီ သေချာ မှာထားရဲ့နဲ့”

“ဒယ်ဒီ ဒယ်ဒီ သားတောင်းပန်ပါတယ် ဒယ်ဒီရယ်၊ သားမှား ပါတယ် အရမ်းမှာဆါတယ်”

“သားအဖချင်းကို ဘာတွေ့မှားလို့ ဘာတွေ့ထောင်းပန်နေရတာလဲ၊ မလိုပါဘူး၊ သားရယ်၊ သားနီအယ်ဒီ တယ်တော့မှ အပြစ်မယူဘူး၊ မမှန်းဘူး သား”

“ဒယ်ဒီမေတ္တာတွေကို သားနားလည်ပါပြီ၊ ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီ သားကို အပြစ်မယူဘူးဆိုရင် သားနဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ အရင်လိုပဲ အတူတူ ပြန်နေရအောင်နော် ဒယ်ဒီ”

“သားရယ် ဘယ်လိုလုပ်ခြစ်မှာလဲ မယမင်းမှာ ဒယ်ဒီရဲ့”

“ရင်သွေးလေး လှယ်ထားရတယ်ဆိုတာ သားသိပြီးပါပြီ သား၊ ရဲ့ညီလေးကို မွေးပေးမယ်၊ မာဗီလေးကိုလည်း သားအိမ်ပြန်ခေါ်မှာပါ ဒယ်ဒီ”

“သား”

ဦးမင်းထွဋ်ဆွေ မယ့်နိုင်လောက်အောင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတာပါ။ သားပါးစပ်ပျားက ဒီလိုဝကားမျိုး ထွက်လာမည်လို့ တကယ်ထင်မထားတာ။ ယမင်းကို ဖက်တွယ်ထားသော မေပန်းချီကလည်း

“နှိုင်းမရ တကယ်နှောင်စာနေပါပြီ အန်ကယ်၊ သူလေးလေးနက်နက် သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ လာခေါ်တာပါ။ မယမင်းကိုလည်း သူနားလည်နေပါပြီ၊ မယမင်း မီး မှားခဲ့တာတွေ ခိုရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“မေပန်းချီရယ် နှင်ဖုန်းပေါ်ဘူး ငါကသာ မတန်မရာ ခြိုင်းဆိုပုံပုံ ကြီးစားခဲ့တာပါ။ အခု နေရာမှန်ကို ပြန်ရောက်သွားတာ ကျေနပ်ပါတယ်”

“အဲလိုမပြောပါနဲ့ မယမင်းရယ်၊ မီးက အကြီးကို အကြီးမှန်းမသိဘဲ စော်တာမော်ကား အထင်မြင်သေဆီတာတွေ ရှိခဲ့တာပါ။ အဲဒီအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကဲ ယမင်းရေ စကားတွေကောင်းနေတာနဲ့ သားတို့ကို ထိုင်ပို့တောင်မပြောမိဘူး။ မေပန်းချီလေးရော ထိုင်ညှိကွယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အစင်ပြေနေမှပဲ ထောင်းပန်စရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ထိုင်သားလည်းထိုင်”

ဦးမင်းထွဋ်ဆွေက ထိုင်နိုင်နေတာဆို မတတ်သာဘဲ နှိုင်းမရနှင့် မေပန်းချီ မဝံ့မရဲ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေဆဲပင်

“နှိုင်းမရ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါဟာ နှင့်နဲ့မေပန်းချီအပေါ် ငါအပြစ်တွေ များခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်နားလည်လို့ ဒယ်ဒီနဲ့ မယမင်းကို လာခေါ်တာပါ”

“အဲလို ခွင့်လွှတ်နားလည်တယ်ဆိုတော့ ဝိုပြီးဝမ်းနည်းရပါ့တယ်၊ ဒါနဲ့ နှင်ထိနှင်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ် ညကြီးမင်းကြီး အတူလာကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဒယ်ဒီနဲ့မယမင်းကို လာမခေါ်ရဲလို့ ပန်းချီကို ခေါ်လာတာပါ”

“ခေါ်လေတာ ပန်းချီကို စိတ်ချမှား မဟုတ်ဘူး၊ နှင်နဲ့သွားမှာ လာမှာဆို ပိုတောင်ဝေဦးမယ်”

“ပန်းချီနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကိုညာဏ်လင်းက ခေါ်ထုတ်ပေးတာပါ”

“ဟင် ဘယ် ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ငါတို့ကိစ္စထက် နင်တို့ကိစ္စက ပိုအရေးကြီးတယ်၊ အခြေအနေတွေက”

“ပန်းချီ နင်ပြောလိုက်”

“နင်ပြောပါလား ဘာလို့ငါ့လွဲချနေတာလဲ၊ ငါမပြောချင်ပါဘူး ရှက်တယ်”

“နင့်အစ်မ မေးနေတာ နင်ပြောရမှာပေါ့၊ ဘာရှက်စရာလိုလဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောလိုက်”

ဟိုဘက်ဒီဘက် အခြေအတင်း ဘောလီဘောပုတ်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဦးမင်းထွဋ်ဆွေနှင့် ယမင်းမျက်မှောင် ကြွတ်ကာ ကြည့်နေကြသည်။ ပြီးမှ

“သားလော ဒယ်ဒီနီစကားပြောရအောင်”

“လာ မေပန်းချီ နင်လည်းငါ့ကိုပြော”

တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ဆွဲခေါ်သွားလျက် အခြေအနေမှန်ကို မရမကမေးကြသည်။ ခဏနေမှ သင်ဖြူးဖျာပေါ်မှာ လေးယောက်ပြန်ဆုံကာ ယမင်းက ဦးမင်းထွဋ်ဆွေကို မျက်လုံးတစ်ချက်မှိတ်ကာ အချက်ပြအပြင်ခေါ်ထုတ်၍

“သူတို့ချင်း ချစ်သူဘဝရောက်သွားကြပြီ၊ ကိုကြီး၊ ပန်းချီနဲ့ လက်ထပ်ပေးလျှင် အောင်သွယ်ပေးတာတဲ့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လေး

က နှိုင်းမရနဲ့ သဘောတူမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ သူတို့ကို အခုတစ်ခါ တည်း ပြန်မလွှတ်မှ သူတို့ချင်း ပေါင်းရမှာ”

“အဲဒါ ကိုကြီးလည်း တွေးမိတယ်၊ သူတို့က ကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်ကို နားလည်ပေးမှတော့ သူတို့အတွက် ကိုကြီးတို့က တစ်ခုခု ပြန်လုပ်ပေးသင့်တယ် ထင်တာပဲ”

“ထင်မနေနဲ့ ယမင်းပြောသလိုလုပ်မှ ဒေါ်လေး လက်ခံလာမှာ၊ မဖြစ်ဘူးလို့ သူတို့ငြင်းရင် ယမင်းတို့ပြန်အကျပ်ကိုင်ကြတာပေါ့”

“ယမင်း သဘောကွာ၊ သားကလည်း ပန်းချီကို မခွဲနိုင်ဘူး ဆိုတော့ အဲလိုလုပ်ရတော့မှာပဲ”

ဦးမင်းထွဋ်ဆွေနှင့် ယမင်း အတိုင်အဖောက်ညီညီနှင့် နှိုင်းမရ တို့အနား ပြန်ရောက်လာကြသည်။ တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ဆွဲဖို့ တစ်ယောက်မှ စကားမပြောမိကြ။

ဒါကို နှိုင်းမရက အားမလိုအားမရ စိတ်မရှည်ဖြစ်ကာ

“ဒယ်ဒီ သွားကြမယ်လေ အထုပ်အပိုးတွေ သယ်ပနေနဲ့ နောက်နေ့မှ လာယူချင်လည်းယူ မယူချင်လည်းနေ”

“ဟုတ်တယ် မယမင်း မေမေက အရမ်းညဉ့်နက်နေရင် စိတ်လည်းပူ စိတ်လည်း ဆိုးနေမှာ”

“ဒယ်ဒီတို့ကို သားတကယ် အိမ်ပြန်လိုက်စေချင်လား”

“နင်ရော ငါ့ကိုချမ်းသာပြည့်စုံတဲ့ဘဝ ပြန်ရောက်စေချင်တဲ့ စေတနာအမှန် ရှိရဲ့လား ပန်းချီ”

နှိုင်းမရနှင့် မေပန်းချီ ပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်ကြသည်။
ဦးမင်းထွဋ်ဆွေနှင့် ယခင်းကာ

“ဒါဆိုရင် သားတို့အရင် လက်ထပ်လိုက်ကြ”

“ဟုတ်တယ် ပန်းချီ၊ နှင်တို့ထွက်လာလက်စနဲ့ အိမ်ကိုပြန်
ကြနဲ့တော့၊ ဒေါ်လေးကို နားလည်အောင် ငါသွားချောင်းပေးမယ်”

“ဟာ ဒယ်ဒီ”

“မ ဖြစ်ဘူး မယမင်း၊ မေမေ ဝန်ချီကို ဝတ်ဆိုး နားကြည့်
သွားလိမ့်မယ်”

“ခဏပါ မိဘနဲ့သားသမီး ကြာရှည်ခေါင်းမုဏ်း မနာကြည့်
နိုင်ပါဘူး၊ ငါတို့ကို ပြောလည်အောင်လုပ်ပေးတဲ့အတွက် ငါကလည်း
ဒေါ်လေးကိုရအောင် ကြိုးစားပေးမယ် ဝန်ချီ၊ နှင်မဂ္ဂနဲ့အာရင် နှိုင်းမရနဲ့
တစ်သက်လုံး ဝေးရမှာ၊ ဒေါ်လေးစိတ်ကို ငါ့ထိတယ်၊ ဉာဏ်လင်းနဲ့
အဆင်မပြေရင် နှိုင်းမရနဲ့ သဘောမတူတဲ့အတွက် နောက်တစ်ယောက်
နဲ့ စီစဉ်ဦးမှာပဲ”

စကားပြောနေဆဲမှာ နှိုင်းမရနဲ့က အဆက်မပြတ် အော်မြည်
လာသည်။ နှိုင်းမရက ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်ပြီး

“ဟင် ဘယ်လို အစ်ကို တကယ်လား၊ တကယ်ပြောနေတာ
လား၊ ဟုတ်ကဲ့ အဲလိုလုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါအစ်ကို ကျေးဇူးတင်
တယ်နော် အစ်ကိုကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး၊ ဂွတ်နိုက် အစ်ကဲ့”

“ဘာတဲ့လဲ ကိုဉာဏ်လင်း ဆက်ဘာမဟုတ်လား”

မေပန်းချီ အလောတကြီးမေး၏။ နှိုင်းမရမျက်နှာ ဉာဏ်လင်း
နှင့် ဖုန်းပြောပြီးတိုင်း ဒီလိုချီပြန်ပြန်

“ဟဲ့ ဘာတဲ့လဲလို့”

“သူ အိမ်ပြန်သွားပြီ မေပန်းချီကိုခေါ်ထားလိုက်တော့ သူကြည့်
ရှင်းမယ်တဲ့ ဖုန်းတော့ပိတ်ထားလို့ပြောတယ်”

“ဟယ် ကိုဉာဏ်လင်းက အတည်ကြီးလုပ်ချလိုက်ပြီ မေမေ
တော့ ယမ်းပုံမီးကျ ပေါက်တဲ့တော့မှာပဲ၊ စိတ်ညစ်တာပါပဲ”

“ညစ်မနေနဲ့ ညတွင်းချင်း လက်မှတ်သွားထိုးလိုက်လို့ ပြော
တယ်၊ အဲဒါရခွဲလို့ရမှာတဲ့ ဒယ်ဒီနဲ့ မယမင်းကို သက်သေခေါ်ပြီး
အဲလိုလုပ်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်”

“နှိုင်း”

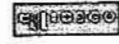
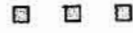
“သူ့စီစဉ်တာ ကောင်းပါတယ်ဟာ၊ အဲလိုပဲလုပ်လိုက်ရအောင်
နော် ပန်းချီ ငါတို့မှာ ဒယ်ဒီရော၊ မယမင်းရော အင်အားတွေ တောင်တင်း
လာပါပြီ နောက်ဆိုငါ့ညီလေးပါ ငါ့ညီမှာ နှင့်က သားသားမီးမီးလေးတွေ
မွေးရင် ပွဲပြိုင်ပြိုင်ပေါ့၊ နှင့်မေမေလုံးဝ အပိုးကျိုးသွားစေရမယ်”

“ကောင်စုတ် လူကြီးတွေရွှေမှာ ပေ့တီးပေ့ပျက် ပြောင်စပ်စပ်နဲ့”

“ချစ်လို့ပါ”

“တော်ပြီ”

မေပန်းချီ မျက်စိတင်းတင်းလိုက်ချိန်မှာ ရယ်သံတွေက ဝေါခနဲ။

အခန်း (၃၉)

ညတစ်နာရီကျော်မှ ဒိပ်ထဲဝင်ခဲ့တာတောင် ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် မအိပ်နိုင်သေးဘဲ ထိုင်စောင့်နေသည်။ ဉာဏ်လင်းကိုပြင်တော့ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေလျက်က ကဗျာကသီပင် ထလာ၏။

ဉာဏ်လင်း လေးကန်စွာ ဝင်ထိုင်လိုက်မှ ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် ဆိုဖာခုံမှာ ပြန်ထိုင်ရင်းနှင့်

“သမီးရော မောင်ဉာဏ်လင်း မင်းတို့နှစ်ယောက်ကွဲနေလို့ စိတ်ပူနေတာ သမီးဖုန်းကို ပြန်မလာသေးလို့ ဆက်ကြည့်တော့လည်း ကော်ပိတ်ထားတယ်။ မင်း ဖုန်းကလည်း အန်တီ မမှတ်သိလို့”

ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် တရစင်ပြောနေပေမယ့် ဉာဏ်လင်းက မျက်နှာကိုင်ခွဲလျက် မတုန်မလှုပ်။

“မောင်ဉာဏ်လင်း အန်တီမေးနေတယ် သမီးရောလို့”

“နှိုင်းမရနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတယ် အန်တီ”

“ဘာ ဘယ်လို မင်းနဲ့ထွက်သွားတာလေ ဘယ်လိုလုပ် နှိုင်းမရနဲ့ ခိုးရာလိုက်သွားတာလဲ”

“ဒီလိုရှိပဲတယ် အန်တီ”

“ဘယ်လိုရှိတာလဲ ဘယ်လိုတွေဖြစ်တာလဲ ပြော မြန်မြန်ပြော”

ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် ဒေါသဖြစ် သွေးဆူကာ စိတ်ရောလူရော ကနားပြန်တော့၊ ဉာဏ်လင်းရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းကာ ဇွတ်ပေးပေးသည်။

“သူတို့ချင်းက အန်တီထားနေတဲ့ကြားက ချစ်သူဘဝကို ရောက်ပြီး မခွဲနိုင်မခွာရဘဲ ဖြစ်နေကြတာပါ”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ သူတို့ဘယ်လိုဖြစ်နေနေ မင်းနဲ့ပေးစားဖို့ စိတ်ထာဆာသဲ ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့ လုံးဝသဘောမတူဘူး ပေးစားပိုင်ဘူး၊ မင်းနဲ့ပဲ”

“အန်တီ သူတို့အချစ်ကို ကျွန်တော်ကတော့ ပခွဲရက်ဘူး။ ငြိုးတော့ ချစ်သူရှိနေတဲ့ မိန်းကလေး၊ ကိုယ့်ကိုမချစ်တဲ့မိန်းကလေးကို လက်ထပ်ဖို့ သတ္တိမရှိဘူးအန်တီ၊ အန်တီက မိခင်မေတ္တာနဲ့ ဘယ်လိုပဲ သမီးကောင်းစားချေတွေ အားသွန်ခွန်ခိုက် လုပ်နေပါစေ၊ တစ်ဖက်က ပန်းချီခဲစားချွတ်နဲ့ ကျွန်တော်ချဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထည့်စဉ်းစားမှ ဖြစ်မှာပါ”

သူ နှိုင်းမရနေအင်လိုက်သွားတာ မင်းကူညီမှု တိုက်တွန်းမှုတွေ ပါသလား မောင်ဉာဏ်လင်း၊ သမီးစိတ်အလိုအတိုင်းဆို ငါဆန္ဒကို လွန်ဆန်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် အကင်းပါးသည်။ မေပန်းချီကို ခေါ်ထုတ်

တာ နှိုင်းမရနဲ့ တွေပေးဖို့ဆိုတာပါ သဘောပေါက်သွားဟန်တူ၏။ ဥာဏ်လင်းက ရိုကျူးစွာထရပ်လိုက်ပြီး

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ဒီကားတွေအားလုံး မေမေတို့ သိပါတယ်”

“ဘာ”

“ဘဝတစ်သက်လုံး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရမယ့် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် မလွန်ခင်က စဉ်းစားဆုံးဖြတ် ရွေးချယ်ကြတာ အတောင်းဆုံးပါပဲ။ မေပန်းချီက လိမ္မာသိတတ်တဲ့ သမီးမိမိ။ သူ့ချစ်သူကိုလည်း ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ အရည်အချင်း အရမ်းအစရှိတယ်။ နှိုင်းမရအရင် လိုမဟုတ်တော့ပါဘူး အနီတီ။ နှိုင်းမရအစေရာ ယမင်းတော့ အားလုံးက စိတ်တွေ ကိုယ်ကျင့်ဘုရားတွေ ပြောင်းလဲသွားကြပါပြီ”

“တော် တော်ပြီး မောင်ဥာဏ်လင်း အနီတီဘာမှ မကြားချင်ဘူး။ သမီးမိုက်သတင်းကို နားမထောင်ချင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ မနက်ဖြန်ဆို ကျွန်တော်ပြန်ဖို့မယ် အနီတီ။ ဒီမှာ တည်းခိုခွင့်ပေးပြီး ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တဲ့ ကျေးဇူးကို မပေးပါဘူး။ မေပန်းချီတို့ကို မင်္ဂလာပါလုပ်ပေးဖြစ်ရင် ကျွန်တော်ကို လှမ်းမိတ်လိုက်ပါ ကျွန်တော်တို့ တစ်မိသားစုလုံး လာခဲ့ဖို့မယ်”

ဒေါ်မြတ်ကေသွယ် အင်းမလုပ် အဲဒီလုပ်။ ဥာဏ်လင်း အပေါ် တက်သွားမှ စိတ်တွေက ချွန်းချွန်းကျသွားသည်။

စင်ကာပူကို လုပ်ငန်းကိစ္စနှင့် ထွက်သွားပြီး ဟိုနာသာခေါ်သည်

လုပ်ငန်းတိုင်းတွေ လှုပ်နေသော လင်တော်မောင်ဆီ ပြန်မလာနိုင်သေး မှန်းသိရဲနဲ့ ဇနီးဆက်အသိပေးရသည်။ ဥကြီးမင်းကြီး အအေဖြစ်သူလည်း ထိတ်လန့်မိတ်ပူလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့

“သမီးက အရွယ်ရောက်နေပြီ သူ့စိတ်ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးလိုက်ပါ။ မင်းချစ်သူလွန်းပြီး မည်းကမ်းတွေ တင်းကျပ်သောင်တွေ ကျွမ်းလို့ ယောက်ျားနောက် လိုက်ပြေးတဲ့ အခြေအနေတွေ ဖြစ်သွားတာ သမီးမိုက်သွားတာ မင်းကြောင့် မိဘဆိုပြီး အာဏာသုံးတာကိုး။ အလျှော့အတင်းမှန်တော့ ဒီထက်ပိုပြီး သိက္ခာမကျားအောင် အဆင်ပြေပြေ လက်ခံထားလိုက်။ သမီးမင်္ဂလာပွဲအထိ ကိုယ်ရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့မယ်”

သူ့ကိုတိုင်ထန်း အသိပေးမှ မိမိကိုတောင် အပြစ်တင်လိုက်သေး၏။ သမီး သယ်လိုလူမျိုးနှင့် ပထဝီသက်တယ်ဆိုတာ သူ့လည်းအသိ။ ဒါထောင် အင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သမီးအိမ်ထောင်ရေး ကံပကောင်းမှာ ကို စိတ်မပူဘူးလား။

သယ်အရာကိုမှ သယ်သူကိုမှ စိတ်တိုင်းမကျပါ။

အေးသောက်ပြီး သွားဆိပ်ထော့လည်း အိပ်မပျော်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ဥာဏ်လင်းက အိတ်ကိုဆွဲကာ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားသည်။ သမီး မရှိတော့ အိမ်က ထိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့လွန်းလှ၏။ အိပ်အကူမိန်းကလေး ဆွေးဝယ်ထွက်သွားတော့ ကိုလှည့်ဘာသာ ကော်ဖီပျော်သောက်ရသည်။

သမီးရှိကောင်တွေ မအေအတွက် အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီးသားပါ။

“ဒေါ်လေး”

“ဟင် ယမင်း ညည်းကတယ်လိုရင် ဧကစာစာမီးမီး ရောက်လာတာလဲ၊ ပုံစံတွေ အချိုးတွေလည်း ပြောင်းလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး ဟိုလေ”

မဝံ့မရဲ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဝင်ထိုင်သော ယမင်းကို ဒေါ်မြတ်ကောသွယ် စိတ်မရှည်။ မျက်စောင်းပါးလှေ့လိုက်ပြီး

“ဟဲ့ ပြောလေ ဒီမှာသမီးယောက်ျားနောက်လိုက်လို့ ဒေါ်သဖြစ်နေတာနော်၊ ညည်းအထိ ပျံကျသွားမယ်”

“နှိုင်းမရနဲ့ ဇေ မေ့မိန်းချီပါလာပါတယ်”

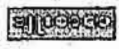
“ဘာ”

“သူတို့ညတွင်းချင်း လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ပြီးကြပါပြီ၊ သူတို့ကို မက်လာအောင်မပေးလို့ မရတော့ပါဘူး ဒေါ်လေး”

“ဘယ်မလဲ သမီးမိုက်၊ ဒင်းဇရာ ဟိုအကောင်လေး၊ ညည်းသားသမက်”

“စိတ်ထိန်းပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒေါ်လေး ဒေါ်သကြီးနေရင် ကလေးတွေ ဝင်လာရိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အကျိုးအကြောင်းကို ယမင်းရှင်းပြပါ့မယ်”

ဒေါ်မြတ်ကောသွယ် ဆောင်အောင်ပြန်ထိုင်ချချီနဲ့ ယမင်းက အစအဆုံး အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြသည်။ နားထောင်ရင်းဖြင့် လင်တောင်မောင်ပြောသည့်စကား ဉာဏ်လင်းပြောသွားသည့်စကားဆိုကို

ဒါ ပြန်ကြားယောင်ကာ အသက်ကို မှန်မှန်ရှု၍ စိတ်ကိုလျှော့ချရသည်။ သမီးကို ပြန်ခေါ်ထားလို့ရရင်ရော အပျိုပြန်ဖြစ်တော့မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ယမင်း ပြောနေတာကလည်း မင်းထွဋ်တွေနှင့် နှိုင်းမရ သားအပ နှစ်ယောက်လုံး ပြုပြင်ပြောင်းလဲနေပြီဆိုတော့

“ဒင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်”

“ဒေါ်လေး စိတ်ပြေသွားပြီလား”

“ခေါ်လိုက်ပါဆိုမှ မိထွေးမက လျှာကိုရှည်တယ်”

ယမင်း ဇက်ကလေးပုကာ ဇေမိန်းချီနှင့် နှိုင်းမရကို ထွက်ခေါ်ရသည်။ နှိုင်းမရနှင့် ဇေမိန်းချီက ဒေါ်မြတ်ကောသွယ်ရှေ့မှာ မဝံ့မရဲ ခူးထုတ်တိုင်း၍ မျက်နှာမန်းလှအောင် အရင်ဆုံး ကန်တော့လိုက်ကြသည်။

“မေမေ သမီးတို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကျွန်တော်လည်း အနိတ်ထုံးစမူအောက်မှာ လိပ်လိပ်မာမာ နေပါ့မယ်၊ တိုးထက်အောင်မြင်မှုရှိအောင်လည်း အလုပ်လုပ်ပါ့မယ် ခင်ဗျာ၊ ငန်းချီကိုလည်း သွားရိုရှိ ကြင်ကြင်နာနာ ရိုးမြေကျ ပေါင်းသင်း ငြိမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

“အဟမ်း ဟမ်း”

နားကြားမြင်ကတ်သလို ရက်သလိုဖြင့် ဒေါ်မြတ်ကောသွယ် ချောင်းဟန်သည်။ ဇေမိန်းချီကလည်း အိုဗာတွေ စွတ်တင်မနေနဲ့ဟု နှိုင်းမရလက်ကို ဆွဲထိကာ ထီးတိုးပြော၏။ ဒေါ်မြတ်ကောသွယ်က နှိုင်းမရတို့ပြောတာကို အရေးမထားဘဲ

“ယမင်း ညည်းက ယောက်ျားလေးရှင်ဘက်က ဖြစ်နေပြီ၊ ဘယ်အတိုင်းအတာထိ လုပ်ပေးနိုင်သလဲပြော၊ ဖုန်းချီအဖေကို ပြန်ပြောရဦးမှာ”

“ရှင် ဪ ခေါ်လေးကျေနပ်တဲ့အထိ လုပ်ပေးမှာပါ။ နှိုင်းမရ ဒယ်ဒီကလည်း မှာလိုက်ပါတယ်။ ကလေးတွေကို လက်ခံပေးမယ်ဆိုရင် တင့်တောင်းတင့်တယ် ထည်ထည်ငါ့ပါ လုပ်ပေးဖို့ တာဝန်ယူပါတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ အခုနေနေတဲ့ အိမ်နဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို လက်ဖွဲ့မှာပါ။ နှိုင်းမရ မာမိဆီကို လှမ်းအသိပေးတော့လည်း၊ ငွေသိန်းတစ်ထောင်နဲ့ ကားတစ်စီး လက်ဖွဲ့ပါတယ်”

“အင်း ကားနဲ့ငွေနဲ့လုပ်ငန်းနဲ့ လက်ဖွဲ့တာတွေ ထားပါတော့ အိမ်ကတော့ လက်ဖွဲ့ပေးလည်း ငါ့သမီးကို အဲဒီအိမ် မထည့်နိုင်ဘူး၊ ညည်းလိုယောကွမနဲ့ တစ်အိမ်တည်း မနေနိုင်ဘူး ယမင်း”

“ခေါ်လေးက ပြောတော့မယ်”

“ညည်းမကျေနပ်ရင် ငါ့ထမီး ငါပြန်ခေါ်ထားမှာ ယမင်း၊ ဒါတော့ ငါ အလျှော့မပေးနိုင်ဘူး၊ ဘူအဖေသာ ငါ့ကိုထပြန်ပြောရင် ဒီကိစ္စ လုံးဝကိုလက်ခံဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ခေါ်မြတ်ကောသွယ် ဆီထင်းတင်းပင်ပြောတော့ ယမင်းနောက် လှည့် မျက်စိပစ်သွားသည်။ နှိုင်းမရနှင့် မေပန်းချီက လိုက်လျောလို့ရပါဆိုသည်သဘောဖြင့် မေးမြေ့ပြကြ၏။

ယမင်းက ခေါ်မြတ်ကောသွယ်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ

“ခေါ်လေးရယ် ဒီကိစ္စက အခြေအတင် ညှိနှိုင်းနေစရာ မလိုပါဘူး။ ခေါ်လေး သဘောပါ။ အားလုံး ခေါ်လေး သဘောပါ”

“အေး အဲဒါဆို ညည်းပြန်တော့၊ ငါလည်း သူ့အဖေဆီ ဖုန်းပေးလို့ရမယ်”

ခေါ်မြတ်ကောသွယ် ဘယ်သူမှ မကြည့်ဘဲ အရင်ထထွက်သွားသည်။ ယမင်းက နှိုင်းမရကို နှစ်ယောက်လုံးကို လက်မထောင်ပြန်။

“နင်တို့ ကံကောင်းသွားပြီ၊ မနက်စောစောက ဥာဏ်လင်း ဖုန်းဆက်သားပဲ ခေါ်လေးဆီ ခေါ်ငါတို့သာဝင်လိုက် အဆင်ပြေမှာပါတဲ့၊ ဒီလူလည်း ဆော်တော်လူကဲ့သို့ခတ်ကောင်းတယ်။ ကဲ ငါလည်း နင့်အဖေကို အကျိုးအကြောင်းပြောဖို့ ပြန်တော့မယ်။ အရိပ်အခြေကြည့်ပြီး ကောင်းကောင်းရွန်ရွန်နေခဲ့ကြ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီကိုသာ အိုကေလို့ ပြောလိုက် ပယမင်း၊ ဒယ်ဒီ အရမ်းစိတ်ပူနေတာ”

“အေး ငါ အခုမှ အဖြစ်သည်းနေ”

ပယမင်း တဟင်းဟင်းရယ်၍ ပြန်သွားချိန်မှာ နှိုင်းမရနှင့် မေပန်းချီ တစ်ယောက်မှန်စွာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ပြီးလိုက်မိကြသည်။

“ယန်းချီ အခုမှရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်။ ငါ့လင်တွေ စမ်းကြည့်စမ်း ရင်တွေတုန်လွန်းလို့ ချွေးတွေ ပြန်ပြီး လက်တွေ့အေးစက်နေတာပဲ”

“ဟုတ်ပြန်၊ အဲ့လောက်တောင် ကြောက်အားကြီးရသလား။

အရင်က ဆတ်ကျော့လတ်ကျော့ သတ္တိတွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

“မသိဘူး အချစ်နဲ့တွေ့မှ နီးနီးစိတ်တွေ ပူပန်စိတ်တွေ ဖြစ်တတ်လာတာ။ နင့်ကို မပိုင်ဆိုင်ရမှားလို့ပါ ပန်းချီ၊ နှစ်တစ်ယောက် ဝဲ ဝဲဘဝကို အလင်းရောင်အေးနိုင်တာ နှစ်တစ်ယောက်တည်းပါ။ ဝဲလက် ကို အမြဲတမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားပေးပါ ပန်းချီ”

“အခုမှ အဲဒါတွေပြောနေရသေးလား။ ဂုဏ်ထူးပေးတာလို့ကို တောင် ပိုင်ဆိုင်နေပြီဟာကို”

“နင်က ဝဲရဲ့ မီးပြတိုက်လေးနဲ့ တစ်သက်လုံးအတွက် ထောင်း ဆိုတာပါ။ ဝဲလက်ကလေးကို အမြဲတမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားပါလို့”

“အမလေး ပိုကိုပီတယ်။ ကဲ ကိုင်ထားပါ့မယ်ရှင်၊ ကျေနပ် ပြီလား”

နှိုင်းမရ လက်ကလေးကို ဆွဲယူ၍ သူမ ရင်ဘတ်မှာ တပ်ထား လိုက်သည်။ နှိုင်းမရက ကျွန်ုပ်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ ပခုံးလေးကို လှက်သိုင်းဖက်တွယ်လာ၏။

ထိုဇာတ်ကားအမျှစ်ရဲ့ အင်အားကြောင့် အရာရာအားလုံးက ညှပ် သာသိမ့်မွေ့ကာ ရင်ခုန်သံတွေလည်း ညံ့သက်လို့။

လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော မီးပြတိုက်လေးက အနမ်း များကြဖြန့်ပြီး ...။

လုံမ

စာရေးဆရာမ လုံမ၏ တွတ်ချိပြီးသော လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ၁။ ရင်ခွင်စားငှက်
- ၂။ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း - သစ္စာနှင်းဆီဗီဒီယို
- ၃။ အရောင်ကွဲပုံရိပ်
- ၄။ အခမဲ့ရင်ပြင် - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၅။ ဒြယ်သမဗီတိမ်ပန်းချီ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၆။ ရှိုက်သံကင်းမဲ့ရန် - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၇။ အလင်းမဲ့ည - မာန်ထက်ချီဗီဒီယို
- ၈။ ရွှေရင်သိမ်းသစ်စကဗျာ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၉။ စိတ်မျှော်စင်
- ၁၀။ မိန်းမလှူဒါကာ - အောင်သီရိဗီဒီယို
- ၁၁။ အနာတရလေးပြည့် - ပါဝါကင်းဗီဒီယို
- ၁၂။ ပင်လယ်ရေခဲဆေးပါ့မယ်
- ၁၃။ ပန်းခူရောင်နီခါနီး - မျက်ခြယ်ဗီဒီယို
- ၁၄။ တိမ်မြောက်ပြာနွေတစ်နေ့
- ၁၅။ ရင်ခုန်သံအစိပျယ် - စူပါစတားဗီဒီယို
- ၁၆။ အချစ်ညွတ်တွင် - Heart & Soul ဗီဒီယို
- ၁၇။ အထည်ကွဲအောင်လက်မှတ် - သစ္စာနှင်းဆီဗီဒီယို
- ၁၈။ အနမ်းများနှင့်ရေဆက်ခွင်ပြုပါ - အောင်သီရိဗီဒီယို

BURMESE
CLASSIC
.COM

ကျွန်

လက်ကလေးရဲ့မီးပြတိုက်